

Джейн Силвъруд Висок залог

Посвещавам на майка ми

Пролог

Мерцедесът на Джейк Кейн бавно мина покрай високата четириъгълна стена, която отделяше Оуен Бърнсайд от света. Щом порталът от ковано желязо се затвори след него, Джейк погледна в огледалото и забеляза майсторски изработения герб. Той присъстваше на всички изделия на компанията, собственост на Бърнсайд — списания, книги, касети, компактдискове. Представляваше връхлитащ върху плячката си сокол с разперени нокти и хищно извита човка. Прилича на стареца, помисли Джейк.

Колата плавно продължи по виещия се между дърветата път. Времето бе типично за сезона в Нова Англия и гледката бе изумителна. От двете страни на лъкатушешката алея величествени дъбове и брястове ограждаха огромна площ великолепно поддържана паркова растителност. Лекият мартенски снежец бе украсил с изящна дантела храстите, застлали като килим възвишенията и миниатюрните долини. Невидима армия градинари се грижеше за безупречния им вид през летните месеци.

След последния завой, вековните дървета сякаш се отдръпнаха и зад тях изникна внушителна сграда от сив камък, наречена Тейлман Хол. С назъбените си кули и сводести прозорци, тя сякаш бе проектирана, за да впечатлява и построена, за да остане за вечността. Архитектът блестящо се бе справил със задачата си. Джейк паркира на посипаната с чакъл алея и вдигна поглед към неравните очертания на покрива. Прокара пръсти през гъстата си кестенява коса, взе коженото куфарче и се измъкна от колата.

Двайсет минути по-късно стоеше до легло с огромен балдахин. Под завивките се очертаваше немоцната фигура на самия Оуен Бърнсайд. В очите му обаче все още светеше силен властен дух.

— Казвате, че са три, така ли?

— Да — кимна сдържано Джейк. — И около месец след като са подхвърлени, сиропиталището Бродстрийт е изгоряло до основи. Всички документи са безвъзвратно изгубени.

— Изгубени! — Старецът тихо изруга. — Тогава как, по дяволите...

— За щастие, успях да открия една от сестрите, която през този период е работила в сиропиталището. — Джейк отвори куфарчето си. — Госпожица Ейда Киндъл. Тя е пенсионирана отдавна и е доста възрастна, но си спомня онази нощ.

— Оттогава са изминали двацет и шест години? Как е възможно да си спомня?

— Нали е било на първи април, Деня на шегата. А и защото през онази нощ само за няколко часа пред вратата са подхвърлени три момиченца. Доста необичайно съвпадение.

— Трябваше да се досетя, че някой ще си спомни. — Съсухрените му ръце с изпъкнали вени се вкопчиха в бродираните завивки. Дишането му беше затруднено. — И като си помисля, че едно от децата е било моя плът и кръв, моя внучка! — очевидно вълнението му дойде твърде много. Той мъчително се закашля. Почти веднага в стаята се втурна униформена медицинска сестра.

Докато тя се суетеше с лекарствата и проверяваше пулса на стареца, Джейк приближи до прозореца и погледна навън към декоративния басейн, ограден с каменна балюстрада. Мислено се върна към седмиците упорита работа, когато се бе опитвал да открие някаква следа.

Отначало изглеждаше нелепо да се повярва на анонимното писмо. Кой би приел сериозно новината, че Кристофър Бърнсайд, разглезеният син на Оуен, който преди десет години бе катастрофирал със спортната си кола на изоставен селски път, междувременно е успял да стане баща? И още по-невероятното — ако детето наистина съществуваше и можеше да бъде намерено, то наследяваше световноизвестно издателство за книги и звукозаписи. И въпреки това, след като получи писмото, Бърнсайд настоя да се организира разследване.

— Твърдите, че онази нощ в проклетото сиропиталище са оставени три деца? А какво ви кара да мислите, че едно от тях е било изоставено от Глория Дийн?

Джейк отново насочи вниманието си към своя клиент. Старецът безцеремонно отпрати сестрата.

— Датата, а също и фактът, че едно от децата е носило златен медальон. От всичко, което успях да науча за любимата на сина ви, съм убеден, че е била доста сантиментална. Ейда Киндъл не може да каже кое от бебетата е било с медальон, но той ѝ направил силно впечатление и тя си спомни какво е представлявал. — Джейк замълча и подаде на Бърнсайд някакъв лист. — Ето фотокопие на скицата, която тя нарисова.

Светлосивите очи на стареца проблеснаха развълнувано, докато разглеждаше рисунката.

— Медальонът бе подарък на Кристофър от майка му. — Оуен вдигна поглед към картината в златна рамка, която висеше на стената срещу масивното легло: портрет на красива жена, чиято кестенява коса падаше на меки къдрици по раменете. Лицето му помръкна. — Смъртта на нашия син беше най-голямата трагедия в съвместния ни живот. Не зная... Може би с империята, която изградих, просто се опитах да компенсирам загубата. А всичко е било напразно. Аз съм болен, според лекаря износеният ми часовник може всеки момент да откаже. И като лежа тук и мисля за изминалия си живот, осъзнавам, че нищо не може да компенсира липсата на наследник. Нито парите, нито властта, нито удовлетворението от добре свършената работа! Искам да зная, че оставям след себе си своя плът и кръв... Трябва да съм сигурен, че оставям наследник! — Изопнатото лице на стареца се напрегна и той настойчиво се втренчи в Джейк. — Намери младата жена, Кейн! Не ме е грижа колко ще ми струва. Не ме интересува колко далече трябва да я търсиш. От този момент разполагаш с всичко, което ще ти бъде необходимо. Само я намери!

Първа глава

Ник тъкмо прибираще самообръсначката в кожената си чанта, която беше единственият му багаж, когато чу тихи стъпки в коридора. Той притаи дъх и застана нащрек.

Чу се дискретно почукване и мелодичен женски глас каза на френски:

— Камериерката е. Нося нови хавлиени кърпи, господине.

Ник безшумно се стаи зад вратата. По дяволите, сега пък какво? Преди малко беше предал на собственика жребчето, което бе обездил и тренирал във фермата си в Ирландия. Бе приключил с работата си в Париж и искаше час по-скоро да замине. Без да помръдне, той отвърна:

— Благодаря, но освобождавам стаята, така че не ми трябва нови кърпи.

— О, беше ми наредено да ги донеса. Моля ви, ако не изпълня задължението си, може да загубя работата си.

Ник се протегна и натисна бравата.

Добре сложена млада камериерка, пристъпи в стаята и затвори вратата. Носеше куп сгънати хавлиени кърпи, а широката ѝ усмивка очевидно трябваше да ощастливи всички мъже — гости на хотела, чиито легла оправяше.

— Ще ги оставя на нощното шкафче.

— Добре. — Леко озадачен, той проследи с поглед как камериерката остави кърпите до кожената му чанта, отправи му още една ослепителна усмивка и се насочи към вратата. Когато я отвори, двама едри мъже се втурнаха вътре и се нахвърлиха върху Ник.

След като най-после реши, че е безполезно да се съпротивлява, той се вгледа в широките им злобни лица и прокле наивността си. Разпозна и двамата. Бяха горилите на Бен Мъртъл.

— Какво искате?

— Теб, дребосък — подметка по-ниският на гъгнив кокни диалект. Партньорът му трябва да беше метър и деветдесети пет, а телосложението му наподобяваше огромна бъчва на кокили. — Не сме сигурни, че ще постъпиш както ти беше наредено, Конти. Така че дойдохме да ти напомним какво те очаква, ако имаш неблагоприятното да яздиш Сизънуайн в Ейнтри. Покажи ми какво имам предвид, Дени. Но не го удрай прекалено силно. Искам да се позабавлявам с него.

Ухилена до уши, горилата, наречена Дени, нанесе доста силен удар в слънчевия сплит на Ник. Юмрукът се стовари като чук, изкара му въздуха, принуда го да изстене от болка и да се превие.

— А сега се погрижи да не може да отиде никъде — нареди партньорът на Дени. — Аз ще ида да напълня ваната.

— Чък ти готви вълнуващо преживяване — изхили се Дени в ухото на Ник, докато увиваше дебелата си ръка около врата му в пародия на любовна прегръдка. — Как мислиш, колко дълго можеш да издържиш без въздух, хубавец?

Не достатъчно, подозираше Ник. Въпреки неприятното усещане в стомаха, той се насили да остане отпуснат в мускулестата хватка на Дени. От опит знаеше, че мъжете с телосложение на мечка гризли подценяват своите недотам едри събрата. И понякога, ако си достатъчно бърз и поназнаваш

нещо от бойни изкуства, би могъл да имаш предимство. Или поне Ник така се надяваше.

Изведнъж той се стрелна като гърмяща змия и впи зъби в ръката на Дени. Щом чу ръмженето му и почувства, че хватката се охлабва, Ник блъсна лакът в ребрата му и го изрита в глезените. Дени се стовари на земята, а Чък тичешком излезе от банята, протегнал ръце като горила в атака, но беше твърде късно. Ник се бе хвърлил към прозореца и защитен с коженото си яке от счупените стъкла, тичаше вече към противопожарния изход.

Засега шансът му помагаше и той успя да спре такси веднага щом изскочи на улицата. Ала самолетният билет за Рим остана в хотела, и Чък, и Дени без съмнение щяха да го причакат на летището, Ник мигновено реши да пътува с влак.

— Гара Дю Норд — извика той на шофьора. — Бързо, бързо.

Докато ситроенът се промъкваше сред натовареното парижко движение, Ник се оглеждаше за преследвачи и опитваше да обмисли бъдещите си действия. Мъртъл беше само лакей, дребна риба. Зад всички заплахи стоеше Лу Лафиоре. Ник беше сигурен, че безумната ревност на Лу едва не му бе струвала живота преди две години в Ейнтри. Макар, преди да бе работил за Лафиоре, той си оставаше загадка за Ник. Притежаваше няколко имота и трудно можеше да бъде открит. Но Ник беше разбрал, че през следващите три-четири дни ще бъде в Рим. Все ще намеря начин да се свържа с него, помисли си той. Трябва да го принудя да се откаже от отмъщение.

— Извинете, господине, струва ми се, че ви познавам отнякъде.

— Моля? — Стреснат, Ник бързо се озърна и улови погледа на шофьора в огледалото за обратно виждане.

— Виждал съм снимката ви във вестниците. Нали вие сте ездачът, който се завръща към състезателна дейност заедно със Сизънуайн?

— Не — излъга Ник и извади слънчевите си очила. При други обстоятелства би се чувствал поласкан, но в момента никак не му се искаше да го разпознаят.

— Но вие направо сте одрали кожата на Ник Конти — помръкна шофьорът.

— Съжалявам, че ви разочаровах.

— Искях само да ви пожелаая успех. Говори се, че ще бъде състезанието на десетилетието.

— Така казват за всяко по-голямо състезание по стипълчейз.

— Да, но това ще е наистина уникално.

Ник не отговори. В ушите му прозвуча последното предупреждение, дрезгаво прошепнато по телефона: „Помниш ли какво ти се случи последния път, когато язди Сизънуайн? Или ще се откажеш, докато си още цял, или така ще те подредим, че никога вече няма да можеш да яхнеш крантата!“.

Таксито спря пред гарата и Ник плати, доволен, че портфейлът е бил в джоба му, когато Дени и Чък нахълтаха в стаята. Вдигна яката на коженото яке и без да сваля тъмните очила, си купи билет за Рим. Взе си вестник и отиде да чака на перона. Молеше се никой да не го разпознае, поне докато се качи на влака!

За да не го изненадат в гръб, той се облегна на стената и разтвори вестника, ала погледът му непрекъснато шареше наоколо. През следващия половин час покрай него минаха много хора. Но никой не приличаше на наемник на Мъртъл. Или на наемничка, припомни си Ник камериерката. Винаги е бил наивен, що се отнася до жените. Всъщност повечето от неприятностите му се дължаха именно на тази слабост. Но отсега нататък няма да се доверява на никого, докато не уреди въпроса с Лафиоре.

Най-после влакът за Рим с грохот навлезе в гарата и тълпата се сгъсти. Покрай Ник забързано минаха няколко монахини, последвани от двама възрастни бизнесмени с меки шапки и раирани костюми. Докато ги проследяваше с поглед, вниманието му бе привлечено от суматоха само на няколко крачки вдясно от него. Червеночоса млада жена остави тежкия си куфар на земята, за да се втурне след две хлапета, в чиито очи проблясваха дяволити пламъчета.

Ник неволно изстена и бързо вдигна вестника пред лицето си. Бе разпознал момчетата. Какво нещастно съвпадение! Бяха палавите близнаци на Лафиоре. За беда, бе реагирал твърде късно.

— Ник! — извикаха децата. Пронизителните им гласове отекнаха като крясъците на прилеп. — Ник Конти! Ще ни дадеш ли автограф?

Ник смъкна вестника и се отдалечи с надеждата да се скрие в тълпата, преди палавниците да оповестят откритието си на целия свят.

Влакът вече три часа пътуваше през Франция, когато Кейт излезе на пръсти от купето и внимателно заключи вратата след себе си. Повече от минута постоя нерешително отпред. Дали беше разумно да остави момчетата сами? Ами ако се събудят? Осемгодишните деца съвсем не са бебета, напомни си тя. Нищо не би могло да им се случи. А и тя наистина се нуждаеше от няколко минути спокойствие. Бяха й поверили близнаците само преди два

дни, но ѝ се струваше, че след още няколко часа в компанията им с радост ще пожелае да прекара в лудница останалата част от живота си.

Кейт предупреди стюарда в спалния вагон, че ако възникнат проблеми, може да я намери във вагон-ресторанта. Даде му щедър бакшиш, за да не изпуска от очи купето, и тръгна по тесния, застлан с килим коридор. Бързо премина трите спални вагона, които я отделяха от оазиса, където сервираха храна на пътниците, отпавили се през нощта от Париж за Рим.

Щом я видяха, сервитьорите пребледняха — и нищо чудно след всичко, което близнаците ги накараха да преживеят преди по-малко от час. Тук-там върху червения килим все още се забелязваха петната от майонеза, останали след нашествието на момчетата.

— Сама ли сте, госпожо? — попита оберкелнерът и нервно надникна през рамото ѝ.

— Да, децата заспаха — увери го тя на изискан френски. — Много съжалявам за шегата, която ви изиграха. Не мога да си представя какво ги прихвана, та да залее с вода чорапите ви. Скарах им се и струва ми се успях да им обясня колко лошо са постъпили.

Той я изгледа хладно и Кейт отгатна мислите му — ако бяха негови деца, обяснението щеше да бъде поднесено в съвсем различна форма. Тя споделяше чувствата му и ако имаше повече време, би се заела сериозно с възпитанието на момчетата. Откакто бе приела работата, почти непрестанно ѝ се искаше да напердаши здраво Руди и Ранди.

— Децата ви са необикновено палави — рече оберкелнерът. — Може би е по-добре да пътувате със самолет.

— Не мога. На момчетата им става лошо.

— Колко жалко. — Той размаха листа с менюто. — Има няколко свободни маси. Моля, последвайте ме.

След минути Кейт отпиваше от чая си, загледана в тъмния прозорец. Коя ли част от френската провинция пропускаше да види? Вероятно точно в този момент влакът минаваше покрай стари лозя и романтични китни градчета. А може би в тъмнината чезнеха кулите на средновековни замъци и силуетите на старинни катедрали...

— Имате ли нещо против да седна при вас?

Кейт се извърна. До масата стоеше строен мъж в черно кожено яке и се усмихваше. Беше непознатият от перона, след когото се бяха втурнали близнаците.

— Аз... — Но той вече издърпваше стола срещу нея. — Моля, заповядайте — сухо рече тя, след като и без това се беше настанил. Докато той

поръчваше, Кейт бързо се огледа — имаше две свободни маси. Значи неслучайно бе избрал да седне на нейната. Трябва да ме е видял с момчетата, рече си тя и прибра пътеводителя в чантичката си. Макар с нищо да не бе показал, че ги познава, след като се изгуби в тълпата, Руди и Ранди й разказаха всичко за него. „Някога яздеше състезателните коне на баща ни!“ — бе възкликнал Руди. — „Той е известен жокей по стипълчейз“.

Кейт го бе зърнала само за миг, но бе доста заинтригувана. От няколкото конни надбягвания в Кентъки, които бе гледала по телевизията, бе останала с впечатлението, че жокеите са с момчешки, почти детски черти. Мъжът, седнал срещу нея, бе слаб и едва ли по-висок от метър и седемдесет и пет, но излъчваше необикновена мъжественост. Докато изучаваше изваяния му профил, Кейт се убеди, че е много по-привлекателен, отколкото й се бе сторил на пръв поглед.

В този момент той се обърна и на устните му се появи усмивка. Но сините му очи останаха хладни и Кейт почувства как тръпки я побиват.

— Позволете да се представя — рече той. — Аз съм Ник Конти.

— Приятно ми е. Казвам се Кейт Хъмфри.

— Радвам се, че се запознахме, госпожице Хъмфри. Надявам се, не съм прекъснал медитацията ви. Няма какво толкова да се види през прозореца по това време, но вие бяхте зареяли поглед навън така, сякаш гледката е безкрайно пленителна.

— Само във въображението ми — отвърна предпазливо тя. — За първи път съм в Европа.

— Да, стори ми се, че долавям лек акцент.

— Странно. Ние, американците, смятаме, че именно вие, англичаните, говорите префърцунено. Вие сте англичанин, нали? — добави тя. Фамилията му определено не беше английска, а интонацията някак странна. Долавяше се влиянието на другите европейски езици, които явно владееше. Говореше очарователно като полиглотите от шпионските филми.

— Зависи от гледната точка — усмихна се той. — Да, роден съм в Англия. И бях прав за американския ви акцент, нали?

— Всъщност носовият изговор е характерен за Средния Запад. Аз съм от Кълъмбъс, Охайо.

— Твърде много сте се отдалечили от дома. — Той се втренчи изпитателно в нея. — За Рим ли пътувате?

— Да.

— Аз също. Всъщност имаме общ познат там, Луис Лафиоре.

Тя сведе поглед. Значи бе видял момчетата и умишлено им се бе изплъзнал. Разбираемо беше като се има предвид колко досадни и непоносими можеха да бъдат близнаците. Но тогава защо бе седнал на масата ѝ и я разпитваше закъде пътува? Какво целеше?

Сервитьорът донесе напитката му, която, за изненада на Кейт, бе чай.

— Възнамерявам да го удостоя с кратка визита — продължи Ник и поднесе чашата към устните си.

— Какво съвпадение. Аз водя при него синовете му, Руди и Ранди.

— Да, видях ви заедно с децата на перона в Париж.

— Наистина ли? — Тя вдигна глава. — Не си пролича. Не чухте ли, когато момчетата ви извикаха? Бяха толкова разочаровани, че не се обърнахте.

— Съжالياвам, тогава не ми беше до тях. Но нещата се поутоложиха и бих могъл да си позволя известно любопитство. Защо вие отговаряте за пакостниците на Лафиоре? Да не сте тяхна възпитателка?

Тя почувства как цялото ѝ лице пламва под изпитателния му поглед.

— Само временно — отвърна сковано. — Бях наета от Джилиан Лафиоре, за да заведа синовете ѝ при баща им в Рим. Извинете, но имам ужасно главоболие. — Тя извади от чантичката си два аспирина и ги глътна с чая, като крадешком огледа своя събеседник.

Жените определено не оставаха безразлични към сините му очи и тъмната чуплива коса. Макар да не бе висок, ръстът ни най-малко не намаляваше мъжественото му излъчване, което тя така осезаемо чувстваше.

— Не съм изненадан, че ви боли глава — рече той и отпи от чая си. После изведнъж се усмихна и веселите бръчици, появили се в крайчеца на очите му, я изпълниха със странно вълнение. — Къде са малките дяволчета?

— Спят в купето, надявам се.

Той хвърли поглед към ръцете ѝ — брачна халка липсваше.

— Защо сте се заели с тази работа? — Очите му отново се спряха на лицето ѝ. — Не приличате на възпитателка.

— Прав сте. — Тя леко наведе глава, поласкана от комплимента. — Приех работата заради възможността да пътувам и да спечеля пари за пътя до къщи.

— Заинтригувахте ме. Защо трябва да се връщате в Щатите?

— Защото загубих работата си в Англия.

— И каква беше тя?

— Бях пианистка в джаз трио. Колегите ми си взеха обезщетението и се качиха на първия самолет през Атлантика.

— А вие останяхте?

— Винаги съм искала да пътешествам из Европа — кимна тя. — Ангажиментът в Лондон беше като сбъдната мечта. Не исках да се предам толкова лесно и опитах да си намеря работа. Но сгреших. В момента в Англия не се търсят особено пианистки.

Той се любуваше на водопада от къдрици.

— Може би ще имате по-голям шанс, ако боядисате косата си в зелено и се гримирате като клоун.

— О, мисля, че косата ми и сега е с достатъчно крещящ цвят.

Той се отказа от по-нататъшен коментар за външността ѝ.

— И тъй, след като възможностите се изчерпаха, решихте да приемете работа като възпитателка? Добра идея — англичаните винаги имат нужда от бавачки. Следователно съвсем отскоро познавате момчетата на Лафиоре?

— Само от четири дни. Макар да ми се струват цяла вечност.

— Разбирам ви добре — разсмя се той. — От доста време не съм ги виждал — всъщност откакто родителите им се развеدهа. Но доколкото си спомням, петнайсетина минути в тяхната компания стигат за цял живот.

Въпреки шеговитата забележка, очите му се присвиха. Какви ли мисли се въртят в главата му, запита се смутено Кейт. Според нея, той се държеше някак странно. Тя не се смяташе за красавица. Но за двайсет и шест години беше забелязала, че мъжете търсят компанията ѝ. Докато събеседникът ѝ сякаш я подозираше в нещо.

Дали се държеше така, защото разбра, че семейство Лафиоре просто я бе наело на работа? Тя не познаваше много богати хора като тях. Когато от агенцията за намиране на работа я изпратиха в дома на Лафиоре на площад Итън, тя бе поразена от лукса, но и подразнена от поведението на красивата русокоса майка на близнаците.

— Не бих искала да ви се сторя коравосърдечна, госпожице Хъмфри — бе казала тя по време на краткия им разговор, — но трябва да мисля за кариерата са на актриса. Заминавам на турне, което ще продължи шест месеца, и не бих могла да отделя на децата си необходимите грижи и внимание. Време е баща им да поеме своя дял от задълженията. — Тя всмукна дълбоко от цигарата, после стана и закрочи из стаята. Осем сантиметровите точета потънаха в белия мъхест килим. — Той винаги изпраща скъпи подаръци и все повтаря колко би се радвал да го посетят. Е, дойде моментът да докаже родителската си загриженост.

Макар все още да не познаваше Руди и Ранди, сърцето на Кейт се изпълни със съчувствие към тях. Заради нейното собствено детство — бе изоставена от родителите си още при раждането и по-късно осиновена от възрастна двойка. Но и двамата бяха починали, няколко години преди да навърши пълнолетие. Беше срещнала доста трудности, така че бе особено чувствителна на тема безотговорни родители.

Бедните деца, каза си наум. Майка им е прекалено обсебена от ролята на пищна красавица, за да им обръща внимание, а кой знае дали баща им наистина ги иска при себе си.

Но подобни мисли я вълнуваха, преди да срещне непоносимите близнаци. Сега не бе сигурна дали съчувствието ѝ е отправено към децата, или към множеството предишни възпитателки, които вероятно са били на границата на лудостта.

— Лу ще ви посрещне ли в Рим? — попита Ник и допи чая си.

— Да, той или някой от хората му. Беше ми казано, че всичко е уредено.

— Дано да е така. Ще ви бъде доста трудно да се справите в непознат град.

На мен ли го казва, помисли си Кейт. Париж, градът на нейните мечти, на който се бе надявала да се наслади като на изключително преживяване, се оказа по-скоро изпитание на волята. Руди и Ранди вбесиха управителя на хотела, като хвърляха балони, пълни с вода, през прозореца на стаята си. Навързаха всичките ѝ чорапогащи на възли и вилняха като побеснели из Лувъра. Тя ги накара да помолят за извинение и ги държа изкъсо при посещението във Версай, но търпението ѝ бързо се изчерпа. Искаше час по-скоро да ги повери на баща им.

— Желаете ли още една чаша чай — обади се Ник Конти.

— Не, благодаря. Време е да се връщам...

— Благодаря за компанията. — Той се изправи заедно с нея, като леко бутна масата и чашите изтракаха.

Кейт с раздразнение усети, че се изчервява.

— Радвам се, че се запознахме.

— Приятно прекарване в Рим.

— На вас също.

Ник я проследи с поглед, докато тя прекоси вагона по тясната пътека и излезе. Забеляза, че не е единственият мъж, обърнал глава след нея. С черната

си минипола и яркожълтото си ленено сако дългокраката госпожица Хъмфри беше невероятно елегантна — твърде елегантна за възпитателка.

Щом я изгуби от поглед, Ник седна, поръча си още чай и замислено обхвана чашата с длани. Е за каква я смяташ, запита се той. Дали госпожицата наистина е тази, за която се представя, или отношенията ѝ с милия стар баща на Руди и Ранди са малко по-сложни? Като познаваше вкуса на бившия си шеф, бе по-склонен да се съмнява в истинността на думите ѝ.

Той отново си представи ореола от тъмночервени къдри, обрамчил сърцевидното ѝ лице. Имаше слабост към стройните червенокоси хубавици с вирнати нослета и леко предизвикателен вкус към облеклото, но обстоятелствата са различни, напомни си той.

Беше въпрос на живот и смърт — неговият живот и неговата смърт. Кейт Хъмфри може би казваше истината. Но също така бе възможно да е от хората на Лафиоре като камериерката в хотела. Дали Джилиан бе проверила препоръките на гувернантката? Тъй като добре познаваше Джилиан, бе сигурен, че си е спестила усилието.

Ник решително се изправи, плати сметката и остави щедър бакшиш, преди да поеме към изхода, противоположен на този, от който бе излязла Кейт. Беше си поставил куп задачи и една от тях бе да не изпуска от очи Кейт Хъмфри и поверените ѝ момчета. Утрешният ден се очертаваше интересен. Дори твърде интересен.

В другия край на влака Кейт надникна в купето, където спяха Руди и Ранди. Освен спокойното им дишане и равномерно тракане на влака, не се чуваше друг шум. Слава богу, помисли тя. Не бяха се събудили. И може би щяха да спят дълбоко до сутринта.

Тя се поколеба за миг, после излезе. Обади се отново на стюарда и се отправи към салона. Преди да си легне, искаше да помисли на спокойствие.

Разговорът с господин Ник Конти не излизаше от ума ѝ. Изпитваше смътно безпокойство.

Отново си припомни казаното. Не беше съвсем безобидна размяна на реплики. Той сякаш водеше кръстосан разпит, макар да имаше десетки въпроси, които тя самата би искала да му зададе. Например защо, след като едва не е загинал в състезанията по стипълчейз, отново ще рискува живота си?

Що се отнася до конете, Кейт не ги харесваше. Но от няколко седмици новината за предстоящото състезание в Ейнтри не слизаше от страниците на

вестниците. И тъй като датата на ежегодното състезание по стипълчейз приближават, спортните предавания по телевизията също му отделяха доста внимание. Кейт бе научила всичко за конните надбягвания с препятствия от семейство Брасуел.

Джералдин Брасуел беше хазяйка на Кейт в продължение на три месеца, още от пристигането ѝ в Лондон. Бе дошла, за да свири в „Жълтата обувка“. Майчински настроена, Джералдин взе наемателката под крилото си. При всичките ѝ трудности с намирането на работа, тя ѝ помагаше със съвет и утеха. Кейт често слизаше в уютната гостна на семейство Брасуел, за да вечеря с тях, да си побъбрят или да погледат телевизия.

— Този коментатор нищо друго ли не знае? — оплака се преди няколко дни госпожа Брасуел на съпруга си Еди. — Все за този глупав кон говори. Не разбирам защо се вдига толкова шум?

— Защото Сизънуайн има много интересна състезателна кариера, скъпа — отвърна Еди и подаде плешивата си глава над вестника, който четеше. — Беше най-добрият кон в състезанията по стипълчейз. Преди три години спечели в Нюбъри и Сендаун. После контузи хокея си при сериозна злополука и като че ли не можеше да прескочи дори бала със сено. Според слуховете, миналата година собственикът му го продал на нищожна цена и го пуснали да пасе на воля.

— Да, но казват, че тази година е всеобщ любимец и главен претендент за титлата в Гранд Нешънъл — възрази госпожа Брасуел.

— Така е, защото старият му жокей е оздравял напълно, връща се към състезателна дейност и отново ще го язди — обясни Еди.

— Значи бедното животно ще бъде лишено от хубавото пасище — рече госпожа Брасуел и неодобрително цъкна с език. — Горкото старо конче. Кога смятат да го оставят на мира?

Еди се разсмя.

— Сизънуайн не е чак толкова стар. Тук пише, че е само на девет години. Някои коне продължават да се състезават дълго време след тази възраст. А може и да се е отегчил от бездействието. Ние, по-старите момчета, също се нуждаем от вълнения от време на време — той махна да замълчат. — Тихо, искам да чуя!

И тримата насочиха вниманието си към телевизионния екран. Показваха запис на състезанието по стипълчейз, състояло се преди две години. Виждаха се дузина коне, препускащи много плътно един до друг към високо препятствие.

Никога не бих яздила в подобна блъсканица, бе си помислила Кейт, докато наблюдаваше забавените кадри. От гимназията помнеше едно момиче,

осакатено за цял живот след злополука по време на езда. Девојката бе паднала, а конят бе минал през гърба ѝ. Нещастieto бе накарало Кейт да реши, че не иска да има нищо общо с коне — не че някога бе имала възможност да язди, разбира се.

— Вижте колко бързо препускат! И са толкова близо един до друг! — бе възкликнала Кейт.

— О, винаги е така на Гранд Нешънъл. Има дисциплини, в които участват по четирийсет коня — обясни Еди.

Кейт с недоверие поклати глава. Приличаше на убийствено препускане към щанд, на който стоките се предлагат на половин цена, само че всеки от тези подковани участници тежеше по половин тон и развиваше десет пъти по-голяма скорост.

— А сега гледайте внимателно — обяви говорителят. — Наближават Бечърс Брук, едно от най-опасните препятствия в Ейнтри. Конете трябва да прескочат ограда, висока сто и петдесет сантиметра, а след това естествен поток, широк сто и седемдесет сантиметра. Тук е мястото на злополуката, съсипала кариерата на Ник Конти и изпратила го заедно със Сизънуайн в принудителна почивка.

Всички коне като че ли се опитаха да прескочат оградата едновременно. Изведнъж едно от животните падна и наруши ритъма на препускащите около него. Още няколко коня се препънаха в оградата, предизвиквайки верижна реакция. Ездачите излетяха от седлата в меле от ритаци крака и бясно удрящи копита.

— Господи! — прозвуча записаният глас на коментатора. — Изглежда, Ник Конти е най-отдолу!

Докато влакът за Рим препускаше в нощната тъма, споменът проблесна в съзнанието на Кейт. Какъв глупав начин да си изкарваш прехраната, помисли тя. Цяло чудо е, че жокеят не е загинал. Тя отново си спомни за Сузи, осакатената ѝ съученичка от гимназията. Намръщено се изправи и излезе от салона. И все пак, явно той беше отличен ездач. Цялото му същество излъчваше някаква мълчалива самоувереност, характерна само за хора, изключителни професионалисти.

В съзнанието ѝ отново изплува ужасяващата картина, когато бе паднал под копитата на бясно препускащите коне. Стори ѝ се невероятно, че е успял да се измъкне невредим. Но във вагон-ресторанта той наистина изглеждала отлично здраве. Всъщност беше ѝ направил впечатление с чудесната си форма, доброто настроение и готовността за дръзки постъпки. И защо всичко това ѝ се виждаше толкова интригуващо? Кейт се намръщи.

— В живота ми няма място за дръзки мъже — промърмори тя, когато в съзнанието ѝ изплува образът на Били Роклънд, тромпетиста от тяхното трио — предизвикателен, смел и с болезнено чувство за независимост.

Кейт отключи купето и влезе. Всичко е спокойно, помисли си с въздишка на облекчение и безшумно оправи завивките на момчетата. Руди и Ранди спяха като ангелчета, унесени от ритмичното потракване на влака.

Кейт се съблече в тясната баня и се качи на своето легло. Пъхна се под завивките, но дълго не можа да затвори очи. Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Ник Конти. След като ще язди Сизънуайн само след няколко седмици в Ейнтри, какво прави във влака за Рим, запитва се тя. Нима преди голямо състезание жокеите не прекарваха времето си в тренировка с конете? А той пътуваше точно в обратна посока.

Тази нощ, вместо овце, Кейт брои чистокръвни състезателни жребци. В нейния сън елегантните дългокраки животни прескачаха без усилие високи бели препятствия. Строен, добре сложен мъж с черна къдрава коса яздеше всеки от конете. Той се усмихваше, а предизвикателните му сини очи не се отделяха от нейните.

Втора глава

След посещението при Оуен Бърнсайд, Джейк Кейн се отби да обядва в близкото кафене. Изпитваше облекчение, че е успял да се измъкне от потискащата атмосфера на Тейлман Хол. Не защото го смущаваше видът на Бърнсайд, доскоро толкова жизнен, а сега превърнал се в инвалид след продължителното заболяване. Не беше и заради това, че Тейлман Хол напомняше декор за готическа трагедия, с неговата гротеска мистериозност.

Джейк замислено отпи от кафето. Мрачната обстановка по-скоро се дължи на хората около стареца, помисли си. Присъствието на личния му секретар, играл ролята на негова сянка в продължение на повече от трийсет години; далечни роднини, които се мотаеха непрекъснато в дома му; глутница служители, заемащи високи постове в неговата огромна издателска империя. Те всички очакваха да спечелят — или да загубят — от смъртта му.

Джейк познаваше достатъчно добре човешката природа, за да знае, че капиталът и властта, вложени в империя като тази на Бърнсайд, неизменно биха извадили на преден план най-лошите страни в характера на някои хора. Хладният му пресметлив ум извика представата за праисторически кръвожадни зверове, които обикалят издъхващата плячка, нетърпеливи да връхлетят и да се разкъсат един друг заради най-вкусните хапки.

Ако тази изгубена внучка наистина съществува и е възможно да бъде открита, как ли би се вместила в тази зловеща картина, зачуди се той.

Три часа по-късно Джейк влезе в сградата, където се помещаваха облицованите с ламперия кабинети на Фостър, Брайтън и Кейн. Престижната адвокатска фирма от край време обслужваше голяма част от най-богатите семейства в Нова Англия.

Чакалнята бе грижливо декорирана така, че да напомня този факт. Цареше тишина и спокойствие, а конете от картините с ловни сцени, окачени по стените, сякаш бяха хванати във вечно движение. Стилни персийски килими покриваха полирания паркет, а удобните кожени кресла в пастелночервено и масленозелено допълваха приятната, но недотам гостоприемна атмосфера.

След като хвърли бегъл поглед към наскоро наетата от неговия съдружник секретарка, Джейк се отправи към своя кабинет.

— Госпожице Бонър, бихте ли дошли, моля — обади се той по интеркома. Отвори кафявата папка на бюрото си и започна да преглежда събраните документи.

След миг на вратата се почука и в кабинета влезе стройна млада жена с бледо овално лице и късо подстригана коса. Джейк вдигна поглед само за момент, но не пропусна да забележи колко привлекателна е секретарката. Дано е също толкова способна, помисли си.

— Госпожице Бонър, имам задача за вас. — Той ѝ подаде чисто напечатан лист.

Тя се загледа в него през огромните си очила в рогови рамки.

— Това е списък на сиропиталищата в района на Бостън.

— Точно така. Търся три момиченца, изпратени в някои от тези сиропиталища след пожара, унищожил дома за сираци Бродстрийт на датата, която виждате напечатана най-отгоре. Опитайте се да откриете децата.

— Разбира се, сър — кимна госпожица Бонър и се отправи към вратата.

Джейк я проследи с поглед, сетне замислено сплете пръсти. Младата дама бе приела да изпълни задачата с ледено спокойствие. Дали ще се справи, запита се той. Е, времето ще покаже.

Два часа по-късно на вратата плахо се почука.

— Да? — Джейк разсеяно вдигна поглед от документите, в които се беше задълбочил.

Вратата се откряна и в стаята надникна русокосата госпожица Бонър.

— Извинете за безпокойството, сър, но помислих, че ще поискате да узнаете докъде съм стигнала. Открих първото име, което ви интересува.

Джейк леко повдигна вежди.

— Тъй ли? Как се казва момичето?

— Катрин Хъмфри.

Нещо издрънча в ухото на Кейт.

— Помощ, госпожице Хъмфри! Госпожице Хъмфри, пожар! Помощ! Трябва да бягаме!

— Какво? — Кейт рязко отвори очи. Все още под въздействието на прекрасния сън, свързан с издаването на собствения ѝ албум, тя безпомощно и объркано се огледа.

— Пожар, госпожице Хъмфри! Помощ! Помощ! — Руди и Ранди удряха металните закопчалки на предпазните ся колани в желязната рамка на леглото.

Кейт премигна. Замъгленият ѝ мозък безуспешно се опитваше да пропъди приятните видения. Като че ли чуваше пронизителните крясъци на близнаците. О, господи! Трябва да се е случило нещо ужасно! Злополука може би! Тя трябва да ги спаси! Все още не напълно разбудена, Кейт спусна крака от леглото и се плъзна надолу, омотана в завивките. Твърде късно разбра, че нещо не е наред с краката ѝ. Те отказваха да се движат!

— Ох! — извика тя и с трясък се сгромоляса на пода, загубила всякакво достойнство.

— Ха, ха! Излъгахме я, излъгахме я! Ха, ха!

Като полудели пигмейски войни Ранди и Руди, облечени само в долнищата на пижамите си, затанцуваха около нея, надавайки злорадо бойни викове.

— Много смешно! — Кейт опита да се изправи, но отново рухна като олюляващ се след боксов удар клоун. Изведнъж осъзна, че не само омотаните завивки ѝ пречат да се движи. — Какво сте направили? Завързали сте ми краката?!

Разменяйки си самодоволни усмивки, двете чернооки хлапета избухнаха в оглушителен кикот. После, докато Кейт опитваше да развърже колана на хавлията, с който бяха стегнали глезените ѝ, те отключиха вратата на купето и хукнаха.

Един час по-късно двете момчета седяха срещу Кейт във вагон-ресторанта и с вълчи апетит поглъщаха закуската си. След като ги бе хванала в последния вагон на влака, тя ги завлече обратно в купето и здравата ги смъмри, но много се съмняваше, че е постигнала желания ефект. По лицата им, докато поглъщаха препечените филийки и се наливаха със сок, нямаше и следа от разкаяние.

— Ще се видим ли днес с татко? — попита Ранди с пълна уста.

— Не говори с пълна уста. Да, такъв е планът. Ще пристигнем в Рим след половин час. Баща ви ще ни чака на гарата или ще изпрати някой друг да ни посрещне.

— Мама казва, че той наистина е много зъл — обади се Руди. — Само да го погледнеш накриво и веднага щял да ти тегли куршума право тук — добави момчето и посочи между веждите си.

— Майка ви просто се е пошегувала — увери го Кейт. Откъде, за бога, на малкия му бе хрумнала подобна мисъл, запита се тя. Не можеше да повярва, че Джилиан Лафиоре наистина би казала подобно нещо на децата за собствения им баща, независимо какво мислеше за бившия си съпруг. — Престани! Заслужаваш това изражение завинаги да остане на лицето ти! — Кейт строго се намръщи на Ранди, който бе издул бузи и събрал очи в една точка над носа си.

Когато лицето му възвърна нормалното си изражение, тя даде знак на сервитьора и за последен път огледа препълнения вагон-ресторант. Бе очаквала да види Ник Конти тази сутрин, но той не се появи. Още по-добре, рече си Кейт. Щеше да се чувства неловко при една нова среща с него.

Тя въздъхна, плати сметката и здраво сграбчи малките ръце на Руди и Ранди. Без да ги изпуска нито за миг, Кейт успя да заведе непослушните хлапета обратно в купето почти без произшествия.

Слизането от влака в Рим обаче далеч не мина така гладко. Не стига, че момчетата си бяха наумили да побегнат в различни посоки, ами трябваше да се погрижи и за огромното количество багаж. Кейт започна нервно да рови из чантата си, уплашена, че е загубила адреса на господин Лафиоре. Нямаше да бъде лесно да се оправи, ако се разминеха на гарата. Познанията ѝ по френски бяха съвсем оскъдни, а не знаеше дума италиански. И което беше по-важно, нямаше и бегла представа за курса на лирата към долара.

На гарата в Рим цареше невероятна бъркотия. Като разбунен кошер пътниците щъкаха в милион различни посоки. Носачи със страховити изражения крещяха заповеднически, грабваха куфари, без да обръщат ни най-малко внимание на обясненията на собствениците.

Кейт също се опита да спре носача, който сякаш бе твърдо решен да отнесе в неизвестна посока огромната купчина багаж на близнаците.

— Нямаме нужда от носач — настоя тя. — Очакваме да ни посрещнат. Моля ви, оставете го тук.

Здраво стиснала ръцете на момчетата, тя се оглеждаше за niskия възпълен мъж, който ѝ бе описала Джилиан Лафиоре. Защо го нямаше? И защо ѝ се струваше, че някой тайно я наблюдава?

Скрит зад вестникарския павилион, Ник не изпускаше от очи странното трио. Лу Лафиоре би трябвало да ги забележи веднага. Облечена в широк черен панталон и яркочервена памучна фланелка с дълъг ръкав, уловила в светлочервеникавите си къдрици бледите утринни лъчи, Кейт Хъмфри рязко се отличаваше сред тъмнокосите италианци, които се суетяха наоколо. Момчетата подскачаха и се дърпаха от ръцете ѝ като игриви кученца и допълнително привличаха вниманието. Несъзнателно Ник се усмихна, докато наблюдаваше нарастващото отчаяние, с което червенокосата им гувернантка се опитваше да ги укроти.

Минутите бавно се изнизваха и усмивката на Ник постепенно се превърна в смръщена гримаса. Къде се бе дянал Лафиоре? Той може би не беше най-грижовният баща на света, но със сигурност не би оставил единствените си законни наследници да се мотаят на гарата. Ник погледна часовника си. Нещо не беше наред.

Той наблюдаваше Кейт и момчетата от половин час и вече усещаше подозрителните погледи на зяпачите. За да притъпи съмненията на продавача, Ник си купи два вестника. Когато униформеният служител на гарата мина покрай него за трети път и го измери с поглед, Ник разтвори единия и се престори, че съсредоточено чете заглавията. Но щом италианските думи проникнаха в съзнанието му, той изненадано се втренчи във вестника.

Задържан е притежател на казино, заподозрян във връзки с мафията, гласеше заглавието.

— Лафиоре ще свидетелства?!

Господи, нищо чудно, че не е тук, за да прибере децата си, помисли си Ник и сгъна вестника. За да спаси собствената си кожа, той несъмнено щеше да се раздрънка, макар да изпаднаше под заплахата на едни от най-организираните и жестоки престъпници на света. Това означаваше, че всеки негов близък е в смъртна опасност, и най-вече децата му. В същия миг Ник

осъзна, че заплахата, надвиснала над близнаците, е много по-близка и реална от неговите собствени неприятности.

— Виждате ли някой, който да прилича на баща ви — обърна се Кейт към Ранди. Но двете момчета бяха твърде заети с опитите си да откъснат ушите на двойка бели пудели, които минаваха покрай тях и не й обърнаха никакво внимание.

Но тя и без това знаеше, че отговорът е отрицателен. Момчетата доста привличаха вниманието и въпреки това никой от бързо преминаващите покрай тях италианци не показваше и най-малък интерес към тях.

Кейт се обезпокои не на шега. От самото начало тя се тревожеше не толкова как ще премине цялото пътуване, колкото как ще завърши. Ами ако по някаква причина господин Лафиоре не дойде? Кейт изтри с ръка изцапаната бузка на Ранди и усети как тревогата й нараства. Това би означавало да заведе децата съвсем сама.

Младата жена отново започна да рови из чантата си, за да открие адреса на Лафиоре. В този момент към тях се втурна носач, измърмори нещо неразбираемо и грабна куфарите й.

— Не! Хей, недейте! Оставете ги! Още не сме готови да тръгнем!

Той просто каза някаква фраза на италиански и се отправи към изхода, момчетата го последваха. Кейт забърза след тях, като продължаваше да търси в чантата си.

— Трябва ни такси до Монтеверде Вечно — извика тя и прочете адреса, записан на листчето, което най-сетне бе открила.

Носачът само сви рамене и рязко зави наляво. Кейт сграбчи здраво ръцете на момчетата и като почти ги влачеше, го последва.

На улицата имаше цяло стълпотворение от надвикващи се носачи, които се опитваха да спрат таксите. Свистяха спирачки, някои коли изсипваха забързани пътници, други се промъкваха през натовареното движение, клаксоните им свиреха пронизително, а шофьорите им бълваха непонятни ругатни.

Въпреки наглото си и самодоволно държание, носачът на Кейт изглежда си разбираше от работата. Едва излязоха на улицата и едно такси спря точно пред тях. Всъщност шофьорът дори не обърна внимание на другите пътници, които се опитаха да го спрат. Колата още бе в движение, когато носачът рязко отвори багажника и започна да хвърля вътре куфарите на Кейт.

— О, моля ви, по-внимателно! — задъхано извика тя и спря, олюлявайки се, без да изпуска ръцете на момчетата. — Куфарите са съвсем нови! Бихте ли казали на шофьора, че искаме да отидем до Монтеверде Вечно.

Мъжът се наведе през прозореца на колата и изсъска нещо в ухото на шофьора. Сетне отвори задната врата и махна на Кейт да се качи. Твърде замаяна от бързото развитие на нещата, тя не възрази, подаде му банкнота, която се надяваше, че е достатъчна за бакшиш и понечи да влезе в колата. Точно в този момент цялата бъркотия на улицата заприлича на епизод от гангстерски филм.

Друго такси се стрелна между колите и спря точно зад тяхното. Вратата рязко се отвори и за голяма изненада на Кейт от автомобила изскочи Ник Конти. Без дори да я погледне, той сграбчи Руди и Ранди и ги напъха на задната седалка на своето такси.

— Какво... Какво правите? — задъхана от възмущение промълви Кейт и направи няколко крачки към момчетата. В този миг носачът изкрещя нещо, обви ръка около кръста ѝ и започна да я дърпа назад.

— Хванах червенокосата! — извика той на италиански.

— Какво искаш?

Стиснал челюсти и смръщил вежди, Ник блъсна мъжа назад и грубо тласна Кейт към таксито, където момчетата се бяха притиснали едно в друго с широко отворени очи.

— Влизай! — изсъска той.

— Но...

— Влизай, ако не искаш да ти прережат гръкляна!

Кейт с ужас видя, че мъжът, от когото Ник Конти току-що я беше измъкнал, бързо извади от ръкава си нож. Зад него се появи и шофьорът на таксито, в което бе натоварен багажът ѝ. Приведе се като мечка, готова за нападение и изръмжа на италиански:

— Ще ти строша краката! — И се хвърли към Ник.

Ник се извъртя, избегна връхлитащия шофьор и стовари остър саблен удар в китката на носача, който държеше ножа. Щом оръжието издрънча на паважа, Ник подпря с длан брадичката му, сграбчи лицето му и го блъсна в колата. След това нетърпеливо наруга Кейт, която продължаваше да стои като вкаменена. Повдигна я с изненадваща за ръста му сила и я напъха при момчетата.

— О, господи! Ох!

Без да обръща внимание на виковете ѝ, той я последва и затръшна вратата.

— Потегляй! — кресна на шофьора и колата излетя като ракета, изстреляна към Луната.

Докато момчетата пищяха и скимтяха, Кейт се беше проснала отгоре им и се опитваше да си намери място. Усилията ѝ обаче бяха напразни в рязко завиващата кола.

— Преследват ни! Преследват ни! — изкрещя Ранди. Бе успял някак да се измъкне изпод нея и коленичил на седалката, наблюдаваше през прозореца колата зад тях.

След като даде още напътствия на шофьора, Ник се протегна през Кейт и смъкна момчето на седалката.

— Не му давай да гледа през прозореца! — нареди той.

Ранди започна да крещи и Руди, чиято ръка бе все още под Кейт се присъедини към него. Но виковете им бяха заглушени от скърцане на спирачки и пронизително свирещи клаксони, докато тяхното такси и колата на преследвачите им се промъкваха през натовареното движение.

Мислите на Кейт блуждаеха, погледът ѝ безумно шареше насам-натам. Имаше ли някакъв начин да спре движещия се с бясна скорост автомобил? Какво се бе случило? Дали трябваше да направи опит да сигнализира на някой полицаи? С разтуптяно сърце тя погледна назад и видя, че пътят на преследвачите им бе блокиран от автобус, който стоварваше пътниците си.

Изведнъж таксито навлезе в малка уличка, направи обратен завой и се вмъкна в тесен проход. След като Ник и шофьорът размениха още няколко думи на италиански, колата зави из няколко странични улички и внезапно спря пред голяма сграда, която напомняше хале.

— Бих искала да зная... — започна Кейт.

— Ще ти обясня всичко — прекъсна я Ник. — Само да платя на този човек, преди да ни е изхвърлил на улицата. — Той подаде на шофьора пачка банкноти, изстреля някакви кратки нареждания на италиански и отвори вратата.

Щом Кейт и момчетата се измъкнаха все още замаяни, таксито потегли и изчезна зад завоя, сякаш го гонеше тълпа разбеснели се дяволи.

— Бързо, влизайте! — Ник хвана ръката на Кейт.

— Почакай! Нямах право...

— Няма време да си търсим правата. Трябва незабавно да изчезнем от улицата! — Ник я избута заедно с момчетата в бетонната сграда, която се

оказа агенция за даване на коли под наем. — Седнете тук — нареди той и посочи към ред дървени седалки в чакалнята. — Трябва да подпиша някои документи и после ще ви обясня всичко.

— Наистина...

— Довери ми се. — Той отклони поглед към момчетата, после сините му очи отново я стрелнаха. — Почакай само още няколко минути и после ще се опитам да ти обясня. А сега просто ми се довери.

Под строгия му поглед момчетата се тръснаха на столовете. С умело изиграна покорност Кейт ги последва. Но шокираният ѝ мозък тутакси заработи. Трябва да измъкна Руди и Ранди от този луд човек, каза си тя. Щом Ник се обърна с гръб и насочи вниманието си към момичето зад прозорчето, Кейт се наведе към близнаците, които и бездруго не ги свърташе на едно място, и прошепна:

— Бързо, трябва да излезем оттук!

— Но той каза да не мърдаме. Луд ли е? — просъска Руди.

— Няма значение. — Тя хвърли свиреп поглед към тила на техния похитител. — Тръгвайте с мен. Ще вземем друго такси до дома на баща ви.

Тя стана и тръгна на пръсти към стъклената врата, близнаците я последваха. Стигнаха до края на улицата, но както можеше да се очаква, не се виждаше никакво такси.

— Хайде — рече Кейт, погледна неспокойно през рамо и хвана момчетата за ръцете. — Ще влезем в онова кафе отсреща и ще почакаме, докато се появи такси.

Ник подписа необходимите документи и вдигна глава.

— Колата ви ще бъде докарана след десет минути — обеща момичето от агенцията.

— Благодаря. Колкото по-скоро, толкова по-добре. — Той прибра документите в джоба си и се обърна. Тримата, които току-що бе спасил, сигурно с нетърпение очакваха да чуят обясненията му. А опасността, която ги грозеше, беше наистина сериозна. Ала столовете, на които преди миг седяха Кейт, Руди и Ранди, бяха празни.

— По дяволите! — процеди през зъби Ник и забърза към изхода.

Тъй като бе стоял с гръб към близнаците и червенокосата им бавачка само няколко минути, Ник очакваше да ги намери пред гаража. Но на улицата не се виждаше жива душа и той гневно се огледа. Нима бяха успели да вземат

такси толкова бързо? Не му се вярваше. Е, добре, къде бих отишъл, ако бях жена, озовала се в непознат град с две палави зверчета, и исках да се скрия, запита се той.

Не беше трудно да си отговори. Ник се насочи към неприветливо кафене от другата страна на улицата.

— Отгатнах — промърмори, докато надничаше през мръсната витрина. Близнаците бяха кацнали на кръгли червени столове в единия край на бара. Кейт се бе облегла на плота и развълнувано жестикулираше към закръглен мъж с омацана престилка, на чието лице бе изписано недоумение.

Тя като че ли почувства погледа на Ник, защото точно в този миг се обърна. Очите ѝ се разтвориха широко, а устните ѝ застинаха в отчаяна гримаса. Тя изкрещя нещо към собственика, който сви рамене и вдигна телефона.

Ник блъсна вратата и влезе. В мрачната малка сладкарничка беше топло, тежкият въздух бе пропит с аромат на ванилия и разтопен шоколад. На витрината бяха изложени множество захарни изделия, които изглеждаха така, сякаш са били залепени към хартиените си подложки преди поне трийсетина години.

Щом Ник влетя в салончето, Кейт изведнъж се стегна и застана между него и момчетата.

— Не се приближавайте! Господин Понза в момента ни поръчва такси. Предупреждавам ви, ако започна да пиця, той ще повика полицията.

Кое би било отговор на молбите ми, помисли Ник, ако бях сигурен, че момчетата ще бъдат в безопасност под защитата на полицията. Но тъй като не бе толкова наивен, за да храни подобни надежди, той решително застана пред нея.

— Вижте, госпожице Хъмфри, зная, че ви е трудно да разберете действията ми. Но, повярвайте, аз само се опитвам да помогна. Вие, както и децата, сте в опасност.

— Вие се опитайте да ни похитите! — Гласът ѝ беше твърд, но ръцете ѝ трепереха и тя стисна юмруци.

Ник поклати глава.

— Уверявам ви, госпожице Хъмфри, ако исках да ви отвлека, щях да успея. Нямам подобни намерения.

— Тогава защо ни измъкнахте от нашето такси на гарата? Защо онзи мъж извади нож?

— Защото именно той се опита да ви отвлече. Вас и децата на Лафиоре. Може би не ви спасих по най-изискания начин, но нямах време, за да обмисля

действията си. — Ник накратко ѝ разказа какво бе прочел във вестника. — Не разбирате ли? Ако тези хора успеят да се доберат до децата, те биха могли да заплашат, че ще ги убият, за да принудят баща им да мълчи.

— Защо трябва да повярвам на нещо толкова нелепо? — недоверчиво попита Кейт. — Къде е тази вестникарска история? Покажете ми я.

— Вестникът не в мен — нетърпеливо рече Ник. — Изглежда съм го забравил в таксито. Но говоря истината. С каква цел бих измислил подобно нещо?

— Нямам представа. Зная само, че нося отговорност за момчетата и ако ги докоснете, ще се разкрещя.

Не бе необходимо да го убеждава. С щръкналата си във всички посоки коса и поглед като готова за нападение котка, Кейт изглеждаше напълно способна с един-единствен вик да накараха стъклата да задрънчат. Ник хвърли поглед към мъжа зад тезгяха, който с интерес следеше разговора им, после внимателно отстъпи назад.

— Добре, нека бъде както искаш. Останете тук, аз ще донеса вестника. След минута ще се върна с доказателство за това, което казвам. Съгласна ли си?

— Съгласна съм — изстреля тя.

— Запомни, не мърдайте отгук, докато не се върна.

С голяма неохота Ник се обърна и излезе. За беда, на тъгъла нямаше будка за вестници. Като проклинаше късмета си, Ник забърза към следващата пресечка. Едва на третата намери павилион, ала той беше затворен.

— Прекрасно, само това ми липсваше! — изръмжа той, нервно погледна часовника са и се отправи към следващата пресечка. Изминаха няколко минути, докато успее да купи търсения вестник и да се върне в кафенето.

Когато бутна вратата и влезе, помещението беше празно.

— Къде е жената, която беше тук с две малки деца? — обърна се той към дебелия собственик, който предпазливо го следеше с поглед.

— Хубавата синьорина?

— Да, красивата червенокоса.

— Нейното такси дойде и тя замина.

— Дявол да го вземе! — Ник смачка вестника в ръцете си. Е, сега какво да прави?

Докато бавно пъплеха през натовареното движение, Кейт започваше да става все по-неспокойна. Преди половин час беше сигурна, че всичко, което ѝ казва Ник Конти, е пълна измислица. Ами ако беше истина? Той не приличаше на луд. Но нали именно затова психопатите бяха едни от най-трудно залавяните престъпници. Те изглеждаха съвсем нормални и разумни... дори привлекателни.

— Скоро ще видим нашия голям лош татко! Скоро ще видим нашия голям лош татко! — захвана да повтаря Руди.

— Татко, лошатко, татко, лошатко! — присъедини се кресливо Ранди.

Кейт им запуши устата с ръце и се наведе зад шофьора.

— Бихте ли ни оставили една пресечка преди адреса, който ви дадох?

— Аз не разбра добре?

Отне ѝ време, но накрая успя да му обясни какво иска и след десетина минути колата спря пред редица елегантни тухлени постройки. Изминаха още няколко мъчителни минути, докато се разбере с шофьора каква сума да му плати. Когато колата потегли и тя погледна към заплашително намалялата пачка лири, се убеди, че ѝ е взел много повече от полагаемото се.

— Това ли е къщата на татко? Пишка ми се — оплака се Ранди.

— Не, баща ви живее на следващата пресечка. Сигурна съм, че можеш да издържиш дотам.

— Надавам се да има две тоалетни — промърмори Руди.

Кейт се огледа, сграбчи ръцете на момчетата и тръгна към следващия ъгъл. Поне нямаше багаж, помисли си печално тя. Куфарите им бяха изчезнали заедно с таксито, от което ги бе измъкнал Ник. Дали някога щяха да си получат багажа обратно? И с какво щяха да се преобличат междуременно, зачуди се тя.

Докато подобни мисли ѝ минаваха през главата, Кейт продължаваше нервно да се оглежда. Нещо не беше наред.

— Защо на улицата няма никой? — попита Ранди.

— Защо е толкова тихо? — обади се Руди, вдигна поглед към сградите, чиито прозорци бяха плътно затворени и със спуснати завеси, и прошепна: — Много е зловещо тук.

— Може би е време за следобеден сън — рече Кейт. Това трябва да е причината, добави наум. Знаеше, че по обяд италианците не работят. И все пак, по гърба ѝ полазиха тръпки и тя настръхна като животинче, надушило опасност. Дали въображението ѝ се бе развихрило само заради разказа на Ник Конти?

Или наистина имаше нещо подозрително в необикновено тихата и безлюдна улица?

Тя заведе Руди и Ранди под козирката на един вход и клекна пред тях, за да може да ги гледа в очите.

— Слушайте, момчета, искам да стоите тук и да бъдете много тихи. Аз ще отида да погледна какво става зад ъгъла.

— Защо? Защото мислиш, че Ник е прав и баща ни наистина е арестуван? — попита Ранди. Кръглото му лице и подобните на копчета очи изведнъж станаха необикновено сериозни.

— Мислиш, че някой иска да ни хване? — добави Руди. Извитите му вежди се склупиха в тревожна бръчица.

— Не, разбира се, че не мисля така. Сигурна съм, че всичко е наред. Но за всеки случай, искам да хвърля един поглед... Само да проверя. И тъй, ще изпълните ли молбата ми?

Близнаците мълчаливо кимнаха и за първи път, откакто се грижеше за тях, тя бе убедена, че не я лъжат.

Погледна ги изпитателно, сетне се изправи и приглади дрехите си. Внимателно огледа пустата улица и излезе на тротоара. Насочи се към ъгъла със смътното чувство, че стотици очи я дебнат зад плътно затворените прозорци. Улицата продължаваше да бъде злоещо безлюдна и тиха.

Изведнъж Кейт се почувства неудобно заради отекващия звук на собствените ѝ токчета по плочките. Почувства се доста глупаво, но свали обувките си и продължи по чорапи. Щом стигна ъгъла, спря да помисли. Домът на Луис Лафиоре би трябвало да бъде малко по-надолу вдясно. Изглеждаше още по-злоещо пуст от къщата, при която бе оставила момчетата. Сърцето ѝ бясно заблъска в гърдите и кожата ѝ настръхна.

Тя предпазливо надникна иззад ъгъла на сградата. Точно както бе очаквала, наоколо не се виждаше жива душа. Постройките от другата страна на улицата тънеха в сянка, докато там, където беше Кейт, зданията бяха осветени от пролетното слънце като престъпници под лампата за водене на разпити.

Изведнъж някакво движение привлече вниманието ѝ. Мъж с широкопола мека шапка пристъпи на тротоара и направи неразбираем знак. Няколко сгради по-надолу настъпи леко раздвижване и някой отвърна на сигнала. Първият мъж се върна на мястото си и отново се стаи.

Кейт рязко си пое въздух и провери номера на адреса, който все още стискаше в ръка. Ако съдеше по номерата на близките постройки, къщата,

срещу която се намираше мъжът с меката шапка, беше домът на Лафиоре. Значи сградата се наблюдаваше.

Кейт бързо се дръпна назад и се прилепи към стената. Обхвана я паника. Може би Ник Конти наистина казваше истината. Нямахме представа. Знаеше само, че не бива да води момчетата тук... Докато не се увери, че ще бъдат в безопасност. Колкото може по-бързо и безшумно, тя се отправи обратно към мястото, където ги беше оставила. Въздъхна с облекчение, когато забеляза, че все още са там.

— Слушайте, трябва да изчезваме оттук!

— Няма ли да отидем в къщата на татко? — попита Ранди.

— Не. Или поне не веднага. Не и докато не се убедя, че всичко е наред.

— Но къде ще отидем? — поиска да знае Руди. Добър въпрос, помисли Кейт, докато излизаха на тротоара. Къде би могла да ги заведе? Тъй като предполагаше, че това ще бъде краят на пътуването, не бе си оставила много пари. Освен това, не познаваше Рим.

Изведнъж пронизителен вик наруши потискащата тишина. Кейт спря, очите ѝ тревожно се разшириха. Мъжът с меката шапка тъкмо бе завил иззад ъгъла. Той крещеше и ръкомахаше към все още невидимата си кохорта.

Кейт се обърна и затича с момчета в противоположна посока. Но срещу тях се зададе кола. Шофьорът не намали и Кейт бе принудена отново да спре, като инстинктивно застана между автомобила и момчетата. Отчаяно местеше поглед ту към мъжете, които ги преследваха, ту към приближаващата кола.

Белият фиат намали и Ник Конти подаде глава през прозореца:

— Къде да ви откарам?

Трета глава

— Трябва ли да продължавате да карате толкова бързо? — Белият фиат отново зави с бясна скорост и се стрелна надолу по павираната улица. Свита на седалката до Ник, прикlescена между двете момчета, Кейт все още здраво стискаше ръцете им.

Ник зави по площада, в центъра, на който имаше бронзова статуя и излезе на широк булевард.

— Струва ми се, че ни изгубиха, но това не означава, че сме в безопасност — отговори най-после той. — Все пак си права, като че ли е време да се следем с движението.

След като намали до убийствено бавната скорост на римския трафик, той хвърли поглед към седалката до себе си. Руди бе забил коляно в кръста на Кейт, а Ранди се гърчеше като змиорка. Усуканите и вдигнати до коленете й широки панталони, разкриваха стройни, добре оформени крака. Единият от ръкавите на фланелката й беше разкъсан.

— Момчета, може би е време да слезете от госпожица Хъмфри и да се преместите на задната седалка.

— Да, моля ви — рече Кейт, като безуспешно опитваше да се предпази от грубите осемгодишни пакостници. Без да спират да мърморят и да се оплакват, двамата се покатериха по нея и през облегалката се стовариха с трясък отзад.

— Уф!

— Ау!

— Риташ ме!

— Ти ме риташ!

Когато най-после двамата се катурнаха на задната седалка, фланелката на Кейт беше съвсем разкъсана. Забелязала преценяващия поглед, който Ник хвърли към съсипаното й облекло, Кейт се изчерви и опита да се пооправи.

— Онези мъже искаха да ни хванат! — обяви уплашено Ранди.

— Един от онези негодници имаше пистолет — добави Руди с ентусиазъм.

— Видял си пистолет? — Кейт рязко се извърна назад.

И двамата кимнаха. Тъмните им очи бяха станали огромни. Докато се взираше в тях, Кейт почувства как кръвта се отдръпва от лицето й.

— Вярно ли е? Истина ли е, че някой от онези мъже е имал пистолет? — обърна се тя към техния спасител, който отново бе насочил вниманието си към пътя.

— Не бих се учудил.

— О, господи! — изстена Кейт. Пистолети, похитители... В какво, по дяволите, се бяха забъркали?

Изминаха няколко минути, докато успее да дойде на себе си, за да поднесе на Ник Конти извинението, което му дължеше.

— Предполагам, бяхте прав. В кафенето, имам предвид.

— Така изглежда.

— Благодаря ви, че дойдохте да ни спасите. Много мило от ваша страна, след... След като не спазих обещанието си да ви изчакаме.

— Няма значение. — В дълбокия му баритон Кейт долови хладна враждебност. — Явно днес е моят ден за спасяване на девойки, попаднали в беда.

— Вижте, аз наистина съжалявам, че не ви се доверих още от самото начало. Но трябва да признаете, че всичко, което ми казахте, звучеше твърде нелепо. Искам да кажа, аз отговарям за тези деца, а все още не разбирам какво става. Бихте ли ми обяснили отново? Какво искаха онези мъже? Защо наблюдаваха дома на господин Лафиоре?

— Все още не всичко ми е ясно, госпожице Хъмфри. Но от прочетеното оттук-оттам, разбрах, че Лафиоре ще свидетелства срещу жестоки и безпощадни престъпници. Не е нужно да си много съобразителен, за да се досетиш, че докато той не даде свидетелските си показания в съда и тези негодници не бъдат пъхнати зад решетките, всички близки на Лафиоре, включително и членовете на семейството му, са изложени на опасност.

— Искате да кажете, че момчетата могат да бъдат... Могат да бъдат... Той ѝ отправи предупредителен поглед.

— Мисля, че много добре разбирате какво искам да кажа.

— Враговете на татко искат да ни хванат и да ни застрелят отзад в главите, така че очите ни да изскочат — обясни Руди на Ранди. — Трябва да се скрием.

Кейт се почувства така, сякаш току-що е прекрачила ръба на асансьорната шахта. Да се скрият... Да, но къде? Тя отчаяно хвърли поглед през прозореца. Колата се бе измъкнала от задръстването и сега набираше скорост по широка магистрала, минаваща през покрайнините на града. Отстрани на пътя се издигаха множество високи блокове, наподобяващи ъгловати бетонни дървета.

— Къде отиваме?

— Извън града.

— Виждам, но къде?

— На място, където ще бъдете в безопасност. Или поне до известна степен.

Кейт се извърна и се втренчи в изваяния профил на Ник. Докато трескаво размишляваше, тя поглъщаше с поглед правия нос, волевата брадичка и тънките добре оформени устни. Очевидно имаше голям успех сред жените. Заради изключително привлекателната му външност на Кейт ѝ се прииска да му повярва. И именно защото твърде често бе грешила в преценките си за мъжете, стана още по-недоверчива.

Как би могла да бъде сигурна, че той самият не е от главорезите, за които говореше? Ами ако мъжете, които я преследваха, са били от полицията? Ако с виковете си са искали да я предупредят за този мъж, който отново ги бе хванал и тримата в своята кола и караше в неизвестна посока?

— Господин Конти, трябва да бъде сигурна... — започна тя.

— Вижте, госпожице Хъмфри, искате ли да ви помогна или не?

— Как бих могла да бъде сигурна...

Тя така и не довърши мисълта си, защото Ник изкара фиата на банкетата и рязко натисна спирачката. Щом колата спря, той се обърна към Кейт и я изгледа хладно.

— Искате ли да слезете тук?

— Какво? — Тя несъзнателно вдигна ръка към устните си.

— Преди да продължим, нека се опитаме да изясним ситуацията. През целия ден се опитвах да играя ролята на добрия самарянин. Достатъчно. Не е роля, която ми подхожда, но не съм и престъпник. Повярвайте ми, няма защо да ви отвличам, нито вас, нито двете очарователни създания на задната седалка. Вие не сте мои пленници и никога няма да бъдете. Ако желаете да слезете от колата, не ви спирам.

С крайчеца на окото си Кейт огледа мрачния пейзаж с неприветливите блокове, колите, които профучаваха с бясна скорост, огромните рекламни табла с надписи на език, който тя не разбираше.

— Насред магистралата в непозната страна? Знаете, че не бихме слезли тук.

— Тогава ми посочете адрес в Рим, на който бихте искали да отидете и аз ще ви откарам. Всъщност ако искате, ще ви откарам и в полицията.

— Наистина ли?

— Да. Само искам да ви предупредя, че полицията в Рим не е в състояние да ви осигури защитата, от която се нуждаете.

Кейт замълча, за да размисли и осъзна, че той има право.

— Единственият адрес в Рим, който зная, е на господин Лафиоре.

— Е, скъпа, не ти препоръчвам да се връщаш там, но ако искаш...

— Не искам! — Кейт възмутено се втренчи й Ник. Зелените й очи гневно проблеснаха. — Нищо от случилото се не е по мое желание. Нямам представа как е най-добре да постъпя.

— Е, тогава се налага да се довериш на някого — хладно отвърна той. — И тъй като само аз съм ти под ръка, ще трябва да се примириш, не мислиш ли?

Загубила дар слово, Кейт продължи да се взира в необикновено сините му очи, засенчени от дълги ресници. Ник беше прав, тя нямаше голям избор. А и ако наистина имаше намерение да ги отвлича, той не би спрял наред пътя и не би им предложил да ги откара в полицията в Рим. Дали действително беше така?

А може би всичко бе капан. Обърканите ѝ мисли я накараха да се почувства неловко и тя погледна децата. Двете момчета се ококориха срещу нея като малки птиченца, които очакват да бъдат нахранени с червейчета. Най-важно бе да осигури безопасността им. И инстинктът я предупреждаваше, че да ги върне в Рим бе твърде неразумно.

— Добре — рече тя.

— Добре какво?

— Оставаме в колата. Откарайте ни там, където смятате, че е най-добре.

— Е, благодаря за доверието. Май е крайно време да потегляме, нали? Доколкото си спомням, преследват ни. — Ник запали колата и отново се включи в движението по магистралата.

Без повече забележки той се съсредоточи в шофирането. Междувременно момчетата се обърнаха да зяпат през задното стъкло и да обсъждат кое от превозните средства след тях е на ожесточено преследващи ги гангстери. А Кейт изведнъж се почувства невероятно изтощена, облегна се на седалката и затвори очи.

Но само след секунда отново ги отвори. Неин дълг бе да следи маршрута. Ами ако бе сгрешила в преценката си за Ник Конти? Ако се наложеше да намери обратния път и ако трябваше да го направи бързо? Кейт рязко седна и се втренчи през предното стъкло, после вдигна поглед към слънцето. Движеха се на север. Тя отвори чантичката си и извади пътеводителя. Историческите области Умбрия и Тоскана се намират на север — прочете тя.

Около обяд вече бяха излезли от Рим и пътуваха по тесен път с две платна през живописна местност. По хълмовете, покрити с лозя, се забелязваха първите пролетни филизи зеленина поради необикновено топлото мартенско време. В малките долини се гушеха къщички, увенчани с островърхи покриви, чиито стрехи се спускаха ниско.

Докато пътуваха в малката бяла кола, Кейт бе измислила игра, за да забавлява момчетата. Който видеше пръв спортна кола, трябваше да извика: Ферари. Идеята ѝ се оказа сполучлива, докато бяха на претърпаната магистрала, където изобилстваха спортните коли с аеродинамична форма. Но в момента движението се изчерпваше с обикновени разнебитени камиони

или конски каруци с тор, карани от фермери, и момчетата взеха да стават неспокойни.

— Трябва да отида до тоалетната — изхленчи Руди.

— Аз също — присъедини се Ранди и започна да се превива на седалката.

Ник Конти, който бе необикновено мълчалив от разправията им преди час, процеди през зъби:

— Някой веднъж ми каза, че да пътуваш с деца може да се сравни с отворотелното китайско мъчение. Тогава си помислих, че се шегува, но сега вече не съм сигурен.

Кейт го погледна измъчено.

— Имаш ли представа колко още ще пътуваме?

— Около час и половина, струва ми се.

— Няма да издържа още дълго — обяви Руди.

— Аз също — обади се Ранди и започна да се гърчи още по-енергично и да притиска колене.

Ник отново спря на банката и посочи полето, където мирно пасяха десетина овце.

— Най-доброто, което мога да ви предложа.

Кейт намръщено огледа необятната площ, обрасла с миналогодишна суха трева, заобикаляща малко островче от дървета, сетне се обърна към Ник.

— Но няма ли наблизо място с нормална тоалетна, където бихме могли да спрем?

— Витербо не е далеч — обясни Ник. — Но не възнамерявам да спираме там.

— Защо не? Всъщност аз току-що прочетох в пътеводителя за този град. — Тя бързо намери справката и погледът ѝ пробяга по редовете: — Витербо е основан през средните векове, обграден е с крепостна стена, а също така притежава и музей с прекрасна колекция от произведения на етруското изкуство. С удоволствие бих я разгледала.

В очите на Ник се четеше изумление.

— Ти май наистина си заклета туристка, а?

— Това е първото ми пътешествие из Европа. От месеци мечтая за него. За теб може да е много скучно, но за мен е безкрайно интересно и съвсем ново. — Тя зарея поглед над околността. — Не можем ли да спрем във Витербо за обяд и да се разходим из града?

Ник поклати глава.

— Червенокоса жена с твоята външност, която се грижи за близнаци, които изглеждат като Руди и Ранди, би събудила подозрение. Идеята ми е тримата да изчезнете за няколко дни и да не привличате вниманието върху себе си.

— Какво значи с моята външност? Какво не ми е наред?

Ник широко се усмихна.

— Точно там е проблемът. Всичко ти е наред. Италианците имат слабост към високи красиви млади жени. — Той протегна ръка и отметна от лицето ѝ непокорен кичур. — Особено, ако косите им напомнят лумнал огън.

Кейт се изчерви и се отдръпна. Бе съвсем естествено да се почувства поласкана от комплимента. Но Ник Конти току-що бе подел обикновен флирт, каза си тя. Нима нейният бивш приятел Били Роклънд не бе казал нещо подобно само преди няколко седмици? Думите не значеха нищо, а тя бе достатъчно глупава, за да ги приеме сериозно. Кейт въздъхна. Ник вероятно бе прав — червената ѝ коса навярно прекалено много биеше на очи. Но тя не искаше да приеме този факт. Беше ѝ неприятно да пътува из Италия, наблъскана в тясна кола. Копнееше да се разхожда из страната и да се наслаждава на старинните забележителности.

— Не мога повече! Трябва да изляза — заповтаря Ранди. — Трябва да изляза!

Кейт не дръзна да оспори настоятелността в гласа му. Отвори вратата и слезе от колата.

— Хайде, излизайте и двамата! Отивайте в полето!

Момчетата закукуригаха като млади петлета, смъкнаха се от седалката, прескочиха тясната канавка и се втурнаха през полето.

Ник подпря лакът на отворения прозорец и поклати глава:

— Ако са преживели някакъв стрес по време на случилото се при къщата на баща им, той изглежда е отшумял без следа — отбеляза той сухо.

— Е, за щастие те са още малки и издръжливи.

— Издръжливи е твърде слаба дума — засмя се Ник. — Бих казал, че двамата са направени от твърде здрава гума. — Той я наблюдаваше, докато говореше. Очакваше, че тя ще се разсмее или ще отвърне шеговито. Но Кейт напъха скъсаната си фланелка в омачканите панталони и хладно рече:

— Ще се поразтъпча.

— Прекрасна идея! — Ник се загледа в нея и лека бръчка набразди челото му. Колкото повече опознаваше госпожица Кейт Хъмфри, толкова по-

малко я разбираше. Нямаше и най-малка представа защо тя реагира тъй остро на шеговито подхвърлената му забележка. През целия път двамата бяха принудени да търпят маймунджилъците на децата и той смяташе, че общият им проблем е установил известна близост помежду им. Но не само че не успя да развесели Кейт. Напротив, тя реагира като обидена учителка, или още по-зле, като стара мома. Той подаде глава през отворения прозорец и извика:

— Да не ви обидих?

— Не. Защо?

— Реагирахте твърде сериозно на шегата ми за момчетата.

Кейт сви рамене.

— Може би зная твърде добре с какви стресови ситуации се налага да се справят понякога децата, за да бъде развеселена от подобна шега.

— От собствен опит ли говорите? — вдигна вежди Ник.

— Това не е ваша работа.

— Господи! Днес очевидно сте в лошо настроение. Нека се опитам да позная защо сте толкова потайна. — Той се плесна по челото. — Сетих се! Изоставили са те още при раждането ти, а после те е осиновила безсърдечна стара вещица. Без съмнение, тя те е обиждала и измъчвала и след като не си се старала достатъчно в работата си на нейната мина за диаманти, те е изхвърлила на улицата.

— Нещо такова — изглежда го хладно Кейт.

— Искаш да кажеш, че наистина си била изоставена при раждането ти? — Ник учудено вдигна вежди.

— Да, наистина. Както и да е. Зная от опит, че на Руди и Ранди ще им трябва доста издръжливост, за да превъзмогнат безотговорността на родителите си.

Смутена от признанието си и от заинтригувания поглед на Ник, Кейт се извърна и се отдалечи от колата. Засенчи очи с ръка и се загледа към горичката, в която бяха изчезнали момчетата.

— Ще отида да проверя защо се забавиха толкова — промърмори тя. — Ще се върнем след няколко минути — подхвърли през рамо към Ник и тръгна през полето. — Руди! Ранди! Какво става?

До ушите ѝ долетя пронизителен кикот, последван от приглушен вик, който накара сърцето ѝ да подскочи. Тя си припомни таксиметровия шофьор с ножа на гарата и мъжете, които ги преследваха в Рим. Беше нелепо да си помисли, че преследвачите им се спотайват в близката горичка, но въпреки това Кейт се затича.

— Руди! Ранди! — Високите ѝ токове затънаха в песъчливата почва, гъстата изсъхнала трева се заплете в глезените ѝ. Когато беше само на няколко крачки от горичката, близнаците с бойни викове изскочиха от другата страна и се втурнаха сред мирно пасящите овце. — О, господи! — Кейт заобиколи купчина овчи изпражнения. — Руди! Ранди! Престанете веднага! Веднага, чувате ли!

От своя наблюдателен пункт в колата Ник Конти оглеждаше полето. Бръчката на челото му стана още по-дълбока. Мислеше за Кейт и за признанието ѝ, че е сираче. Нищо чудно, че шегите му ѝ се бяха сторили плоски.

Някаква суматоха в полето привлече вниманието му. Ник видя как близнаците тичешком изскочиха от горичката, без съмнение замислили някоя нова пакост. Червенокосата им бавачка енергично тичаше след немирниците. Но високите ѝ обувки я забавяха и близнаците, очевидно възхитени от предоставилата им се възможност да хвърлят в ужас стадото овце, успяха да ѝ се изплъзнат.

— Крушата не пада по-далече от дървото — промърмори Ник, спомнил си за множеството нелоялни сделки, които бе сключвал с техния баща. — Само им дай възможност да направят някоя пакост и те ще се възползват по най-добрия начин.

Сякаш за да потвърдят циничната му забележка, ликуващите им викове прорязаха тишината на спокойния следобед. Размахали ръце, момчетата с крясъци се втурнаха сред овцете. Щом навлязоха сред стадото, животните уплашено се скупчиха. В следващия момент панически хукнаха към близкото прясно изорано поле. Ник разтревожено хвърли поглед към фермата, кацнала на отсрещния хълм. Зачуди се след колко време оттам ще изскочи, размахал вила, разяреният стопанин.

— Само това ми липсва! — И като измърмори някакво проклетие, Ник рязко отвори вратата и се втурна да оправи суматоката.

Кейт отчаяно се хвърли напред. Този път, слава богу, успя да докопа яката на Руди.

— Ох! — изпищя хлапето, когато тя рязко го дръпна назад и грубо измъкна пръчката, която бе размахал, от калните му ръце. — Ау, пусни ме!

Никого не съм ударил! — възнегодую момчето и се изплези. — Ще видиш, като кажа на татко колко лоша си била с нас? Той ще ти даде да разбереш!

Кейт стисна още по-здраво яката му и потърси с поглед Ранди, когото очакваше да види още да вилнее сред овцете.

Но за своя изненада откри как хлапето се гърчи в две, очевидно доста силни ръце. Понесъл го под мишница като огромна диня, Ник се отправил към нея. Над леко орловия нос очите му изглеждаха невероятно сини.

Той й намигна, обви свободната си ръка около кръста на другия близък и понесе момчетата обратно към колата.

— О, благодаря — извика Кейт и се запрепъва след тях. Спря, за да свали високите си обувки, които продължаваха да затъват в пръстта и животинския тор. После засенчи очите си с ръка и се вгледа в отдалечаващия се мъж. Не бе висок, но коженото яке и тесният панталон очертаваха стройно, добре сложено тяло. И очевидно имаше добре развити мускули. Тя знаеше, че момчетата не са никак леки и въпреки това той ги носеше без видимо усилие.

Щом видя как остави Руди и Ранди на пътя и приклепна, така че лицето му бе само на сантиметри от техните, тя забърза към тримата. Какво ли им говори, зачуди се тя. Каквото и да им казваше, за първи път, откакто бяха излезли от Рим, момчетата изглеждаха истински разтревожени.

Когато излезе на пътя, Ник безцеремонно ги настаняваше на задната седалка. След като затвори вратата и я заключи, той строго изгледа немирните дяволчета, по чиито лица се четеше разкаяние и страх.

— Няма да мърдате, докато не пристигнем там, закъдето сме тръгнали! Ако някой от вас, малки чудовища, направи нова бяла, горчиво ще съжалява! Ясно ли е? — Щом двамата кимнаха едновременно, той насочи вниманието си към Кейт. — Готова ли си да влезеш в каляската с хилядите мъчения?

— Зная, че не са ангелчета, но трябва ли да ги наричаш чудовища?

— Някой все трябва да им го каже. И тъй като виждам, че ти не можеш, явно аз трябва да го сторя.

— Само помисли какво преживяха през последните няколко дни — изтъкна Кейт. — Бяха принудени да напуснат своя дом, майка си и да пътуват през непозната страна. После научиха, че баща им е в затвора, едва не ги отвлякоха, а съществува и опасност за живота им... Съвсем естествено е да са разстроени.

Ник изсумтя.

— Вие самата го казахте, госпожице Хъмфри. На тази възраст децата са издръжливи. А тези двамата са просто палави и разглезени. И как няма да са, като генетично им е заложен дивия необуздан характер на Лу Лафиоре, а

майка им винаги е била твърде заета да се възхищава от себе си, за да има време да обърне внимание на някой друг. — Той ѝ отвори вратата и с подигравателно галантен жест я покани да седне. Кейт неохотно се вмъкна в прекалено затопленото купе.

Щом Ник потегли, тя го изгледа с присвити очи.

— Изглежда знаеш твърде много за семейството на Руди и Ранди.

— Преди време яздех конете на Лафиоре.

— Като че ли не храниш особено добри чувства към семейството. И все пак във влака ти ме потърси и настоя да седнеш при мен. Защо?

— Искях да пофлиртувам с теб. Стори ми се хубавичка, а и нямаше какво друго да правя, за да убия времето.

— Поласкана съм. Но не е вярно. Аз не те интересувах като жена. Инсценира интерес, за да измъкнеш от мен необходимите сведения, нали? Ти умело и целенасочено ме подпитваше, само и само да разбереш къде вода Руди и Ранди.

— Фантазираш си — изсмя се Ник. — Изглежда не двамата немирници са били травмирани от днешния цирк, а ти.

Но Кейт знаеше, че не си въобразява. Някакъв друг мотив, а не само ролята на добрия самарянин, бе подтикнал Ник да се заинтересува от нея и синовете на Лу Лафиоре.

— За какво е всичко това? — поиска да знае тя. — Какво искаш от момчетата?

— Точно сега единственото, което искам, е да бъдат в безопасност... И да кротуват — добави сухо той. — Престани да развихряш въображението си и да превръщаш историята в съзливлива телевизионна мелодрама. Успокой се. Не ни остава още много път. Облегни се и се наслаждавай на пейзажа.

Момчетата също бяха притихнали. Не след дълго Ранди надникна иззад седалката ѝ.

— Гладен съм. Ще спрем ли за закуска?

Кейт въпросително погледна Ник.

— Скоро ще хапнем.

Недоизрекъл думите, Ник сви по неравен черен път. Докато колата подскачаше в дупките, пръстите на Кейт се впиха в седалката.

— Къде води този път? Къде смятате да ни откарате?

— Ще гостуваме известно време в малка ферма. Обичаш пилета, нали? А и вече установих, че момчетата са изключително привързани към овцете. —

Той се усмихна широко. — Ще бъде забавно. Туидълди и Туидълдъм са живели твърде дълго време в Лондон. Малка ваканция на село ще им се отрази добре.

— Името ми не е Туидълди — възрази Ранди.

— Тъй ли? — Ник протегна ръка и разроши косата му. — Не може да бъде.

Колата изкачи хълма и пред погледите им се откри великолепна гледка: китна долина се виждаше като на длан, приютила малка бяла къща и селскостопански постройки. Точно както беше казал, Ник ги водеше във ферма.

Когато след няколко минути колата спря в двора, Кейт осъзна, че не се е шегувал и за билетата. Около десетина кокошки свободно се разхождаха из двора, кудкудякаха и кълвяха зърна и буболечки. Щом колата приближи, птиците се разпръснаха, а от конюшната изскочи нисък набит мъж с рошава черна коса, прошарена тук-там с бели кичури и закуцука към тях. Избърса ръце в избелелите си панталони и се провикна на италиански:

— Нико! Добре дошъл, добре дошъл!

— Здравей, чичо Марио! — Отвърна също на италиански Ник и бързо излезе от колата. Двамата се прегърнаха и продължиха оживено да разговарят на непознатия за Кейт език.

Кейт с любопитство местеше поглед ту към единия, ту към другия. Бе забелязала, че Ник говори свободно италиански, но едва сега си даде сметка колко добре той владее езика. Но разбира се, фамилията му беше италианска, сети се тя. И ако не бяха светлите му очи, с тъмния си тен би се слял с населението на тази красива, но хвърляща я в паника страна.

— Това е чичо Марио — обърна се Ник към Кейт и момчетата. — Той ви поздравява с добре дошли в неговата ферма.

— Да, добре дошли, добре дошли — повтори на английски Марио и се вгледа предпазливо в тримата спътници на племенника си. Учудването му прерасна в изумление, когато момчетата се измъкнаха навън и погледът му се спря на скъсаните дрехи и съсипаните обувки на Кейт.

— Какво се е случило? — обърна се той на италиански към Ник.

— Преживяхме малко произшествие. Ще ти обясня по-късно — отвърна също на италиански Ник.

Докато чичо Марио чакаше долу във всекидневната, Ник съпроводи Кейт и момчетата по стълбите до просторна скромно мебелирана спалня на втория етаж. Щом намери дрехи за Кейт, той остави тримата да се изкъпят и отпочинат и слезе, за да обясни всичко на чичо си.

— Нико, момчето ми ти продължаваш да ме смайваш — заяви Марио, щом Ник влезе в кухнята. — По-буен си дори от баща си, а той непрекъснато шокираше нашето семейство.

— Много ли те притесних, като пристигнах тъй неочаквано?

— Да ме притесниш? — Марио махна с ръка в знак на отрицание. — Как може да ми задаваш подобен въпрос? Та нали ако не бяха твоите пари, щях да загубя тази ферма, принадлежала на нашето семейство още от времето на Медичите. Тя е толкова твоя, колкото и моя и ти си добре дошъл тук по всяко време. — Марио се спусна напред, обгърна с пълните си ръце раменете на племенника си и звучно го целуна по бузата. — Нико, Нико, как можа да ти мине през ум, че ще ти се разсърдя само защото си пристигнал неочаквано? Би трябвало да познаваш по-добре глупавия си стар чичо?

Ник се усмихна трогнат.

— Обикновено не се появявам неочаквано на прага ти с трима неканени гости. Повярвай ми, чичо Марио, бих те предупредил, ако можех. Но просто нямаше начин. — И той записва обърканата поредица от събития, довели го във фермата.

В средата на неговия разказ, Марио мрачно поклати глава.

— Сега разбирам, че с право се обезпокоих, когато прочетох, че ще яздиш онзи дяволски кон, Сизънуайн. Само като си спомня как той едва не те уби, колко месеци ти бяха нужни, за да зараснат счупените ти крака и раменната кост... Цялото време, прекарано в болницата.

— Случилото се в Ейнтри беше нещастен случай — прекъсна го Ник. Марио го изгледа недоверчиво.

— Нима си струва огромния риск, който поемаш?

— Риск? Зная какво мислиш. — Ник закрачи из стаята. — Убеден си, че случилото се в Ейнтри не е било случайност. Че Лу Лафиоре ми е подготвил номер заради Джилиан. — Той замълча и сви рамене. — Всеизвестно е, че състезанието по стипълчейз е въпрос на късмет. Моят баща много добре го знаеше. Аз също го съзнавам. Това е част от играта.

— Да, Николино, но ти казваш, че бандитите на Лафиоре са те заплашили.

— Ситуацията бе малко по-сложна.

Когато Ник спомена за заглавията във вестниците и за колата, която ги преследваше от гарата, безпокойството на Марио се превърна в шок.

— Но това е ужасно! Вие с хубавата синьорина сте в голяма опасност. Тези хора са престъпници. Ако ви открият, няма да спрат пред нищо!

— Надявах се да останем тук няколко дни, докато нещата се поуталожат. Но ако мислиш, че те излагаме на опасност...

Марио се спусна към племенника си и го хвана за раменете.

— Обиждаш ме! Нали ти казах, тази къща е твой дом. Аз обичах моя беден нещастен брат, нека Господ даде покой на душата му. Ти си неговият единствен син и единственият мой роднина. Остани тук, където ще си в безопасност, докогато желаш.

— Но как мислиш, докога ще бъдем в безопасност тук?

Марио загрижено поклати глава.

— Трудно ми е да кажа. Тези хора са с голяма власт и имат шпиони дори в селата. Но ти каза, че не сте били проследени. Е, поне за известно време всичко ще бъде наред.

Четвърта глава

— Аделина сготви супа тази сутрин — осведоми Марио племенника си и гордо посочи голямата тенджерка, която къкреше на котлона.

— Ммм, хубаво мирише! — Ник остави ножа за хляб, приближи до масивната старомодна печка и загреба пълна лъжица от доматената супа. Вътре имаше пресни тиквички, нахут и леща, фиде и подправки. Сръбна и с наслада затвори очи. — Много е вкусна! Аделина Патрини е ангел, слязъл в кухнята, не, богинята на пържените ястия и супите. Чичо, няма да си простиш, ако изпуснеш такова съкровище. Трябва да се ожениш за нея, за да бъде винаги край твоята печка.

— Твърде стар съм за тежките брачни задължения.

— Твърде стар? Та ти си в разцвета на силите си — шеговито възрази Ник. — Ще бъдеш чудесен младоженец.

— Не, не, твърде дълго бях ерген. Ценя своята независимост.

— Чичо, колко дълго, според теб, вдовица като Аделина ще остане неомъжена? Тя се надява да ѝ направиш предложение. Ако не я грабнеш, някой друг гладен ерген ще ти я отнеме под носа и тогава ще съжаляваш.

Ухилен до уши, Марио размаха ръце.

— Бива те да говориш, Николино. Но не аз, а ти си в разцвета на силите си и си още ерген. Да, да, вярно е, че си млад и привлекателен. Жените сигурно все така продължават да тичат подире ти. Но ти си на трийсет и две, момчето ми. Трийсет и две — подчерта той и размаха показалец. — Вече не си първа младост. Време е да престанеш да си навличаш неприятности заради луди жени като Джилиан Лафиоре. — Марио поклати глава и сви устни, сякаш бе засмукал лимон. — Слушай чичо си, който те обича като син. Трябва да си намериш жена и заедно да отгледате няколко хубави и добри деца. — И Марио изпитателно изгледа племенника си. — Тази синьорина Хъмфри с нейните странни дрехи и без куфар... С нейната огненочервена коса около хубавото й дребно лице означава само едно — страст! А забелязах, че има и много хубави гърди. Е, може би малки, но добре оформени. Между двама ви има нещо, нали?

— Не — рязко отрече Ник.

Сложи нарязания хляб в чиния и взе парчето салам.

Марио не изглеждаше убеден.

— Видях те как се възхищаваше от краката й, докато тя се качваше по стълбите. Отзад изглежда също така добре, както и отпред. А това е много важно за една съпруга.

— Говориш като истински италиански фермер. Но аз не търся съпруга, Марио. И интересът ми към госпожица Хъмфри е съвсем делови и временен. Временен — натърти Ник. — Наблюдавам я непрекъснато, защото й нямам доверие, а не защото я искам в леглото си. Докато не се уверя, че тя е наистина такава, за каквато се представя, а не шпионка на Лафиоре, не мога да си позволя да я изпусна от поглед. Повярвай ми, колкото по-скоро тя и двете хулиганчета, за които се грижи, ми се махнат от главата, толкова по-добре.

Марио повдигна вежди и почти незабележимо кимна към вратата. Ник проследи погледа му и видя, че младата жена, за която ставаше дума, е застанала на прага. Беше сменила скъсаната си фланелка със зелена памучна риза на Марио, в която би могла да се побере три пъти и бе обула гумените му сандали — с няколко номера по-големи.

Въпреки желанието си и това, което току-що бе казал на чичо си, Ник трябваше да признае, че дори в подобно облекло Кейт Хъмфри изглеждаше поразително. Всъщност тя би изглеждала великолепно във всякакво облекло, мина му през ума.

Забеляза, че се бе изкъпала. Косата й, доскоро прашна и разрошена от пътуването по влака и преследването на момчетата по пасбището, обрамчваше лицето й с прелестен ореол от пишни къдрици. Изчистена от

всякакъв грим, бледата ѝ леко луничава кожа бе прозрачна като на дете. Все още влажните ѝ тъмни ресници засенчваха очи с маслиненозелен цвят.

Но тези прекрасни зелени очи го гледаха с подозрение. Очевидно бе чула на няколко пъти да споменат името ѝ и се бе запитала какво ли говорят за нея. Ник изпита облекчение, че грубите забележки на чичо му бяха казани на италиански.

— Извинете, че прекъсвам разговора ви — учтиво рече тя, — но Руди и Ранди са много гладни. Мога ли да помогна с нещо?

Ник посочи супата на печката, хляба и салама, оставени на масата.

— Обядът е готов. Кажете на изгладнелите хуни да слизат.

Боси, с измити лица и ръце, Руди и Ранди изтрополиха по стълбите, изблъскаха Кейт и нахлуха в кухнята.

— Има и салам! — възкликна Ранди.

Близнаците се втурнаха към масата и се тръшнаха на столовете.

— Заповядайте, заповядайте — повтаряше Марио, докато сръчно подреждаше приборите с мазолестите си ръце. Щом се убеди, че гостите му имат всичко необходимо, той се извини и съобщи, че се налага да отиде до селото, като остави Ник и тримата му спътници да се нахранят на спокойствие.

Децата лакомо поглъщаха дебели парчета салам, топяха хляба си в супата и задаваха въпрос след въпрос на Ник за фермата.

— Имаш ли коне тук? — поиска да знае Ранди.

— Има два в конюшната. Кобила, на име Белла и един стар жребец на име Цезар.

— Може ли да ги видим?

— По-късно дори бихте могли да поездите Цезар. Белла става малко нервна при поява на непознати.

Докато Ник отговаряше на безбройните въпроси за конете, Кейт бавно дъвчеше и любопитно се оглеждаше наоколо. Все още се чувстваше неспокойна, задето се бе доверила на Ник Конти. Но просторната, старомодно обзаведена кухня с покрития с плочки под и старата печка, като че ли я накараха да се поуспокои. А и чичо Марио беше олицетворение на добротата.

През отворения прозорец струеше ярка слънчева светлина и се дочуваха характерните за селски двор звуци. Преди да слезе, тя набързо бе огледала спартански обзаведения втори етаж. Нямаше представа какво търси, но и не откри нищо, което да навежда на мисълта, че Ник я е излъгал и фермата има

някакво тайно предназначение. Отпусни се и опитай да се успокоиш, заповяда си тя.

Щом напълниха стомасите си, Руди и Ранди започнаха да клюмат и Кейт ги отведе горе да поспят. Тя също се чувстваше изтощена. Но имаше твърде много въпроси, които я тревожеха, за да си позволи да се отпусне на леглото в огромната спалня. Преди да го стори, трябваше да получи няколко съвсем точни отговора от Ник Конти.

Кейт надникна в кухнята, но Ник го нямаше. Излезе на двора, огледа се и се отправи към конюшната.

Щом очите ѝ привикнаха с тъмнината вътре, тя забеляза Ник в дъното. Беше с гръб към нея, застанал пред една от яслите и хранеше с ябълка светлосив кон.

Нещо в разкрилата се пред очите ѝ картина, я накара да замръзне на място. Долови необикновено силната привързаност между човека и животното, и докато гледаше как Ник гали врата на коня и слушаше как шепне в наострените му уши, изпита чувството, че се е намесила в поверителен разговор. Тъкмо мислеше да се обърне и тихичко да излезе, когато Ник внезапно се огледа и я забеляза.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Ами, да — Кейт колебливо приближи. — Имам няколко въпроса към теб и не бих искала да ти ги задавам в присъствието на момчетата. Но ако си зает...

— Не съм зает. Просто поздравявам стар приятел. Какво точно искаш да знаеш?

Вместо да отговори веднага, Кейт попита:

— Твоят приятел да не е старият Цезар, за когото спомена по време на обяда?

Ник подаде на коня ново парче ябълка.

— Да, това е Цезар.

Конете изнервяха Кейт, а и тя не знаеше почти нищо за тях. Но дори за нейното неопитно око животното, което кротко преживяше последното резенче ябълка, наистина изглеждаше старо. Муцуната му бе по-светла и на места кожата му висеше.

— Наистина изглежда радостен, че те вижда.

Ник отправи изпълнен с обич поглед към животното и призна:

— С Цезар се знаем отдавна. Преди двайсет и пет години баща ми победи в палиото с този кон.

— Господи, той наистина е стар. Какво е палио?

— Диво, нечовешко препускане около Сиена. По тези места това състезание е изключително събитие.

— Трябва да проверя дали е описано в пътеводителя.

— Провери, но мисля, че трябва да присъстваш, за да добиеш реална представа. Може би някой ден ще ти се удаде възможност.

— Може би. — Изпълнена с дълбоки съмнения, че това някога ще се случи, Кейт въздъхна и с интерес загледа как Ник заобиколи Цезар, прокара ръка по хълбоците му и критично го огледа.

— Баща ти също ли е бил жокей?

— Да, но яздеше предимно в Англия. Някога името му бе много известно сред състезателите по стипълчейз и техните почитатели.

— Какво се случи с него?

— Един кон го смаза по време на състезанието в Сендаун и той почина — рече спокойно Ник.

— Съжалявам. — Кейт вдигна ръка към устните си.

— Струва ми се доста отдавна, когато бях само на осем години. — Той се наведе, за да провери копитата на Цезар. Пръстите му внимателно ги опипаха и конят търпеливо понесе прегледа.

Докато наблюдаваше ниско наведената късо подстригана глава на Ник, Кейт си спомни за осакатената си съученичка, а после в съзнанието ѝ изникнаха ужасяващите кадри на падащите един след друг коне, които бе видяла по телевизията у хазяйката си. Мисълта, че бащата на Ник Конти е бил убит при подобна злополука, правеше ярката картина още по-зловеща. Какво би могло да накара един човек да рискува живота си в същия опасен спорт, жертва, на който е станал собственият му баща?

— Нещо като че ли не е наред с копитото на Цезар?

— Да. Парченце чакъл се е загнездило вътре. Ако остане там, може да създаде проблеми на животното. — Както беше приклепнал, Ник вдигна глава и посочи към една от подпорните греди. — Оставих ножа си някъде там, когато режах ябълката. Би ли ми го подхвърлила?

— Разбира се. — Кейт намери сгъваемото джобно ножче и го хвърли, но то падна твърде далече от Ник. — Извинявай. — Тя преодоля инстинктивния си страх от коня и влезе в отделението, за да вземе ножа. В същия момент Ник пусна крака на Цезар и също понечи да го вземе. Конят изпръхтя, отстъпи встрани, избутвайки Ник и Кейт към яслата до стената.

Всичко стана много бързо и Кейт се оказа напълно неподготвена, когато в уплахата си се притисна в Ник. Изведнъж неговите стройни мускулести крака се прилепиха до нейните и свежата миризма на кожата му изпълни ноздрите ѝ. Катарамата на колана му се заби в стомаха ѝ и ръцете му я обгърнаха. Тя го изгледа уплашено, викът замря в гърлото ѝ и силна тръпка разтърси тялото ѝ.

Едва когато се посъвзе, Кейт забеляза, че той се усмихва. В очите му проблеснаха дяволити пламъчета и тя се смути от приятното вълнение, което изпита.

Той докосна пулсиращата на шията ѝ вена.

— Сърцето ти бие до пръсване. Какво има? Да не би да се страхуваш от коне?

— Да — задъхано отвърна тя.

— Не се плаши. — В гласа му се прокрадна нежност. — Цезар просто се пошегува.

— Пошегува ли се?

— Той е сватовник. Обича да събира двойки, които не си подхождат.

— О, разбирам. Много забавно. Но все пак бих искала да изляза оттук.

Ник се усмихна. Сетне бутна Цезар настрана, сякаш бе малко предано кученце, а не стар жребец с тегло около половин тон.

— Спокойно, момче. Всичко е наред — потупа го той по шията, докато Кейт бързо изскочи от тясното отделение.

Ник извади камъчето от копитото на коня, прибра ножа в джоба си и потупа животното.

— Животното добре ли е? — попита Кейт. Все още не бе дошла на себе си от неочакваната прегръдка.

— О, да. За годините си Цезар е в отлична форма. Защо се страхуваш от коне?

— Не зная. Може би защото са твърде големи. Израснала съм в град и не съм свикнала с тях. — Тя кимна към Цезар. — Той вече не участва в състезания по стипълчейз, нали?

— О, не. Цезар никога не е прескачал препятствия. В разцвета на силите си той беше отличен бегач, но не е бил обучаван за състезания по стипълчейз.

— Предполагам, проявявам невежество, но какво точно представлява състезанието по стипълчейз? Зная, че включва прескачане на препятствия, но не съм присъствала на подобно състезание в Щатите.

— В Щатите повечето състезания по стипълчейз са по Източното крайбрежие. — Ник излезе от отделението на Цезар и затвори вратичката след себе си. — Но ти си права, този спорт е най-вече английски.

— В Англия ли е възникнал?

— Всъщност в Ирландия. — Той се облегна на подпорния стълб. — Твърде често са ми задавали този въпрос, тъй че съм подготвен за него. Първото състезание по стипълчейз се е състояло през хиляда седемстотин петдесет и втора година, когато няколко буйни ирландци организирали надбягване с ловджийските си коне. За ориентир им служела църковна камбанария, а висок стълб отбелязвал финала.

— „Стипъл“ означава камбанария, а „чеиз“ — гоня. Оттам ли произлиза името?

— Точно така. Английските ловни клубове възприели спорта и в средата на деветнайсети век той заемал важно място в ловните програми.

Докато Ник говореше, сноп лъчи се прокраднаха през малка цепнатина в покрива и осветиха едната половина от лицето му. Привлекателните му черти ясно се откроиха. Очите му изглеждаха ясни и чисти като планинско езеро. Кейт отново забеляза странния блясък в погледа му и разбра, че той си мисли за сблъсъка им в яслата. Цялата пламна, сякаш отново усетила допира на мускулестите му ръце и гърди.

— Всъщност едва ли те интересува историята на състезанията по стипълчейз? — сухо рече Ник. — Каза, че си дошла, за да ми зададеш няколко въпроса. Е, питай.

Кейт сви устни.

— Ти ми обясни защо момчетата трябва да се скрият и предполагам, говориш истината.

— Предполагаш? — Той поклати глава. — Явно не си от жените, които се доверяват сляпо, нали?

— Не, не съм. — Тя решително стисна устни. — Някога се доверявах сляпо твърде често, но сега...

— О! — В погледа му проблесна интерес. — Ти отново събуди любопитството ми. Разкажи ми за нещастните си приключения, вследствие на излъгано доверие. Мъже ли са замесени? — Погледът му се стрелна към ръката ѝ. — Не ми беше минавало през ума да се запитам дали имаш съпруг. Омъжена ли си?

— Не съм омъжена — изчерви се Кейт. — Съвсем сама съм, както съм била и през по-голямата част от живота си.

— Тогава на какво се дължи този житейски цинизъм? Да не те е изоставил любовникът ти?

Бяха изминали доста месеци откакто Кейт си бе въобразила, че е влюбена. Но споменът за неотдавнашната ѝ раздяла с Били Роклънд все още ѝ причиняваше болка.

— Когато става дума за предателство, обикновено са замесени мъже, не е ли така?

— Странно... Винаги съм смятал, че на жените им е присъщо предателството. Бихме могли да си послужим с примери от войните.

— Може би, господин Конти, но едва ли сега е подходящият момент.

— Защо толкова официално? Ник е достатъчно. А аз ще те наричам Кейт, ако нямаш нищо против.

Кейт имаше нещо против. Когато ставаше дума за Николас Конти, тя искаше да сведе интимността до минимум помежду им. Не желаше да се сближава с него. Не ѝ харесваше начина, по който ѝ въздействаше, дразнеше я собствената ѝ неспособност да откъсне очи от него.

— Ти ме попита дали имам въпроси. Да, имам.

— Добре, нека ги чуем.

— Днес ти спаси мен и момчетата и аз съм ти благодарна за това. Но това не е всичко, нали? Ти си замесен по някакъв начин.

— Разбира се, че съм замесен, след като цял ден...

— Много добре знаеш, че нямам предвид това. Вече те питах, но ще те попитам отново. Защо седна на моята маса във вагон-ресторанта? И в тази връзка, на първо място защо изобщо беше във влака за Рим? Няма ли да се състезаваш на Гранд Нешънъл, ежегодното състезание с препятствия? Нали е само след няколко дни? Не трябва ли да си в Англия и да тренираш или нещо подобно?

Ник се отблъсна от стълба, изправи рамене и пъхна ръце в джобовете на плътно прилепналите си панталони, очертаващи невероятно тесния му таз и стройните мускулести крака.

— Е, добре — насочи се той към вратата на конюшната. — Нека изясним нещата. Ти ми каза какви са отношенията ти с Лафиоре. Или поне какви претендираш, че са.

— Претендирам?! — Кейт тръгна до него, като се стремеше да не изостава. — Аз съм временна бавачка на синовете му. Това е всичко.

— Добре, ще приема, че е така. Мой ред е да ти обясня какво ме свързва с Лафиоре. Вече знаеш, че работех за него, когато бе собственик на Сизънуайн

— коня, който яздех в Ейнтри. Е, Лафиоре вече не притежава Сизънуайн. След произшествието по време на състезанието преди няколко години той го продаде — генерална грешка, по мое мнение. Сега Лафиоре участва с Храбрец, пъргав жребец, който му донесе големи печалби през тази година. Храбрец е превъзходен кон, но Сизънуайн няма равен на себе си, когато го яздя аз. Трудно е да се обясни на непрофесионалист, но с този жребец винаги съм имал по-особени взаимоотношения. Той би скочил заради мен, но не би си дал труд да го направи за никой друг.

Кейт бе видяла как Ник общуваше с Цезар и бе уверена в забележителното въздействие на мъжа върху конете, които яздеше.

— Когато сключих сделка с новия собственик на Сизънуайн да го пусне отново да се състезава и да участвам с него в Гранд Нешънъл, на Лафиоре явно не му допадна идеята за сериозна конкуренция на Храбрец и изпрати горилите си да ме заплашват. Ето как се оказах във влака за Рим. Бях тръгнал да се срещна с него.

Излязоха навън и Кейт присви очи срещу яркото слънце. Горили, заплахи, големи печалби... Беше й доста трудно да проумее цялата обръккана и съвсем не безопасна история. Тя снижи глас:

— Да не искаш да кажеш, че бащата на момчетата е престъпник?

Ник се обърна и срещна погледа й. Тъй като Кейт бе доста висока, очите им бяха почти на едно ниво.

— Да кажем, че се движи в съмнителни среди и когато опира до пари, не страда от скрупули.

— С други думи, е мошеник.

— С други думи, при дадени обстоятелства е способен да играе грубо... като приятелчетата си.

— Значи седна при мен във влака, защото бях с децата му и ти искаше да узнаеш причината, поради която ги придружавам?

— Именно.

Мъжът не откъсваше поглед от нея и Кейт си помисли, че е достатъчно леко да наклони глава и устните й ще докоснат неговите. Той имаше по-скоро тънки, отколкото чувствени устни и все пак й се сториха невероятно приканващи. Май и двамата пак мислеха за едно и също нещо.

— Не излъгах, когато казах, че си много привлекателна — рече Ник с дрезгав глас. — Беше ми приятно да разговарям с теб във влака. Приятно ми е и сега. Но ти го съзнаваш, нали? Мисля, че и двамата го съзнаваме, и то доста отдавна.

— Да... Но това няма значение — заекна тя.

— Така ли? Кейт, ние сме зрели хора и не сме безразлични един към друг. Мисля, че е редно да предприемем нещо. Или поне аз смятам да предприема. А ти?

Преди тя да намери подходящ отговор, в двора спря стар раздрънкан пикал, от който изскочи Марио. Носеше мрежа, пълна със сапуни, четки за зъби и други принадлежности, които очевидно бе сметнал, че ще бъдат необходими на гостите му. В свободната си ръка държеше куп вестници.

— Както обикновено — оплака се той, — вестниците от Рим пристигат късно-късно. Но аз почаках, докато дойде камион.

Той стовари вестниците на дървената количка в двора, вдигна един и показа първа страница. Тя съдържаше размазана снимка на оплешивяващ възпълен мъж в официален костюм. Дори да не се бе досетила от невероятната прилика с близнаците, че е техният баща, щеше да разбере от огромното черно заглавие, което обявяваше: „Лафиоре залага всичко“.

— Ето вестника, който толкова искаше да видиш в сладкарницата — рече Ник, взе го от чичо си и ѝ го подаде.

Все още смутена от току-що проведеня разговор, Кейт взе предпазливо вестника, сякаш се боеше да не се взриви.

— Благодаря, но за съжаление не разбирам италиански. Мога само да гадая какво пише.

— Струва ми се, че залагам и всичко би трябвало да ти говорят нещо. Но ако искаш, ще ти намеря речник, така че да можеш да си преведеш всичко дума по дума.

— Приемам идеята — съгласи се Кейт и сгъна вестника. Благодарни на Марио за обяда, извини се, че е уморена и ще се качи да поспи при момчетата. Ала не толкова умората, колкото предизвикателството в красивите сини очи на Ник, я накара да избяга.

Късно следобед, когато се събуди, дълги сенки пълзяха по дървения под. Тя сънено се огледа. Леглата на момчетата бяха празни. Кейт уморено се надигна и излезе в коридора. Откъм кухнята се чуваше тракане на тенджери и чинии.

Когато надникна през вратата, Кейт съзря в кухнята кръглолика жена със симпатично лице, искрящи тъмни очи и прошарена коса, вдигната в стегнат кок на тила. Беше облечена в черно, препасала огромна бяла престилка, а ръкавите ѝ бяха навити до лактите. Държеше тенджера, голяма почти колкото нея, когато зърна Кейт.

— Колко си красива! Ти трябва да си синьорина Хъмфри. — Тя остави тенджерата на масата, избърса ръце в престилката и сърдечно се здрависа с Кейт.

— Ти спала добре, да?

— Да, спях чудесно.

— Аз съм Аделина, приятелка на Марио. Аз идва да му готвя, да понапълнее малко, че той само кожа и кости.

Кейт съвсем не смяташе, че Марио е само кожа и кости, но се усмихна и кимна.

— Ти ли беше сготвила супата, която ядохме на обяд?

— Да, аз. Ти харесала моя супа?

— Много. Беше невероятно вкусна. Аделина, да си виждала две малки момчета?

— Руди и Ранди? Тези двама малки разбойници? — Тя шеговито се закани с пръст. — Отишли с Марио в градина да работят. Вижда? — посочи Аделина вратата, която водеше към задния двор.

Кейт надникна: в далечината се виждаше Марио. Облегнал се на мотиката, той сочеше към току-що разкопаната земя и обясняваше. Близнаците, понесли в ръка лопати и лейки, слушаха много внимателно.

— Извинявай, само ще проверя дали всичко е наред — рече Кейт.

Но щом навлезе в огромната зеленчукова градина, тя се увери, че момчетата наистина са погълнати от засяването и поливането, а Марио изглежда бе доволен от компанията.

— Тримата сме чудесен екип — усмихна се той и прегърна през раменете двамата хлапаци.

— Чудесно. Но къде е Ник?

— Нико отиде да поязди Белла — посочи Марио отдалеченото пасище.

Кейт засенчи очи и забеляза на хоризонта грациозните очертания на кон и ездач, които бавно се стопиха между дърветата. Няколко минути по-късно, след като се увери, че Марио няма проблеми с момчетата, тя се върна в кухнята и предложи на Аделина да ѝ помогне.

— Да, да — отвърна Аделина. — Заедно приготвим на наши мъже нещо вкусно, нали?

— Разбира се. — Само дето Ник Конти не беше неин мъж, факт, който Кейт искаше да изясни по възможно най-деликатния начин. — Откога сте приятели с Марио?

— От деца — Аделина подаде на Кейт дъската за рязане, остър нож и пресни зеленчуци. — Ние ходили заедно на училище, виждали се в църквата, а също и в селото. А когато аз била млада, той и негов най-добър приятел ухажвали мене. С подаръци, цветя и бонбони. Марио дори правил серенада под мой прозорец. — Тя нежно се усмихна. — Марио бил толкова романтичен и имал хубав тенор. — Жената въздъхна и поклати глава. — Адолфо имал по-голяма къща и аз омъжила за него. Марио никога не оженил. О, аз толкова го съжалява. Но сега мой съпруг мъртъв. Дано Господ даде покой на клетата му душа. — Тя изтри невидима сълза.

— Моите съболезнования — рече съчувствено Кейт. — Отдавна ли си вдовица?

— Две години. Доста дълго за жена да бъде без мъж.

— С Марио сгодени ли сте? — Кейт нарязва домати, лука и целината, докато италианката бърбеше и шеташе из кухнята като торнадо.

— Не още. — Аделина разбърка чудесно миришещата смес в тигана и очите ѝ дяволито проблеснаха. — Скоро, скоро. — Тя сръбна от лъжицата, кимна одобрително и се обърна: — А ти? Вие с Нико сте заедно, нали?

— О, не — побърза да отговори Кейт. — Ние едва се познаваме.

— Красива синьорина като теб, хубавец като Ник, не остават дълго непознати.

Следобед Кейт бе мислила върху думите на Ник и бе решила, че въпреки влечението си към него, все още не е готова за нова връзка.

— Не, не. Аз ще остана тук само ден-два.

— Имаш друг любим?

— Не, не съм влюбена в никого. — А и никой не е влюбен в мен, добави наум тя за кой ли път. Съдба!

— Тогава внимавай за Нико! Жените винаги много луди по него. Аз чувала истории... — Тя поклати глава и се засмя.

— Да, мога да се досетя — промърмори Кейт. Беше едновременно озадачена и смутена от искреността на италианката. — Отдавна ли познаваш Ник?

— Откакто бил малко момче и посещавал свой чичо за лято, защото нямал къде другаде отиде. Горкият! О, било много тъжно!

— Защо не е имал къде да отиде?

— Ник е сираче.

— Така ли? — Кейт бе искрено изненадана. Не бе разбрала, че Ник е загубил и майка си, и баща си. Значи двамата все пак имаха нещо общо.

— Да, негова майка, англичанка, умряла, когато се родил.

— Тъжно, наистина. — Кейт несъзнателно зарови пръсти в току-що нарязаните кубчета лук.

— Да, а когато Ник е на осем години, негов баща пада от коня и се убива. — Аделина скръбно поклати глава. — Помня как Едуардо Конти спечелил Обиколка на Сиена. Опасно яздене на коне в кръвта на Нико. Като проклятие.

— Но какво стана с него? — върна се Кейт към онази част от историята, която я бе заинтригувала най-много. — Нима родителите на майка му не го взеха при себе си?

— О, да — намръщи се Аделина. — Те богати и не оставили момче да гладува на улица. Но не искали той стои при тях. Изпратили Нико в интернат и после не интересували от него.

— Много тъжно — кимна Кейт и си представи Ник като дете. Сега той бе атлетичен, добре сложен мъж. Но малкият Ник сигурно е бил дребничък и слаб. Тъмносините му очи с дълги ресници сега хладно пронизваха всеки срещнат. Когато е бил малък, вероятно са излъчвали доверие и нежност. Как са могли родителите на майка му да го изоставят съвсем сам в интернат?

Забравила, че е пипала лук, Кейт вдигна ръка и докосна замислено челото си. Очите ѝ и без това вече пареха от силната миризма, но сега сълзите ѝ бликнаха. Тя опита да ги избърше с кърпата, но стана още по-лошо.

— Тук ухае чудесно — дочу се мъжки глас и след миг Ник влезе в кухнята. — Аделина, скъпа, каквото и да готвиш, запази ми двойна порция.

Но Аделина се бе втренчила в Кейт и не отговори.

Ник също се обърна и на свой ред се взря в младата жена.

— Какво ѝ става? Защо плаче?

— Толкова чувствителна — тъжно поклати глава Аделина. — Нико, тя плаче за теб. Аз ѝ казала, че ти сираче и виждаш сам. Тя плаче за теб.

Пета глава

Момчетата си легнаха и скоро заспаха, ала Кейт се чувстваше прекалено неспокойна и сънят бягаше от очите ѝ. Накрая тя взе вестника и пътеводителя, слезе във всекидневната и след като намери на една полица италианско-английски речник, се настани удобно на дивана.

Марио бе отишъл да изпрати Аделина до селото, а след като поигра футбол с момчетата, Ник ги остави под опеката на Кейт и изчезна в конюшната. В къщата цареше тишина — идеална възможност да приеме предизвикателството на Ник и да преведе статията.

Един час по-късно Кейт бе схванала в основни линии същността на положението, в което се намираше Лафиоре. Както инстинктивно бе усещала през цялото време, Ник ѝ бе казал истината. Може би той имаше някакви свои причини, за да им се притече на помощ, но действително им бе спасил живота в Рим.

Дала си сметка за твърде навременната му намеса, Кейт погледна към тъмния прозорец. Запита се дали да не отиде до конюшната и да му се извини. Но се отказа, щом си припомни нежния блясък в очите му, когато днес следобед открито ѝ заяви, че двамата не са безразлични един към друг.

Кейт неохотно си спомни как се бе разплакала в кухнята. След като обясни на Ник и Аделина, че сълзите са от лука, а не от съчувствие към самотното детство на Ник, тримата се разсмяха. Ала бе се почувствала неловко. И по време на вечерята усещаше изпълнените с любопитство погледи, които ѝ хвърляше Ник.

Двамата приличаха на котки, които се дебнат. Но дали възнамеряваха да се нахвърлят една върху друга, за да се издерат, или да се любят?

Със загрижена въздишка Кейт остави вестника и отвори пътеводителя. Беше чела около половин час, когато чу да се отваря вратата на кухнята. Миг по-късно в коридора влезе Ник. Вече се бе научила да разпознава ритъма на неговите бързи леки стъпки. Ходеше като атлет... или като рис. Всички негови стави и мускули сякаш бяха създадени с по-голям размах, отколкото при другите хора.

— Виждам, че пак си заровила нос в пътеводителя — отбеляза той, щом я зърна свита на дивана.

— Да. — Кейт посочи вестника, после речника и добави: — Дължа ти още едно извинение.

— Нима?

— Да, ти наистина си ни помогнал в доста опасна ситуация. Досега не бях оценила по достойнство намесата ти. Извинявай, че бях толкова подозрителна. Ще сключим ли примирие?

— Разбира се. — Изражението му се смекчи и той пристъпи към нея. — Съмненията ти бяха съвсем естествени. Бях ти напълно непознат. А и ситуацията бе твърде странна. На твое място щях да се чувствам по същия начин. — Той плъзна поглед по дрехите ѝ и добави: — Струва ми се, че гардеробът ти се нуждае от попълване. Ще трябва да измислим нещо.

— Бих могла да изкарам така още известно време. Момчетата обаче ще трябва да се преоблекат.

— Аделина ще потърси нещо за тях в селото. Тя има племенници горе-долу на тяхната възраст. — За момент той остана втренчен в нея, лека усмивка се плъзна по устните му, после погледът му се върна на отворения пътеводител. — Както виждам отново се преструваш на неудовлетворен турист. Какво толкова четеше, преди да те прекъсна?

— Този район е описан доста добре. Четях, че историята на Витербо е свързана с папите. Първият кардиналски съвет за избор на папа се състоял във Витербо. Написано е доста увлекателно. През тринайсети век кардиналите се заключили в своята резиденция и след като не могли да вземат решение в продължение на месеци, било наредено да свалят покрива на заседателната зала. След като и това не помогнало, кардиналите били лишени от храна.

— Гладуването трябва да е свършило работа — засмя се Ник. — Италианците не са особено пристрастени към постенето. — Той поклати глава. — Ти си като странна малка птичка.

— Какво толкова странно има в мен?

— Не мога да определя точно. Просто някаква необичайна комбинация. Преценката ми за теб вече няколко пъти се оказва погрешна.

— Същото се отнася и за мен. Аз също направих няколко погрешни заключения по отношение на теб. Освен това не съм птица. Аз съм жена, и то от доста дълго време.

— Забелязах — рече Ник, без да откъсва поглед от нея. — Но в това облекло изглеждаш по-скоро тринайсетгодишна.

— Нищо не мога да направя, за да изглеждам по-добре в ризата на Марио. Фланелката ми беше разкъсана на парчета днес следобед.

— Зная. Спомням си я много добре — отвърна сухо Ник. Той приближи до масивното бюро, на което тиктакаше мраморен часовник и отново се обърна към нея: — Искаш ли да видиш резиденцията на папата?

— Моля? — Кейт го погледна изумено. — Нали каза, че трябва да избягваме градовете, защото могат да ни забележат и запомнят.

— Вярно е. Но червената ти коса може да се скрие. Освен това възнамерявам да се лиша от компанията на момчетата. А ти наистина се нуждаеш от дрехи. Какво ще кажеш? Искаш ли да прекараш утрешния ден в пазаруване и разглеждане на забележителности?

— А Руди и Ранди?

— Ще останат тук с Марио. Той вече предложи.

— Наистина ли? Много мило от негова страна.

— Бих казал по-скоро самопожертвувателно.

Кейт се разсмя. Чувстваше се нелепо развълнувана от перспективата да прекара деня сама с Ник, макар да си казваше, че я изкушава по-скоро възможността да разгледа забележителностите.

— Много бих се радвала да видя резиденцията на папата — отвърна тя.

— Чудесно. Тогава ще тръгнем рано сутринта. А сега — той погледна часовника, — мисля, че и двамата трябва да се наспим добре. — Той я изненада, като се наведе и леко я целуна по бузата. — Приятни сънища.

На другата сутрин Ник вече закусваше, когато Кейт слезе в кухнята заедно с момчетата. С още влажна от душа коса, облечен в тъмен панталон, бяла спортна риза и светло ленено сако, той изглеждаше невероятно привлекателен и мъжествен.

— Готова ли си да видиш големия град?

— По-готова от когато и да било — Кейт се чувстваше малко неудобно, тъй като отново бе със старата риза на Марио, но весело размаха пътеводителя.

— Защо не може да дойдем и ние? — попита Ранди.

— Вие, момчета, оставате тук с мен — обади се Марио и сложи на масата голяма чиния, препълнена с топли кифлички. Добави и малка купичка с масло. — Заедно ще свършим нещо полезно. Ще изорем полето.

Очаровани от идеята, момчетата се впуснаха в спор кой ще кара трактора. Щом Кейт закуси и изпи голяма чаша кафе с мляко, Ник прошепна в ухото ѝ:

— Сега е моментът да тръгнем.

Тя му се усмихна заговорнически и след няколко минути двамата напомниха на близнаците да слушат Марио, пожелаха на домакина приятен ден, качиха се във фиата и потеглиха.

— Това е за теб — рече Ник и извади от жабката красив шал. — Взех го на заем от Аделина.

— Отсега ли трябва да го сложа? — въздъхна Кейт, тъй като не обичаше да носи нито шапки, нито шалове.

Ник плъзна поглед по блестящите ѝ къдрици.

— Може да почака, докато влезем в града. — Той се съсредоточи в пътя и весело затананика.

Кейт се втренчи в него за миг, после отмести очи към околния пейзаж. Гледката бе възхитителна. Редяха се потънали в пролетна зеленина хълмове и долини, а в далечината се синееха величествените очертания.

Кейт се чувстваше прекрасно — нямаше и следа от страха и объркването от вчера. С Ник до себе си, уверена, че момчетата са в безопасност във фермата, тя сякаш бе предприела приятна, изпълнена с приключения, екскурзия с вълнуващ и извънредно привлекателен придружител.

Половин час по-късно влязоха във Витербо. Кейт бе възхитена от старинния чар на градчето. Витербо бе пълен с фонтани и стари зидове, украсени с каменни щитове. А в центъра приличаше съвсем на средновековно градче. Ако не бяха елегантно облечените жени, които се разхождаха по павирания площад, Кейт би повярвала, че се е върнала поне шест столетия назад във времето.

След като тя неохотно уви шала около главата си, така че напълно да прикрие косата ѝ. Ник я заведе в малък бутик. Кейт избра дълга до глезените тъмносиня пола с подходяща блуза, елегантен костюм, състоящ се от широк панталон и сако, бельо и чифт удобни обувки. Ник добави няколко памучни фланелки, маратонки и плътно сако.

— Не е ясно дали някога ще намериш багажа си. Според мен, едва ли ще ти го върнат. А в ранна пролет времето е доста променливо и е възможно скоро да се захлади.

— Не съм в състояние да платя за всичко — възрази Кейт.

— Аз ще се погрижа. — Ник извади портфейла си.

— Не мога да приема.

— Не се притеснявай. Накрая Лафиоре ще поеме разноските. Скоро ще се срещна с него. Всъщност възнамерявам да го посетя още утре.

— Така ли? — Прииска ѝ се да зададе куп въпроси, но точно в този момент продавачката, която хвърляше изпълнени с възхищение погледи към Ник, се върна с покупките, опаковани в найлонови пликове.

Веднага щом Кейт се преоблече в новия си костюм, двамата с Ник излязоха от бутика.

— Продавачката смята, че е много глупаво от моя страна да ходя с този шал — прошепна тя.

Ник спря наред улицата и огледа преценяващо младата жена. На устните му се появи невероятно обаятелната му усмивка.

— Тези лилави и зелени райета много ти отиват. Не си толкова зашеметяваща както с червената коса, но все пак изглеждаш... доста добре.

Беше абсурдно и някак тревожно какво голямо удоволствие ѝ достави баналното му ласкателство.

— Обзалагам се, че го казваш на всички момичета.

— Не на всички, само на стотина избрани.

— О, благодаря за комплимента.

Слънчевото мартенско утро се превърна в прекрасен пролетен ден. В ясното синьо небе плуваха леки пухкави облачета. Ник и Кейт прекосиха площада, минаха през Портата дела Верита към църквата Санта Мария дела Верита.

Музеят, който Кейт искаше да разгледа, се помещаваше в залите на църквата. Помещенията бяха хладни със скосени тавани, облицовани с плочи. В центъра четири арки образуваха каре, осветено от слънцето и изрисувано с птици.

— Следобед ще те заведа на Пиаца дел Плебисцито — рече Ник, докато Кейт разглеждаше един от многото саркофази, запазени в музея. — Там има гробница, за която се разказва една тъжна история.

— Наистина ли? — Кейт извърна поглед от едно изображение на лъв, привлякло вниманието ѝ.

— Според легенда през дванайсети век там е била погребана хубавицата Галиана. Най-красивото момиче във Витербо по онова време.

— Затова ли има отделна гробница?

— Не. Защото живеещият в съседство феодал я пожелал и когато тя го отблъснала, обсадил града.

— Господи! Горката Галиана! Какво се случило?

Ник скръсти ръце и за първи път Кейт забеляза ясно очертаните мускули, мазолите по пръстите му и необикновено яките китки. Но разбира се, жокетите трябва да имат силни ръце. Често именно от силата на ръцете зависи животът им.

— Тази част от историята сигурно няма да ти хареса — рече той, а в сапфирените му очи проблеснаха дяволити пламъчета. — Феодалът обещал, че ако Галиана се покаже на градската стена, той ще вдигне обсадата.

— И тя показала ли се?

— Да, но когато се появила, той я убил със стрела.

— Но нали я е обичал, защо го е сторил? — леко шокирана запита Кейт.

— Очевидно не разбираш средновековния манталитет на мъжа. Той не я обичал, той я желаел. И щом не можел да я има, тогава никой друг не трябвало да я притежава.

— Мъже! — Кейт извъртя очи и се обърна, като се престори, че разглежда мраморния бюст на древен римски сановник, поставен на нисък пиедестал.

Историята я потресе на някакво първично равнище, с несправедливостта и грубостта на древната необузdana страст. Но още повече се обезпокои, когато почувства, че Ник приближи зад нея и постави ръка на рамото ѝ. Докосването му беше съвсем леко и все пак тя усети как топлината на дланта му прониква през тънката материя на блузата.

— Съзнаваш ли, че откакто се срещнахме, почти непрекъснато нападаш мен в частност и мъжкия род — прошепна той в ухото ѝ. — Не мислиш ли, че ми дължиш обяснение?

— Не смятам, че личният ми живот те засяга.

— Е, тогава нека си опитам късмета като гадател. Ако си спомняш вчера отгатнах, че си сираче. Сега да видим какво казва моето кристално кълбо за любовния ти живот. — Докато говореше, той плъзна ръце около кръста ѝ и ги постави върху плешивата глава на мраморния бюст. — О, да, сега виждам всичко — прошепна. Въздишката му би раздвижила къдриците ѝ, ако косата ѝ не бе скрита под шала на Аделина. — Имала си неприятно преживяване с мъж.

— Ако използваш множествено число, ще бъдеш съвсем точен. — Кейт се концентрира върху статуята пред себе си.

— Любовният си живот ли имаш предвид или кариерата?

— И двете. На мъжете, които съм срещала досега е можело да се разчита колкото на дъжд в Сахара.

— Е, тогава очаквай скоро да ти провърви. — Ник шеговито потърка мраморното теме, лактите му докоснаха бедрата ѝ и еротична тръпка прониза тялото ѝ. — Днес ще се запознаеш с тъмнокож чужденец.

Кейт се разсмя, освободи се от ръцете му и се отправи към следващите експонати — колекция от аптекарски принадлежности и църковни реликви.

— А сега е ваш ред, господин Гадател — обърна се тя към него. — Разкажете ми за вашия любовен живот. Колко сърца сте разбили напоследък?

— Досието ми е чисто. Преживях доста неприятна злополука преди няколко години, при която си счупих това-онова — крака, ръце, без да споменаваме ключицата. Щом излязох от болницата, бях прекалено зает с възстановяването си, както и с работата в моята ферма в Ирландия, за да ми остане време да разбивам сърца.

— Видях злополуката по телевизията — втренчи се в него Кейт. — Изглеждаше доста ужасяващо.

— Да, не беше особено забавно.

— Не разбирам как след подобно преживяване, можеш дори да си помислиш да се качиш на кон, да не говорим за желанието да се състезаваш на Гранд Нешънъл и да поемеш риска отново да се озовеш в болница. Наистина си успял да се възстановиш напълно. Сега изглеждаш чудесно и никога не бих предположила, че си претърпял толкова тежка злополука. Но ако следващия път късметът ти изневери? Не се ли страхуваш, че може да останеш инвалид за цял живот?

— Съвсем просто е — сви рамене Ник. — Щом ще си изкарвам прехраната с отглеждане на коне, имам нужда от превъзходен расов кон. Новият собственик на Сизънуайн предложи да ми го предостави за разплод, ако се съглася да участвам в състезанието. И след като съм сключил сделката, няма да позволя на никой да ме принуди да се откажа. — Лицето му се изопна и той стисна челюсти. — Ето защо искам да разговарям с Лу Лафиоре и да изясня ситуацията.

Щом излязоха от музея, Ник я поведе по каменна стълба оградена с цветя, фонтани и арки. Намериха малко кафене с изглед към фонтан, където жизнерадостни деца пускаха книжни лодки. Тъй като денят бе необикновено топъл, седнаха да обядват навън.

Кейт отстъпи пред настояването на Ник и си поръча тосканско ястие, наречено фетунта. Представляваше филия домашен хляб, печен на дървени въглища, покрита със зрял фасул и домати и натопена в зехтин. Ник поиска риболита — дебел резен хляб, залят със зехтин, гарниран със задушен зрял фасул, моркови, тиквички и цвекло, и поръсен с настъргано сирене.

След като се наслади на богатата трапеза Кейт се загледа във фонтана и сградите около площада.

— Италия е прекрасна страна! — прошепна тя.

— Все още не си видяла най-впечатляващите места — Амалфи Драйв — прекрасен панорамен път, пристанището при Портофино... И след като

италианците живеят в подобна страна, нищо чудно, че обичат да си угаждат.
— Ник хапна от ястието и бутна чинията си.

— Боже мой! — възкликна Кейт. — Що се отнася до храната, ти никак не обичаш да си угаждаш. Няма ли да ядеш повече? — Бе забелязала, че вчера на обяд той изобщо не докосна салама, който момчетата излапаха и дори не довърши супата си.

Ник погледна чинията си, която бе все още две трети пълна.

— На диета съм — отвърна.

— Диета? — Та той е кльошав като изгладнял вълк, помисли Кейт. Не виждам как би могъл да отслабне още повече.

— Аз съм жокей — напомни й той, усетил недоверчивата нотка в гласа й.

— О, да. — Трудно й бе да запомни, защото Ник бе доста по-едър от мъжете жокеи в Щатите. Когато каза нещо в този смисъл, той сви рамене.

— За разлика от жокеите, които яздят в надбягвания, състезателите по стипълчейз са с нормален ръст. Но това не означава, че не трябва да следят теглото си. При ездата теглото винаги е от голямо значение.

— А аз си мислех, че само жените спазват непрестанно диети.

— Е, сега знаеш, че не е така. Всяка сутрин се качвам на кантара. Когато се състезавам, не си позволявам да изпия дори една бира, десертите са забранени, а за месо и дума не може да става.

— А когато не се състезаваш?

— Пак съм доста въздържан. Навик, предполагам.

— От думите ти излиза, че си образец на добродетелност.

— О, не бих казал. — Сините му очи проблеснаха предизвикателно.

Не, разбира се, помисли тя и сведе поглед. Освен чревоугодничеството и алкохолизма съществуват и други пороци, а Ник Конти не изглежда нито аскет, нито свит.

Точно както беше обещал, след обяда той я заведе на Пиаца дел Плебисцито, където й показа гробницата на Галиана — саркофаг с гравирани лъвове, коне и воини.

Докато го разглеждаха, Кейт поклати глава и промърмори:

— Толкова е...

— Средновековно и съвсем италианско.

— Да — съгласи се Кейт със смях. Следобедното слънце прежурияше. Тя несъзнателно вдигна ръка и свали шала.

— Моля те, веднага го сложи на главата си — рязко нареди Ник. Преди Кейт да успее да помръдне, той приближи и уви шала около главата ѝ.

— Съжалявам. — Леко смутена тя отблъсна ръката му и пристегна шала. Намръщено се озърна и спря поглед на групичката мъже, които се разхождаха при часовниковата кула.

— Какво има? — попита Ник.

— О, нищо. Имах усещането, че някой ме наблюдава.

— Мисля, че е обяснимо при тази твоя фигура...

— Смяташ ли, че някой от онези мъже е видял косата ми?

— Вероятно. Но не приличат на хора, които биха ни създали неприятности. Успокой се.

Ала Кейт усети тръпки да лазят по гърба ѝ. Ник я хвана за ръката и я поведе обратно през площада.

— Може би е по-добре да се връщаме във фермата. Ако косата ти е скрита, не мисля, че е опасно да ни видят заедно. Но е възможно да съм подценил хората, които ни търсят.

— Чувстваш ли се италианец — попита Кейт, докато вървяха към колата.

— Не, просто гражданин на света.

— Какво искаш да кажеш? — Тя спря шокирана.

— Ами нещо като хамелеон. — Ник леко я дръпна за ръката да продължат. — Хамелеоните навсякъде се чувстват като у дома си, просто се сливат с пейзажа. — Той отключи вратата на фиата, настани я на седалката до шофьора и седна зад волана.

— Аделина ми каза, че майката ти е починала съвсем рано. Сигурно ти е било доста трудно.

— Беше трудно за баща ми. Трябва наистина да я е обичал много силно, защото смъртта ѝ го съсипа. Той започна да пие, поемаше твърде много рискове на състезателната писта. Майка ми произхождаше от богато семейство. Когато баща ми се запознал с нея, работел като треньор на коне в тяхното имение. Те не били особено възхитени, когато избягал с дъщеря им. Всъщност родителите ѝ се отрекли от нея.

— Прекалено жестоко от тяхна страна.

— Да, но мама и татко се обичали, така че преживели бурята. Баща ми бил доста добър ездач. С мама живеели добре от парите, които печелел в състезанията по стипълчейз. Ала след нейната смърт, пиенето и

безразсъдната му склонност към рискове го довършиха. Бях в публиката и видях как загина в Сендаун.

— Господи! Трябва да е било ужасно преживяване за теб.

— Много деца се сблъскват с ужасни неща в живота си, но оцеляват. И като стана дума за това, разкажи ми за себе си, Кейт Хъмфри. Спомена, че си сираче. Как си загубила родителите си?

— Не зная. — Кейт извърна очи към прозореца. — Била съм изоставена още като бебе. А после сиропиталището, в което ме прибрали, изгоряло до основи и всички документи били унищожени. Така че дори да е имало някакво указание чие дете съм, то е безвъзвратно загубено. Не че има някакво значение. Очевидно майка ми не се е интересувала какво ще стане с мен, иначе не би ме изоставила по този начин.

— Не ти е било леко — прошепна съчувствено Ник. — Беше ли осиновена?

— Да, от прекрасни хора. Мама беше учителка по музика, а татко притежаваше малък магазин за домакински уреди. Но бяха възрастни и починаха, когато бях едва тринайсетгодишна.

— Както стана после?

— Интернати и различни семейства, които ме взимаха в домовете си през уикендите и ваканциите. Не беше чак толкова лошо. Вчера преувеличих, когато се представих за Пепеляшка. Но не се чувствах щастлива. Единствената ми утеха беше музиката. — Тя се обърна към него. — Може би както ти си намирал спасение в ездата.

— Може би — съгласи се той.

— После спечелих стипендия в музикално училище и продължих с уроците по пиано. Всъщност една англичанка събуди интереса ми към джаза. Мериан Макпартланд дойде в училището, за да проведе семинар и оттогава нейната музика е единствената, която имам желание да свиря. Когато бях на седемнайсет, се наложи да напусна училище и сама да се издържам. Оттогава съм напълно самостоятелна.

— На колко години си сега?

— На двайсет и шест.

Ник намръщено се втренчи в пътя пред себе си. Чувстваше се по странен начин свързан с жената до себе си заради нелекото детство, което бяха преживели и двамата. Само че животът на Кейт Хъмфри бе доста по-тежък от неговия.

От всичко, което му бе разказала, ставаше ясно, че вече девет години се издържа с работа като музикант. Не беше запознат с живота на

изпълнителите в нощните джаз клубове, но знаеше достатъчно, за да предполага как през всичките тези години едва е свързвала двата края, колко трудности е срещала при търсенето на работа, при това ниско платена, колко разочарования е преглътнала. За млада и красива жена като нея, трябва да е било невероятно тежко. И за да запази любимото си занимание толкова дълго, Кейт Хъмфри трябва да е костелив орех, да притежава доста кураж и решителност. И все пак тя му се бе сторила уязвима, чувствителна и нуждаеща се от закрила.

Ник зави по черния път, който водеше към фермата на Марио, заобиколи моравата и спря пред къщата. Загаси мотора и се обърна към Кейт. Младата жена отдавна беше свалила шала и светлочервеникавата ѝ коса свободно се бе разпиляла по раменете. Слънцето я осветяваше откъм гърба и бледото ѝ лице изглеждаше сякаш обгърнато от пламъци.

— Благодаря за прекрасния следобед — рече тя.

Ник се загледа в плътните ѝ чувствени устни. Червилото отдавна се беше изтрило, но то и без това не ѝ бе необходимо. Малката ѝ уста бе прекрасно оформена и не се нуждаеше от изкуствено подчертаване.

— Ще го направя — промълви Ник.

— Какво?

— Ами, това... — И той обхвана раменете ѝ, привлече я към себе си и впи устни в нейните.

Твърде изумена, за да реагира, Кейт се остави да я целуне. Макар той да не действаше припряно, всичко се случи за секунди — ръцете му я привлякоха без особено усилие, очите му проблеснаха под гъстите ресници и само след миг устните му се притиснаха към нейните. Същите устни, на които се бе възхищавала крадешком през целия следобед.

Целувката бе нежна и в същото време убеждаваше, съблазняваше, примамваше и възбуждаше. Устните ѝ леко се разтвориха и тя тихо изстена. Ръката му се плъзна около кръста ѝ и устните му станаха по-настойчиви. Развълнувана от връхлетелите я усещания, неспособна да устои на обаянието му, Кейт обви ръце около врата му.

— Нико, Нико!

Марио изскочи тичешком иззад ъгъла на къщата и гласът му разцепи тишината, която само до преди миг ги обгръщаше. Двамата рязко се отдръпнаха един от друг. Ник отвори вратата и излезе.

— Какво има? Какво се е случило?

Прошарената коса на Марио стърчеше на всички страни, ръцете му пореха въздуха като крила на вятърна мелница.

— Ела бързо, бързо! Руди и Ранди се бият с прасетата!

Шеста глава

— Благодаря, приятел — изграчи таксиметровият шофьор с типично кокни произношение, впечатлен от оставения от Джейк бакшиш. — Това е мястото, нали? — посочи той светлинната реклама, изобразяваща дамска обувка с подобен на кама ток, забит жестоко в гърдите на излязло сякаш от мултипликационен филм човече с размерите на хлебарка. После шофьорът се ухили, махна весело за сбогом и потегли.

Щом таксито изчезна сред шумния поток от автомобили в Челси, Джейк се обърна и внимателно се вгледа в сградите пред себе си. Барът „Жълтата обувка“ беше забит като клин между магазин за спиртни напитки и витрина, претъпкана с черни кожени пънкарски дрехи. В този ранен час, осветени от бледите лъчи на слънцето, трите хлътнали витрини напомняха стари грохнали развратници, чието време отдавна е минало.

При нормални обстоятелства Джейк не би см направил труда да посети западнал бар като „Жълтата обувка“ по време на разходка из Лондон. По-скоро би отишъл на театър или симфоничен концерт. Ала въпреки това веднага щом получи името и адреса на бара от детектива, с когото работеше заедно по случая Бърнсайд, Джейк се качи на първия самолет от Бостън.

Трябваша му няколко минути, докато очите му привикнат към сумрака във вътрешността на „Жълтата обувка“. Джейк предположи, че по-късно, с подходяща компания и изпълнители, както и след няколко питиета, мястото би могло да придобие бохемски чар. В момента обаче барът бе лишен от всякаква прелест.

— К'во шъ искаш, приятел? — запита niskият плешив мъж зад бара, облечен в карирана риза. — Още не е отворено за клиенти, но мога да ти сервирам чаша бира, ако искаш?

— Не, благодаря. — Джейк спря поглед на рекламния плакат. Бе поставен върху триножник на миниатюрната сцена в дъното на помещението и изобразяваше пишна брюнетка с измъчена усмивка и уморени очи. Надписът с ярки жълти букви отдолу гласеше: „Жълтата обувка“ представя госпожица Дъсти Дърам, певица с божествен глас.

Джейк се намръщи и се обърна към бармана:

— Госпожица Дъсти Дърам тази вечер ли ще пее?

— Да, да и си заслужава да почакаш, уверявам те — заяви той с похотливо намигване. — Ако искаш, мога да ти запазя маса за вечеря?

— Не, благодаря. Дошъл съм, за да видя госпожица Катрин Хъмфри. Казаха ми, че свири тук в джаз трио Фиоритура.

— Закъснял си, приятел — поклати глава барманът. — Т'ва беше минатата седмица.

— Миналата седмица?! Искате да кажете, че тя вече не работи тук?

— Точно така приятел. — И докато Джейк едва потисна въздишката си на разочарование, неговият осведомител продължи: — Много жалко. Добро момиче, красиво и много я биваше на пианото. Но ѝ липсваше онзи маниер...

— Маниер?!

— Нали разбираш, шефът обича изпълнителките да са по-засукани. Искаше тя да носи по-разголени рокли, по-малко да свири на пианото и повече да се усмихва на клиентите, ако схващаш за к'во ти говоря.

— Не знаеш ли къде е отишла?

— Ня'ам представа, приятел.

Джейк премести куфарчето в другата си ръка и си спомни ужасната нощ, прекарана в самолета, който вибрираше непрестанно поради бурята, докато прелиташе Атлантика. Леко замаян от часовата разлика, с кървясали от изтощение очи, когато пристигна той отчаяно се нуждаеше от няколко часа сън. Ала след митническата проверка на Хийтроу се бе отбил в хотела само за да остави багажа си и веднага бе взел такси до бара. Сега започваше да му се струва, че усилията му са отишли на вятъра.

— Сигурен ли сте, че госпожица Хъмфри не е оставила някакъв адрес? Трябва на всяка цена да се свържа с нея.

— Някой от нейното семейство ли е умрял?

— Не точно. Но въпросът наистина е от семеен характер.

Барманът мрачно поклати глава, после лицето му изведнъж се проясни.

— Знаеш ли, приятел, май шъ мога да ти помогна. — Мъжът потътри крака към сцената. — Тя като че ли остави някакъв адрес. Само да видя дали шефът не го е изхвърлил.

Джейк стисна палци и се помоли шефът да е запазил адреса. Ако тази нишка се прекъснеше, щяха да минат седмици, докато открие неуловимата госпожица Хъмфри. А за беда, състоянието на неговия клиент Оуен Бърнсайд не позволяваше да се губи много време в издирвания.

— Няма да ни стигне и седмица да ги измием — втренчи се Кейт в близнаците.

— Подценяваш възможностите на сапуна и четката — усмихна се Ник и изля кофата с топла вода върху главите на момчетата.

Кални и мокри, Руди и Ранди с писъци опитаха да се освободят, но Марио ги държеше здраво.

— Имате късмет, вие двамата, че е толкова слънчево днес — рече Ник без капка съчувствие и отиде да напълни кофата.

Щом се върна, той спря, засенчи очите си с ръка и се загледа в хълмовете, зеленеещи в далечината.

— Какво има? — попита Марио.

— О, нищо. Стори ми се, че нещо проблесна там. Но вече не го виждам.

— Е, побързай. Децата трябва да бъдат изкъпани.

— Идвам!

— Не може ли просто да вземем душ? — възкликна Руди. Възраженията му се превърнаха в пръски, когато Ник обърна поредната кофа и отми мръсотията, полепнала по лицето на хлапака.

— Няма да ви пусна в чистата си къща, покрити с тази свинска кал — решително заяви Марио. — Мама миа, как воните! — Той започна да съблича съсипаните им дрехи.

— Ние не сме виновни, че прасетата ти са толкова подли — избълбука момчето. Щом Марио свали ризата му, Ранди се опита да избърше очите си от водата, но ръцете му бяха все още кални и с черните кръгове, които останаха, хлапака заприлича на миеща мечка.

— А какво очаквахте да се случи, когато влязохте в кочината и започнахте да дърпате опашки? Помислихте, че на прасетата много ще им хареса? Ти обичаш ли да те дърпат опашката? — Марио изтегли ухото на Руди, а после и на Ранди. — Може би е хубаво, че моите прасета ви дадоха добър урок!

Докато момчетата продължаваха да пищят, Ник срещна погледа на Кейт и весело ѝ намигна. Тя не можа да се сдържа и избухна в смях. Близнаците много нагло бяха дразнили прасетата, а след това се бяха търкаляли заедно с тях в мръсотията и Кейт знаеше, че не трябва да се смее, докато Марио излива яда си. Ала в калните си официални костюмчета, Руди и Ранди наподобяваха двойка пакостливи купидончета и бяха невероятно комична гледка.

— Сега е време за по-сериозно изтъркване — обяви Ник, след като дрехите на хлапаците бяха свалени. Той навли ръкавите на ризата си и бухна близнаците един по един в бъчвата, която Аделина току-що бе напълнила.

— Ах! Ох! — изпищяха двамата немирници, щом потънаха в горещата сапунена вода, която в миг стана кафява.

Аделина подаде по една гъба и четка на Ник и Марио. Заради новите й дрехи, на Кейт бе наредено да стои настрана и само да наблюдава.

Представлението бе доста весело. Докато Марио държеше здраво момчетата. Ник изтърка вратовете, ръцете и гърбовете им, а Аделина си запуши носа и се зае да им измие косите.

— Сега изглеждат като ангели — отстъпи тя крачка назад, за да се наслада на чистите им личица.

— Но всъщност са дяволи — възрази Марио. Ник им направи рога от кичури насапунисана коса.

— Ето, така им подхожда повече!

Възхитени от новите си прически. Руди и Ранди се разкикотиха. Кейт също се разсмя и задържа погледа си върху Ник. Късата му тъмна коса бе разрешена, по скулите му имаше кал и той изглеждаше по-млад, по-безгрижен и по-привлекателен от всякога.

Спомни си, че се бе нарекъл хамелеон. И все пак тук, заедно с Аделина и Марио, той беше като у дома си. А самата Кейт не си спомняше някъде да се е чувствала по този начин. Винаги имаше усещането, че е отхвърлена.

Изпита завист към Ник заради способността му спокойно да овладее всяка ситуация. Той сякаш чудесно знаеше как да се справи с Руди и Ранди и то без да ги глези. Напротив, беше властен и дори суров. Ала притежаваше великолепно чувство за хумор, което смекчаваше строгостта му. Беше очевидно, че му се възхищават. Всъщност от него би излязъл чудесен баща, мина й през ума. Както и великолепен любовник. А може би просто се самозалъгваше?

Кейт вдигна ръка към устните си и усети, че се изчервява от спомена за целувката му. Сякаш доловил насоката на мислите й, Ник я погледна Кейт успя да възвърне самообладанието си и извърна очи. Но и двамата знаеха за какво мисли другият.

Вечерята в дома на Марио беше истински празник. Аделина достойно защити репутацията си на отлична готвачка. Голямата маса в кухнята едва не се огъна под блюдата. Ордъовърът от шунка с гъби бе последван от салата и пиле, запечено до златисто със зехтин и подправки, което се топеше в устата. За десерт Аделина поднесе огромна купа с пресни плодове.

Несмутени ни най-малко от приключението с прасетата, момчетата се дразнеха безмилостно едно друго. Марио и Аделина бяха впечатлени от маймунджилъците им.

— Остави най-после брат си на мира. — Аделина добродушно смъмри Руди, който замери брат си с гроздово зърно и го улучи в носа. — Представи си той порасне, стане по-силен от теб и те насини от бой?

Явно подобна възможност никога не бе хрумвала на Руди.

— Ние сме близнаци. Как би могъл Ранди да стане по-силен от мен? — попита той.

— Никога не се знае — поклати глава Аделина и се обърна към Марио. — Помниш ли, когато с Едуардо се сбихте в селото?

— Да, спомням си — мрачно разтърси прошарената си глава той. — Беше доста глупаво от наша страна. Когато бяхме млади, с Едуардо все спорехме. Но аз много го обичах. Спомням си, че се сбихме, но не се сещам по какъв повод... Ала боят стана причина Едуардо да замине и именно отиването в Англия промени завинаги живота му.

Кейт изгледа Ник с любопитство. Бе се досетила, че Едуардо е неговият баща.

Момчетата станаха от масата и се впуснаха в бясна гонитба между лозите. Докато се преследваха сред лабиринта от растения, писъците им, подобни на цвърчене на плъх, раздираха тишината в топлата вечер. Изведнъж се чу бесен лай.

— Ще проверя какво правят онези двамата — стана от масата Ник.

Докато той наглеждаше близнаците, Кейт помогна на Аделина да разчистят. Отне им доста време, тъй като италианката бе използвала почти всички свободни съдове в кухнята.

Докато търкаше голям неръждаем тиган, Кейт погледна през прозореца. Ник и момчетата играеха футбол с овехтяла топка, която Марио бе измъкнал отнякъде. Отново ѝ направи впечатление колко добре се справя той с немирниците. Макар да ги поставяше на място, те изглежда не се чувстваха обидени. Как изобщо ѝ бе минало през ума, че би могъл да им причини зло? Сега, когато го познаваше по-добре, подозрението, че Ник ги е отвлякъл, ѝ изглеждаше напълно лишено от основания. Макар около личността му да има доста неясни неща, помисли си Кейт, докато проследяваше с поглед стройната му фигура.

Имаше тревожното усещане, че колкото повече научава за него, толкова по-малко знае. Около него витаеше сякаш някаква загадъчност, някаква

необяснима, тайнствена и опасна мистерия, която непреодолимо я привличаше, въпреки волята ѝ.

Спомни си целувката и своя необикновено отзивчив отклик. Беше глупаво, неразумно и нелогично, но тя искаше да я целуне отново. Бог да ѝ е на помощ, наистина искаше.

След като момчетата си легнаха, Кейт взе пътеводителя и слезе във всекидневната. Ала бе твърде неспокойна, за да може да чете. След десет мъчителни минути, през които безуспешно опитваше да се съсредоточи върху етруските гробници в Тарквиния, тя захвърли брошурата. Чуваше как навън Ник и Марио си подхвърляха шеги, докато изливаха водата от огромната бъчва, в която бяха къпали децата. Необикновената хармония на гласовете им — тенора на Марио и баритона на Ник — отекваше в топлия вечерен въздух като тиха музика.

Кейт се приближи до старото пиано в ъгъла на стаята, свали прашното кадифено покривало и леко прокара пръсти по клавишите. Бе очаквала, че пианото на Марио ще бъде ужасно разстроено, но за нейна изненада то се оказа в доста добро състояние. В нощните клубове бе попадала на по-негодни инструменти.

Кейт се настани на ниското кожено столче, нагласи височината му и изсвири няколко акорда. Музиката винаги ѝ носеше успокоение. Без значение колко труден и изпълнен с разочарования бе животът, докато свиреше, всички проблеми ѝ изглеждаха далечни и незначителни. Кейт имаше твърде богат и разнообразен репертоар. Можеше да изпълни почти всяко желание на публиката, а освен това бе разработила оригинални аранжimenti на някои класически творби. Самата тя беше написала няколко песни и напоследък често композираше.

Тази вечер тя започна с някои от любимите си стари класически мелодии на Дюк Елингтън и Джони Мърсър. После премина на известни песни от трийсетте и четирийсетте години. Тъкмо завърши доста мечтателните варианти на „Димът влиза в очите ти“ и „Нашата любов трябва да остане тук“, когато лек шум я накара да вдигне ръце и извърне глава.

— Ник! Откога си тук?

— Ами, не зная. Може би от дващестина минути. — Той се бе настанил удобно на дивана подпрял с длани глава.

— Къде е Марио?

— Отиде да закара Аделина. Ти си била доста добра на пианото.

— Аз... — Тя се завъртя на столчето и отпусна ръце в скута си. —
Благодаря.

— И гласът ти ли е толкова божествен като външността и таланта ти на пианистка?

— Боя се, че нямам хубав глас. Аз съм само инструменталистка. Това е недостатък. Управителите на нощни клубове биха ме харесвали повече, ако бях певица, а не пианистка.

— Да, разбирам — кимна Ник и замислено се вгледа в нея. — Предполагам, не трябва да признавам, но не очаквах да си толкова добра пианистка.

— Защо?

— Толкова си млада и красива. Не можех да си представя, че свириш джаз музика, която винаги ми е изглеждала твърде трудна и предназначена за мъже изпълнители. Вероятно мнението ми ти се струва ужасно тесногръдо и ограничено.

— Да, така е — отвърна сериозно Кейт. — Но не съм изненадана. Срещата съм подобно отношение и преди. — Тя леко сви устни при спомена за униженията, които бе преживяла заради избора на професия. Случвало се бе да моли, едва ли не на колене, за работа и въпреки това да ѝ отказват. Много често хората, които наемаха изпълнители, бяха доста скептично настроени към твърдението, че е добра джаз пианистка и не отстъпва в професионално отношение на нито един мъж. От друга страна, колегите ѝ мъже понякога се дразнеха от нейния професионализъм и се опитваха да го омаловажат, като пренасяха вниманието си върху женствеността ѝ.

— Щом е толкова трудно, защо не си сменила професията си?

— Защо? Защото музиката е единственото, с което искам да се занимавам. Тя е смисълът на живота ми.

— Би трябвало да се досетя, че такъв ще бъде отговорът ти. Аз бях привързан към ездата по същия начин.

— Вече не си ли?

— Конете са все още най-важното нещо в живота ми, но вече не е необходимо да яздя. — Той погледна мраморния часовник. — Тъкмо ми напомни. Бях тръгнал да проверя копитото на Цезар, когато чух, че свириш и влязох да послушам. Искаш ли да дойдеш с мен?

— О, не мисля, че...

— Страхуваш се, че отново ще се опитам да те целуна?

— Всъщност, да. В колата бе станало доста горещо, когато ни прекъснаха.

— Искаш да ти се извиня ли?

— Ами...

— Кейт, нямам намерение да ти се извинявам. — Той протегна ръка. — Целувката ми достави огромно удоволствие, а струва ми се и на теб.

Тя не можеше да отрече.

— Ако дойдеш с мен, обещавам да опитам да се държа прилично — усмихна се той. — Искам само да поговорим, да те опозная по-добре. Не би ли искала да узнаеш повече за мен? Сигурен съм, че би могла да разкажеш доста интересни истории от времето, когато си свирила в нощни клубове.

— Вярно е, но сигурен ли си, че наистина искаш да ги чуеш?

— Абсолютно.

Бе невъзможно да устои на усмивката му и въпреки всичките си съмнения, Кейт се поддаде на чара ѝ.

— Добре, но за малко.

Докато прекосяваха двора към конюшната, Ник я попита къде е свирила за първи път.

— В съвсем малък бар в Гръцкия квартал в Детройт. — Кейт поклати глава. — Задържах се само седмица.

— Защо? Какво се случи?

— Двама клиенти се сбиха заради мен. Те се държаха недостойно, но аз бях уволнена.

— Подобни случки едва ли са били рядкост в твоята кариера?

— Да, бях се нагледала на пиянски сбивания. Но обикновено или договорът не се подновяваше, или някой от музикантите, с които свирех, имаше проблеми. Ангажиментът се проваляше и всички загазвахме. Горедолу същото се случи и в „Жълтата обувка“.

— Бара, в който си работила в Лондон?

— Да. — Тя си спомни за Били и потръпна. — Тромпетистът пропусна няколко изпълнения. А после, когато управителят на бара поиска да облека прилепнала по тялото рокля с дълбоко деколте и аз отказах, той ни уволни. Двата ми колеги бяха бесни, задето не пожелах да изляза пред публиката с разголени гърди.

Ник замълча за момент, сякаш за да осъзнае чутото.

— Все пак трябва да си имала успех, след като продължаваш да се занимаваш с джаз?

— Да, имах няколко много приятни ангажименти във Флорида. Миналата година свирех в продължение на месеци в малък бар в Чикаго. Ако

не беше затворен, заради загубване на правото да продава алкохол, все още щях да съм там. А и някои критици написаха доста ласкави статии за мен. Но не това ме кара да свиря?

— А какво? — Ник запали голям електрически фенер и поведе младата жена към тъмната конюшня.

— Музиката. Не бих могла да живея без музика.

— Разбирам. Възхищавам ти се. Ти си открила своето призвание, но като че ли доста си се отклонила от целта — отбеляза Ник.

Докато вървяха в мрака към отделението на Цезар, сламата, с която бе застлан подът на конюшните, сякаш тихо шепнеше под краката им. Животните се размърдаха в своите ограждения и острата миризма на конска пот изпълни топлия въздух.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, че си тук в ролята на възпитателка на Макс и Мориц, на доста голямо разстояние от най-близкия нощен клуб или музикален критик. — Ник освети отделението на Цезар. Закачи фенера на близката греда и като шепнеше успокоително, влезе при животното. Пъхна в устата му парче ябълка потупа го нежно по муцуната и се наведе да провери копитото.

Пъхнала ръце в джобовете си. Кейт стоеше отстрани и наблюдаваше. Когато си далече от него, старият жребец изглежда невероятно красив, помисли тя. В сумрака сивата му козина проблясваше като призрачна. Кейт плъзна поглед по изящната му шия, по мускулестите хълбоци, по силните и все още стройни крака. После отмести очи към Ник. Както бе приклепнал до животното, мускулите на бедрата му ясно се очертаваха под тънката материя на панталоните.

— Същото може да се каже и за теб — отбеляза тя. — В момента си доста далече от онази част на Англия, където се провеждат конни състезания.

— Вярно е, но още утре ще предприема нещо по въпроса.

— Утре?

Ник кимна и след като потупа приятелски Цезар по хълбока, излезе от заграждението.

— Утре сутринта ще отида в Рим.

— Да, ти спомена нещо подобно по време на обяда. Имаш намерение да се срещнеш с бащата на момчетата.

— Именно.

— Сам ли ще отидеш? — Кейт несъзнателно сплете пръсти.

— Разбира се. Ти ще останеш тук заедно с близнаците. Във фермата сте на сигурно място.

— А ти? За теб не е ли опасно?

Ник сви рамене и се подпря на вратичката на отделението.

— Няма причина враговете на Лафиоре да искат да ми навредят. По-скоро би трябвало да ме безпокоят приятелите му. Те биха могли да ми създадат неприятности, задето се съгласих да яздя Сизънуайн.

— Ами ако се натъкнеш на тях в Рим, ако Лафиоре ги е насъскал срещу теб?

— Възможно е, но не вярвам да се случи? — Ник не изглеждаше разтревожен.

— Защо?

— Защото съм в изгодна позиция и смятам да упражня натиск върху Лафиоре. Притежавам нещо, което вярвам, че той цени високо. Синовете му.

Кейт беше шокирана. Изумено се втренчи в Ник и усети как по гърба ѝ полазиха тръпки.

— Искаш да кажеш, че ще използваш Руди и Ранди, за да изнудваш баща им?

На жълтата светлина на фенера сините му очи се впиха в нейните.

— Смяташ ли, че бих сторил нещо лошо на хлапетата?

Кейт преглътна мъчително. Гърлото ѝ беше пресъхнало и гласът ѝ прозвуча дрезгаво:

— Не — отрони. И знаеше, че е готова да гарантира с живота си за това твърдение. Ник Конти можеше да бъде всичко друго, но не и злодей. Бе напълно уверена.

— Права си. Не бих могъл. Но Лафиоре няма как да го знае със сигурност.

— Значи ще го заплашиш, че синовете му ще пострадат? — Дори хипотетична, идеята ѝ се струваше отблъскваща.

— Не, защото не съм лъжец. Но аз спасих близнаците и сторих каквото беше по силите ми, за да осигуря безопасността им. Надявам се Лафиоре да оцени жеста поне дотолкова, че да прибере горилите си. Утре ще разбере.

Кейт въздъхна облекчено, но в същия миг отново бе обзета от безпокойство, осъзнала, че в Рим Ник ще бъде изложен на опасност. Изведнъж изпита прилив на нежност. Той изглеждаше толкова привлекателен, добре

сложен, с аристократични черти, наследени вероятно от рода на майка му, с гъсти черни коси, волева брадичка и гъвкаво мускулесто тяло.

— Не можа да се сдържи и докосна ръката му.

— Безпокоя се за теб.

— О, това е твърде неочаквана промяна на отношението. Вчера бе готова да ме пратиш по дяволите.

— Вярно е — призна тя. Знаеше, че трябва да отдръпне ръката си, но вместо това плъзна пръсти по загорялата му кожа. Почувства как мъжът застина. Не беше сигурна дали неочакваната топлина, разляла се по тялото ѝ, идваше от него, или от самата нея.

— Никак не ми помагаш да спазя обещанието да се държа прилично — дрезгаво промълви той.

— Зная — някак неохотно отмести ръка тя. — О, Ник, не можеш ли да почакаш няколко дни? Наистина ли трябва да отидеш утре?

— Да. Но има още нещо, което трябва да свърша преди това. — Той я привлече към себе си.

Както и в колата, движенията му не бяха припрени. Кейт имаше предостатъчно време да се отдръпне, да го отблъсне или по някакъв начин да изрази протеста си.

Ала вместо това усети сладостна тръпка от близостта на тялото му, костите ѝ сякаш се стопиха от допира му и тя вдигна очи към него.

— Бих искал да довърша това, което започнах в колата — промърмори Ник.

— Мъжете имат по-различни представи от жените за някои неща.

— Да, мъжете се различават от жените и именно тези разлики правят живота интересен. Но в момента, като че ли и двамата мислим за едно и също. — Той леко докосна с устни челото ѝ, после веждите.

Милувката бе съвсем невинна и все пак напълно сломи съпротивата на Кейт. Младата жена се почувства смутена и объркана. Сякаш внезапно се беше събудила, но сънят не бе свършил. Пръстите ѝ несъзнателно се впиха в раменете му. Тя отметна глава, а устните му нежно се сляха с нейните.

— Ухаеш на лимонов сапун и свеж въздух — прошепна той, като се отдръпна само на милиметър.

— А ти ухаеш на слама и треви.

— Чудесна двойка сме.

Тя не откъсна поглед от него, докато мъжът я хвана за ръка, седна на балата със сено и я привлече до себе си. Прегърна я и с усещането, че се носи бавно по спокойна водна повърхност Кейт затвори очи.

Целунаха се отново. И този път целувката бе продължителна, бавна и сладостна. Упоена от ласкавите му устни, Кейт се притисна към него и се отдаде изцяло на блаженото усещане, разляло се по тялото ѝ. После изведнъж почувства как нежната целувка стана настояща, търсеца, ненаситна... Когато дланите му се плъзнаха по тялото ѝ, езикът му разтвори устните ѝ. Кейт изстена и ръцете ѝ обвиха врата му. Но щом Ник я повали нежно върху сеното, тя изведнъж се опомни, отвори очи и леко го отблъсна.

— Тук няма да ни види никой, освен животните — прошепна той.

— Зная.

— Тогава какво има? Не искаш ли да се любиш с мен?

— Съжалявам. Желая те, но съзнавам колко би било неразумно. Цялото ми поведение е глупаво.

— И кое ще надделее — желанието или разумът?

— Ник, аз не зная почти нищо за теб. — Кейт се подпря с ръка и седна.
— След няколко дни отново ще бъдем двама непознати.

— Но и непознати могат да бъдат любовници.

— Но аз не искам да обичам никого. Не желая да се влюбвам. Боли твърде много, когато накрая всичко се окаже грешка.

За миг той остана загледан в нея, после се отдръпна и се изправи.

— По-цинична си, отколкото изглеждаш, но всичко е наред. Ако искаш, да тръгваме?

— Да, време е. — Кейт изведнъж се почувства самотна и изоставена.

Той протегна ръка, за да ѝ помогне да стане и младата жена я пое. Щом я изправи. Ник леко отърси няколкото сламки, полепнали по полата ѝ. После взе фенера и я поведе към къщата.

— Лека нощ — рече, когато спряха пред вратата на кухнята. — Благодаря за концерта. Свириш чудесно. — Той леко разроши косата ѝ. — Благодаря и за компанията. Беше ми много приятно.

— И не се чувстваш засегнат?

— Не, разбира се. — Той стисна приятелски ръката ѝ, обърна се и изчезна в тъмнината.

Джералдин Брасуел беше дребничка жена, която точно в момента напомняше разгневена червеношийка. Застанала срещу Джейк Кейн, тя някак неестествено бе изпънала несъразмерно тънките си крака, кацнали на обувки с прекалено висок ток, а пищният ѝ бюст развълнувано се полюля под аления пуловер.

— Нямам представа къде може да е госпожица Хъмфри. Не ме уведомява за плановете си.

— Не е ли оставила адрес, където да препращате пощата ѝ? — Джейк опита да си придаде безобиден вид.

— Казах, че нямам представа къде е отишла.

Джейк изпитателно изгледа стиснатите устни на госпожа Брасуел и кръглите ѝ очи, изпълнени с подозрение. Безнадеждно е, реши той. Сигурно знае повече, отколкото признава, но едва ли ще издаде нещо пред него. Той учтиво ѝ подаде визитната си картичка, на гърба, на която бе написан адресът и телефонният номер на хотела, където бе отседнал, като я помоли да го уведоми, ако госпожица Хъмфри ѝ се обади.

Госпожа Брасуел внимателно я хвана между палеца и показалеца си, сякаш би могла да я зарази.

— Фостър, Брайтън и Кейн — прочете тя. — Вие сте от американска адвокатска фирма, така ли? Надявам се, че Кейти, искам да кажа, госпожица Хъмфри, няма неприятности, нали?

— Не, не, нищо подобно.

— Е, боя се, че не мога да ви помогна, тъй като не вярвам госпожица Хъмфри да ми се обади — рече дребничката жена и пусна картичката в джоба си. — Тя беше временно тук, както знаете.

— Ако все пак...

— Да, добре! — И госпожа Брасуел затръшна вратата под носа на Джейк.

Ако Джейк Кейн бе от хората, които се поддаваха на отчаяние, широките му рамене със сигурност щяха да увиснат. Първо разочарованието, че не успя да открие младата жена в „Жълтата обувка“, а сега и нежеланието на хазяйката ѝ да му помогне. Денят беше доста изморителен и както изглеждаше — напълно пропилян.

Джейк спря такси и щом се качи, започна да обмисля съществуващите възможности. Вече се бе свързал с детектива, който му помагаше по случая, и отново му бе поставил задачата да открие неуловимата госпожица Хъмфри. Човекът си разбираше от работата и Джейк бе сигурен, че накрая ще я намери. Но адвокатът не можеше да стои със скръстени ръце, докато някой друг се трепеше да свърши работата.

— „Бърнсайд Ентърпрайзис“ — рече Джейк на шофьора на таксито и му даде адреса. Клонът на империята Бърнсайд в Лондон се помещаваше във внушителна многоетажна сграда.

Двайсет минути по-късно елегантна секретарка го въведе в луксозно обзаведената светая светих на Уинстън Дипинг.

— Джейк, момчето ми, така се радвам да те видя отново в Лондон — възкликна сърдечно Дипинг и заобиколи огромното лакирано бюро от палисандрово дърво. — На какво дължа тази чест?

Джейк пое протегнатата му ръка и плъзна изпитателен поглед по елегантния раиран костюм, който стоеше като излят върху стройното тяло на приятеля му. Привлекателен, непринуден, безупречно облечен, с невероятно чаровната си усмивка и безукорно британско произношение, Уинстън Дипинг се бе издигнал професионално, преминавайки почти през всички длъжности в империята Бърнсайд. Сега беше в най-висшия ешелон и заемаше пост, чиито перспективи бяха доста обещаващи в случай, че самият Бърнсайд напусне сцената.

— Всъщност дошъл съм по личен въпрос — отвърна Джейк. — Информацията, която ще чуеш, е поверителна и не трябва да излиза от тази стая.

— Целият съм в слух, приятелю, и имаш думата ми, че всичко ще си остане между нас.

След като Джейк се отпусна на стола, предложен му от Уинстън, и прие чаша силно черно кафе, което доста му помогна да се ободри, адвокатът запозна накратко събеседника си с проблема относно Кейт Хъмфри.

Щом Джейк свърши разказа си, Уинстън прокара пръсти през прошарената си коса.

— Господи, каква бъркотия! Значи си се впуснал в презокеанско преследване на три момичета, за които има слаба надежда да са внучки на Оуен Бърнсайд. Извинявай, но ми звучи доста налудничаво.

— Може и да е налудничаво, но това е желанието на Оуен. Старецът не може да си позволи да умре, преди да се е уверил, че оставя наследник. Ако това момиче наистина съществува, той е твърдо решен да я открие. И аз съм упълномощен да изпълня задачата. — Джейк отпи от кафето си. — Надявам се да не го разочаровам.

— Да, много неприятно, че си пропътувал толкова километри напразно. Съчувствам ти. Но, Джейк, защо си дошъл при мен? Смяташ ли, че бих могъл да ти помогна?

— Може би. Ти си начело на голяма и преуспяваща звукозаписна компания. Твоите подчинени, които се занимават с издирване на нови таланти, пътуват из целия свят. Кейт Хъмфри е пианистка и е свирила в доста барове и нощни клубове вече няколко години. Съществува вероятност да имат някаква информация за нея.

— Да, възможно е — призна Дипинг. За момент той остана замислен, после добави: — Ще разговарям с моите хора и ще видя какво мога да направя. Може да отнеме време, но ако се натъкна на нещо интересно, незабавно ще те уведомя. — На лицето му отново грейна очарователна усмивка. — А, междувременно, приятелю, тъй като тази вечер е първата ти в Лондон и си имал доста тежък ден, какво ще кажеш да вечеряме в моя клуб? Главният готвач приготвя наистина майсторски супа от киселец и пъстърва по флорентински.

Седма глава

— Къде е Ник? — попита Ранди, когато на сутринта двамата с Руди слязоха за закуска.

— Отиде в Рим — отвърна Марио, като леко се намръщи.

— В Рим? — Изумено се спогледала момчетата. — Какво ще прави там?

— Има работа, много важна работа.

Докато Марио пълнеше чашите на момчетата с прясно издоено мляко, Кейт се зае да нареже хляба. Ник трябва да е тръгнал доста рано, мина й през ума, когато хвърли поглед през прозореца към празното място, където преди бе паркиран фиатът.

След случилото се в конюшната и скованата им раздяла Кейт бе прекарала неспокойна нощ. Чувстваше се изморена и раздразнителна. Измъчваха я хиляди въпроси и съмнения, слепоочията й болезнено пулсираха.

— Може ли да нахраним прасетата? — попита Ранди, докато мажеше филията си с дебел слой масло.

— Ще стоите далече от прасета — свъси вежди Марио. — Аз не желая тези прасета отново полудяват.

— Ще придружа децата — намеси се Кейт. — Ще се постарая да не създават проблеми.

— Дори самият Свети Франциск не може да гарантира подобно нещо — промърмори мрачно Марио. Но все пак отстъпи пред молбите на момчетата и

след закуска Кейт последва Руди и Ранди на двора. Близнаците носеха храна за кокошките и кофа с остатъците от закуската и снощната вечеря.

Хладен северен вятър раздвижи листата на дърветата.

— Изглежда ще вали — рече Кейт. Вдигна поглед към покритото със сиви облаци небе и придърпа яката на пуловера, който ѝ бе дал Марио. Момчетата бяха облечени в топли дрехи, които Аделина им беше донесла и не изглеждаха ни най-малко обезпокоени от промяната на времето. Всъщност откакто бяха пристигнали във фермата, те се радваха повече от скаути, излезли на лагер сред природата.

— О, погледни как яде онази дебела свиня на бели и черни ивици — извика Руди, след като изпразни кофата в хранилката. — Марио каза, че скоро ще си има прасенца.

— Да, наистина — съгласи се Кейт и погледна огромния корем на животното. — Не ви ли е срам така да я измъчвате вчера?

— Тя нямаше нищо против — убедено заяви Ранди. — Забавлението ѝ хареса!

Кейт неволно се разсмя, после изведнъж смехът ѝ секна и тя потрепери.

— Какво има? — попита Руди, забелязал внезапната промяна в изражението ѝ.

— Не зная. Имам чувството, че някой ни наблюдава.

— Прасетата ни наблюдават.

— Да, може би. — Кейт прегърна през раменете двете момчета и внимателно огледа хълмовете в далечината. Не видя нищо, освен мъгла и неясните очертания на дървета и лози. Въпреки това потръпна отново и притисна близнаците към себе си. — Май е по-добре да се връщаме в къщата. Като че ли ще завали дъжд.

На около два километра едър широкоплещест мъж с небръснато лице свали мощния бинокъл от очите си и изсумтя.

— Ще вали. Току-що ми капна — недоволно промърмори той на италиански.

— Франко, дъждът няма да те разтопи — язвително подхвърли партньорът му, дребно човече с физиономия, наподобяваща муцуна на плъх и тънък белег, пресичащ страната му. — Какво прави тя сега?

— Прибира копелетата на Лафиоре в къщата.

— По-лесно ще ги хванем, ако са навън.

— Напротив, в къщата няма къде да ни избягат. Жокееят замина и сега с тях е само старият. Едва ли ще може да се съпротивлява.

— По-добре изобщо да не опитва. — Винсенте, мъжът с белега, постави заглушителя на пистолета си и се ухили злорадо. — Готов ли си да се подслониш от дъжда при малката червенокоса хубавица.

— Напълно готов — разсмя се Франко и намигна.

На много километри далече, в Рим, Ник кръстосваше чакалнята на полицейския участък вече в продължение на два часа и търпението му започваше да се изчерпва. За кой ли път приближи към дежурния.

— Вече е почти дванайсет. Кога ще ми бъде позволено да видя господин Лафиоре?

— Ще трябва да почакате, докато молбата ви бъде придвижена — осведоми го неумолимият служител на италиански.

— И кога ще стане това? След седмица-две? — Ник многозначително погледна часовника на стената. — Трябва да се срещна с господин Лафиоре днес, веднага. Въпросът не търпи отлагане. Става дума за децата му.

Въпреки протестите на Ник измина още един час, преди млад полицай с пронизващ поглед да го придружи до стая, където бе старателно претърсен за оръжие. Накрая го заведоха в тясно помещение, където седнал зад маса, го чакаше Лу Лафиоре. Лицето му бе бледо и изпито. Точно зад него стоеше полицай от охраната.

— Какво се е случило с децата ми? — започна Лу без предисловия. — Къде са?

— В Италия са и се чувстват отлично. Момчетата имаха проблеми, когато пристигнаха в Рим, но сега са добре — осведоми Ник бившия си работодател, мъжът, който сега бе негов враг.

— Откъде, по дяволите, изникна на хоризонта ти. Конти? — изгледа го с подозрение Лу. Той бе набит, с дебел врат, остри черти, пооредяла черна коса и пронизателни очи с цвета и твърдостта на антрацит. — Откъде знаеш за децата ми? И защо те не са при майка си в Лондон? — присви той очи. — Двамата с нея още ли не сте се разделили?

— Между нас с Джилиан нямаше нищо, Лу. — Ник издърпа стола срещу Лафиоре и седна.

— Нима? Тя беше на друго мнение.

— Каквото и да ти е казала Джилиан, било е измислица. Не съм такъв глупак, че да мамя работодателя си с жена му.

— Жените доста те харесват, а едва ли някой може да устои на Джили.

— Ти я пренебрегваше и Джилиан е измислила някаква история само за да привлече вниманието ти. Това е всичко.

Лу не изглеждаше убеден.

— Не отговори на въпроса ми, Конти. Защо децата ми не са у дома си в Лондон, където щяха да бъдат в безопасност?

— Не знаеш ли, че Джилиан ги е изпратила при теб? — изненадано попита Ник.

Лу поклати глава.

— Ако въобще ми е изпратила писмо, не съм го получил. Но и през последните няколко седмици, преди полицията да ми осигури защита, почти не бях на себе си.

Ник можеше да си представи. За да се съгласи да свидетелства срещу мафията, Лу трябва да е бил изплашен до смърт.

— Не съм отварял почти никакви писма, за които имах съмнения, че е възможно да съдържат бомба — продължи Лу. — Много неща останаха недовършени, не успях да се погрижа за неотложните задачи, които в противен случай щяха да бъдат изпълнени чисто и акуратно!

От мрачния израз на бившия си работодател Ник разбра, че намекът се отнася до неуспешните опити на Лу да му попречи да язди Сизънайн на Гранд Нешънъл.

— Нека те запозная накратко със събитията, за да изясним положението. — Ник умееше да се владее и лицето му остана непроницаемо.

Без излишни подробности той разказа за срещата си с Кейт във влака и доста рискованото им бягство от Рим. Макар да уведоми Лу, че синовете му са скрити на сигурно място, той не му съобщи къде. Не позволи на Лафиоре да отгатне истинското му отношение към ситуацията. Ако имаше нещо, което Ник бе научил от опит, то беше как да се справя с негодниците. Този урок бе може би най-важният от усвоените в скъпия интернат, където се бе чувствал самотен и унижен.

— Нека видим дали съм те разбрал правилно — рече накрая Лу. — Джилиан е наела тази Хъмфри, за да доведе Руди и Ранди в Рим, и жената все още се грижи за тях, така ли?

— Точно така.

Очите му не издаваха обзелите го чувства, лицето му остана каменно. Бе невъзможно да се отгатне до каква степен го е развълнувал разказът на събеседника му, какво се крие зад така умело овладяното му изражение. Но Ник знаеше, че Лу е способен на силни и необуздани емоции. Едва ли можеше да очаква благодарност, но все пак вероятно Лафиоре се чувстваше по-спокоен след новината, че наследниците му, поне за момента, са в безопасност.

— Е, струва ми се, че съм ти длъжник, Конти — промърмори накрая той. Ник се облегна в очакване събеседникът му да продължи.

— Досега и през ум не ми беше минало дори да се тревожа за децата си. — Лу огледа неприветливата малка стаичка и кимна саркастично към полицаия от охраната, който стоеше все така нащрек зад стола му. — Трябваше да се досетя, че Джилиан ще ми изпрати близнаците в най-неподходящия момент. На нея може да се разчита, че винаги ще извърши нещо погрешно точно когато не трябва.

Вярно е, помисли Ник. Преди две години склонността на Джилиан Лафиоре да се намесва съвсем ненавреме бе съсипала кариерата му. На шега тя бе опитала да го прелъсти. Ала Ник я отблъсна и Джилиан даде воля на неудовлетвореността и яда си, като излъга съпруга си и представи нещата в съвсем друга светлина. Резултатът бе тежкото произшествие в Ейнтри. За Ник нямаше съмнение, че Лу в пристъп на ревност бе организирил злополуката, която прекрати състезателната дейност на Сизънуайн и за малко не отне живота му.

— Но Руди и Ранди са все още в Италия, така ли?

— Да, скрити на сигурно място.

— Конти, пет пари не давам колко добре скрити са според теб. Докато са в тази страна, те не са в безопасност. Познавам хората, срещу които ще свидетелствам. Едва ли ще се измъкна жив от тази каша, но съм притиснат до стената и нямам друг избор. Или те, или аз! Ала не искам да замесвам синовете си.

За момент маската сякаш падна от лицето на Лу и Ник видя колко дълбока е обичта му към децата, колко е обезпокоен за безопасността им.

— Какво бих могъл да направя, за да помогна? — попита Ник. Вече нямаше желание да се пазари с Лафиоре. Но ясно съзнаваше, че ще направи всичко, което е по силите му, за да осигури безопасността на Руди и Ранди, независимо дали баща им ще се откаже от отмъщението.

— Мога ли да се доверя на тази Хъмфри?

Образът на Кейт изплува в съзнанието на Ник — луничките, посипани като тичинков пращец върху бледата ѝ кожа, очите ѝ, блестящи като смарагди зад дългите ресници, червената ѝ коса, обляна в слънчеви лъчи, наподобяваща огнени езици...

— Да. Имаш думата ми. На младата дама може да се разчита.

— Можеш ли да върнеш децата при префърцунените им баба и дядо в Англия?

— Ще опитам.

— Направи го и хората ми ще те оставят на мира. Ще можеш спокойно да яздиш Сизънуайн на Гранд Нешънъл. Съгласен ли си?

Ник вече бе решил да се погрижи за безопасността на Руди и Ранди, но би било глупаво да отхвърли предложението на Лафиоре.

— Съгласен съм — рече той и стисна ръката на събеседника си.

Лу се наведе и прошепна дрезгаво:

— Внимавай, като излизаш.

— Какво имаш предвид?

— Постъпил си много разумно, като не си довел Руди и Ранди тук. Пълно е с шпиони. Просто внимавай!

Щом излезе от полицейския участък, Ник закопча плътно коженото си яке, за да се предпази от лекия дъждец и си наложи да не се оглежда. Знаеше, че няма да види познати лица. Ала също така бе сигурен, че го наблюдават. Сякаш невидими антени по цялото му тяло улавяха вражеско излъчване. Трябваше да се измъкне по някакъв начин от Рим, и то без да бъде проследен. Но как?

Той безгрижно се разходи по улиците, като спираше от време на време пред някоя витрина, уж заинтересуван от последните тенденции в италианската мода. Купи си вестник и се отби в малък ресторант, където обядва спагети, обилно полети със сос от босилек. Не си поръча вино — умът му трябваше да бъде бистър. Прекара около час в ресторанта, като бавно отпиваше от капучиното и внимателно преглеждаше вестника. После потърси телефонна кабина и набра номера на свой роднина.

Карло Типола беше негов далечен братовчед, който бе реализирал солидни печалби от износ на италиански стоки. Той обичаше също така да кара състезателни коли и бе пристрастен към виното, жените,

приключенията и скъпите автомобили. Винаги притежаваше поне три коли, които поддържаха в отлично състояние.

— Нико! — възкликна радостно Карло, разпознал гласа по телефона. — Значи моят английски братовчед най-после намери време да слезе от конете и да се отбие насам. Ще се видим ли довечера?

— Не — отвърна Ник, огледа се крадешком и накратко обясни ситуацията.

— Изглежда ми сериозно — рече Карло, след като Ник свърши. — Нека отгатна от какво имаш нужда. Бърза кола, нали?

— Да. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Можеш ли да ми помогнеш?

— Що за въпрос! Разбира се, че мога да помогна. Денят беше доста отегчителен, а ето че сега ти ми предлагаш вълнения поне за следобеда.

Ник се развесели при мисълта за дяволитите пламъчета, които навярно проблясваха в черните очи на братовчед му.

— Ферари ли предпочиташ, или ламборгини? — запита Карло. — Ламборгинито е прекрасна кола, но малко трудно се сменят скоростите. Ферарито е яркочервено и доста привлича вниманието, но е бързо като вятър.

— Избирам ферарито.

— Отлично. Ще мина да те взема след половин час и ще се отървем от неприятната компания. После ще ти намеря нещо по-незабележимо. Чао, каубой.

— Чао.

Карло пристигна точно на секундата. Ник се преструваше, че преглежда стенд със списания, когато блестяща червена кола с аеродинамична форма изведнъж се измъкна от движението и рязко спря точно пред него. Карло отвори вратата и Ник скочи вътре. В същия миг ферарито отново се вля в движението.

— Здравсти, каубой! — весело поздрави Карло и като се подсмиваше доволно, с бясна скорост се запромъква сред трафика като огромна екзотична птица. — Ще се позабавляваме, нали?

— Зависи какво разбираш под забавление. — Ник се обърна назад и огледа движението. Да, наистина ги следяха. Черна ланчия се движеше по петите им с почти същата безумна скорост. Без да намали, безстрашният братовчед на Ник направи остър завой, мина през няколко тесни улички и излезе на хлъзгавото от дъжда кръгово движение. Ланцията обаче ги следваше неотклонно.

— Сега ще им покажа майсторско шофиране — процеди през зъби Карло.

Хили се като полудяла маймуна, помисли Ник. Очевидно се забавлява чудесно. Самият Ник не споделяше възторга на братовчед си. При един от многобройните завои бе забелязал как от прозореца на ланчията проблясва дулото на пистолет.

— Радвам се да те видя, Карло — промърмори той, когато ферарито отново връхлетя в тясна безлюдна уличка.

— И аз се радвам да те видя, Нико.

— Съжалявам, че трябваше да се срещнем при подобни обстоятелства. Боя се, че няма да останем дълго време заедно. Слушай, стари приятелю, струва ми се, че възнамеряват да стрелят по нас — предупреди Ник.

— Няма да посмеят.

— О, мисля, че няма какво да ги спре.

— Тогава ще им покажа шофиране, което ще помнят цял живот.

Ферарито изведнъж се спусна в тясна уличка и в поредица остри завои като ястреб, подгонил плячката си. Когато изгубиха от поглед преследвачите си, Карло вкара ферарито в някакъв гараж, рязко натисна спирачките и посочи синя кортина, спряна до входа.

— Ключовете са на таблото. Ще се погрижа за твоя фиат. Чао, каубой.

— Чао — рече Ник с усмивка и се настани в невзрачната малка кола. След миг се включи в движението и спокойно мина покрай озадачените гангстери в черната ланчия, които напразно търсеха с поглед лъскавото червено ферари.

— Скучно ми е — обяви Ранди.

— И на мен също — обади се Руди.

Цяла сутрин не бяха излизали заради слабия дъждец. Кейт бе опитала всичко, каквото ѝ хрумна, за да ги забавлява. С моливите, които Марио бе намерил в едно чекмедже, им бе нарисувала картинки, които да оцветяват. Бе им опекла сладки, разказвала им бе приказки. Но с нищо не бе успяла да задържи за дълго вниманието им.

— Какво ще кажете да ви преподавам уроци по пиано? — предложи тя.

Близнаците я изгледаха недоверчиво.

— Какво разбираш ти от пиано? — попита Ранди.

— Е, знам това-онова — усмихна се Кейт. — Елате с мен, ще ви покажа.

Макар да бе очевидно, че момчетата я последваха, убедени, че ще се провали, отегчените им физиономии скоро изчезнаха и по лицата им се изписа въодушевление, когато Кейт засвири популярна рок мелодия.

— Хей, страхотно! — възкликна Ранди.

— Видяхте ли, какво ви казвах? — обади се Марио. — Вашата красива възпитателка е много талантива. Трябва да я цените повече. А не да я ядосвате, както правите през цялото време.

— Ние я ценим — заяви Ранди. — И я харесваме почти колкото харесваме Ник.

— О, толкова съм поласкана — разсмя се Кейт.

— Мисля, че Ник харесва теб, а не тези малки дяволчета — намигна й Марио.

— О, не съм сигурна. Въпреки че непрекъснато се оплаква от тях, Ник изглежда се разбира с момчетата — рече Кейт.

Тя се обърна отново към пианото и сведе поглед към клавишите, за да скрие червенината, заляла страните ѝ. Цяла сутрин Ник бе в мислите ѝ. Какво ли прави сега, питаше се тя. Дали е в безопасност? Безпокойството не я напускаше. Мисълта, че би могло да му се случи нещо лошо, я ужасяваше. Кадрите от тежката злополука, които бе видяла по телевизията, непрекъснато изплуваха в съзнанието ѝ, макар опасността, заплашваща Ник в Рим, да бе от съвсем различно естество.

През по-голямата част от нощта тя бе лежала будна и бе мислила за Ник, като си припомняше нежния допир на устните му. И преди се беше влюбвала, но нито един мъж не я бе привличал така, както Ник Конти. Не можеше да устои на обаянието му и това я тревожеше.

— Някой ден Ник ще стане чудесен баща — обади се Марио.

— Така ли мислиш?

— Сигурен съм. Просто трябва да намери подходящото момиче.

— О? Нямам впечатление, че Ник се е впуснал да търси госпожица Подходяща.

— Вярно е — сви рамене Марио. — Ник не бърза да създаде семейство. Може би госпожица Подходяща трябва да го намери. Ти как мислиш?

Кейт понечи да отговори, ала в този момент вратата се отвори с трясък и в стаята нахлуха двама мъже. Единият беше доста едър, с мустаци и рунтави вежди. Другият бе дребен с малки живи очички. И двамата носеха пистолети.

В мига, в който влетяха в стаята, Кейт рязко се завъртя на столчето пред пианото. Марио извика, втурна се напред към единия нападател. Едрият го удари жестоко и го запрати към дивана. Междувременно дребният хвана момчетата, стисна с една ръка вратовете им и размаха оръжието над главите им.

Щом погледът на Кейт срещна студените змийски очи на набития здравеняк, викът замря в гърлото ѝ.

— К-какво... Какво искате?

— Вземи си палтото, синьорина — просъска непознатият. Устните му се изкривиха в похотлива усмивка. — Ще дойдеш с нас и ще видиш какво искаме.

Ник започна да си тананика. В продължение на цял час, докато караше по изходната магистрала от Рим, беше нервен и имаше чувството, че го следят. Вратът го заболя от непрекъснатото взирание в огледалото. Но сега вече шофираше по не толкова оживените провинциални пътища и бе започнал да се успокоява.

Бе сигурен, че с помощта на Карло се е измъкнал от преследвачите си и всичко е наред.

Спомнил си за шурия си братовчед, Ник се усмихна. Трябва да разкажа на Кейт за Карло, рече си. Готов съм да се обзаложа, че тя ще го хареса. Повечето жени биваха очаровани. А и Карло със сигурност щеше да хареса Кейт. Не, реши Ник, по-добре ще е да не ѝ споменавам за Карло.

Бе изумен от неочакваната ревност, която го обзе, щом си помисли, че Кейт и Карло биха могли да си допаднат. Какво ставаше с него. Той несъзнателно намали скоростта.

Снощи в конюшната искаше да се люби с нея, желаше я до болка. Кейт бе толкова пламенна — той изпитваше невероятно вълнение, като я докосваше, като я прегръщаше, като я гледаше, като говореше с нея, дори да спореха.

Когато го отблъсна, той се бе опитал да ѝ покаже, че приема съвсем спокойно решението ѝ. Но истината бе, че почти не можа да спи през нощта. И мисълта, че тя е в същата къща, съвсем влошаваше положението. Представяше си я как спи, гърдите ѝ леко се повдигат при спокойното дишане, дългите ѝ ресници засенчват страните ѝ, устните ѝ са полуотворени. Дори в момента сякаш усещаше допира на стройното ѝ тяло, вкуса на устните ѝ...

Той натисна газта докрай. Изведнъж го обзе нетърпение час по-скоро да я види, да говори с нея. Трябва да измислим как да върнем децата в Англия, рече си той.

Когато зави по алеята към фермата обаче, го обзе чувството, че нещо не е наред. Не можеше да определи какво точно, просто необичайната тишина му подейства някак потискащо.

— Марио! — извика той, щом спря пред къщата. Отговор не последва, а не се долавяше и никакво движение, освен кокошките, които търсеха семена в земята. Ник свъси вежди, излезе от колата и заобиколи към задния вход.

— Марио! — Той отвори вратата и пристъпи вътре. — Кейт!

Къщата си остана все така зловещо тиха. Дали са в конюшната, зачуди се Ник. Понечи да се обърне и да излезе, когато някакво шесто чувство го накара да надникне в салона с пианото. И отново почувства как невидимите предупредителни антенки застанаха нащрек. Още преди да завие зад ъгъла, бе предусетил, че нещо се е случило.

Въпреки това стомахът му се сви, когато видя счупената врата, обърнатите мебели. В продължение на няколко секунди застина като парализиран. О, господи, Кейт, ужасено помисли той. Колко самонадеяно от негова страна да ги доведе тук и да си въобрази, че са в безопасност. Какво ли се бе случило? Къде ли са? Дали са още живи? А Марио?

Ник се втурна навън и огледа набързо пустия двор. Сърцето му блъскаше лудо в гърдите, докато проверяваше страничните постройки за някаква следа, някакъв знак.

В кокошарника не откри нищо, но когато отвори бараката за инструменти, зърна очертанията на някаква фигура, свита в ъгъла на тясното, пропито с миризмата на мухъл, помещение.

— Марио!

Марио беше с вързани ръце и крака, а устата му бе запушена с парче плат, откъснато от ризата му. По челото му имаше кръв, а очите му бяха затворени.

— Марио! — Обзет от безпокойство, Ник се наведе над него и провери пулса му. Ударите бяха равномерни. След като се увери, че чичо му е жив, Ник разреза въжетото, с което бяха стегнати ръцете и краката му и се втурна към помпата, за да донесе вода. След няколко минути се върна с пълнен леген и чиста кърпа. Клекна до Марио и леко започна да почиства кръвта от челото му.

— О-ох, мама миа — простена Марио. — Главата ми! — Той отвори очи и посегна към раната на слепоочието си. — О-ох.

— Марио, добре ли си? Какво се случи? Къде са Кейт и момчетата?

— Нико? — Марио все още не го виждаше. Постепенно погледът му се избистри. — Нико? О, Нико, случи се нещо ужасно! Ужасно! Ужасно!

Осма глава

— О-ох! — Кейт се спъна в преплетените корени на някакво дърво и падна на колене.

Винсенте, по-дребният от двамата мъже, които ги бяха отвлекли, грубо я сграбчи за ръката и я изправи.

— Внимавай къде стъпваш, синьорина. Не бих искал сама да се нараниш — прошепна той в ухото ѝ с отворително учтив глас. Без да обръща внимание на неприятната миризма на лук от дъха му, както и на злорадата му усмивка, Кейт хвърли отчаян поглед към момчетата. Като двама малолетни престъпници Руди и Ранди покорно вървяха пред Франко, по-едрия от похитителите. След като Франко и Винсенте се отърваха от Марио, те заставиха Кейт и близнаците да тичат през калта към скрита сред дърветата кола. Закараха ги до подножието на близкия хълм, където изоставиха автомобила и ги принудиха да поемат нагоре по стръмна разкаляна пътека.

Дали ни водят към някое пусто безлюдно място, където смятат да ни застрелят, запита се Кейт. Блузата ѝ бе влажна и лепнеше от ситния дъждец, но ледените тръпки, пронизали тялото ѝ, се дължаха единствено на обзелия я страх. Дали би могла да направи нещо, за да се защити? Тя бързо се огледа с надежда да открие някакво импровизирано оръжие или странична алея, по която да избяга.

Тя беше добра спринтьорка. Но дори да ѝ се удадеше възможност да избяга от двамата главорези, момчетата щяха да останат в ръцете им. Докато успее да доведе помощ, може да стане твърде късно. Не, тя трябва да остане. Трябваше да направи всичко, което бе по силите ѝ, за да защити Руди и Ранди и да се надява, че някой ще ѝ помогне. Аделина със сигурност ще открие Марио, окуражи се Кейт. А и Ник ще се върне във фермата, преди да се е стъмнило. Той също ще се опита да ги намери.

При мисълта за Ник лъч надежда проблесна в съзнанието ѝ. Ала радостта ѝ угасна почти в същия миг. Той никога не би се досетил къде са ги отвели.

Кейт стисна юмруци и сведе поглед към ръцете си. Погледът ѝ бе привлечен от пръстена на лявата ѝ ръка: изящна сребърна халка с красив

зелен камък. Беше ѝ подарък за десетия рожден ден от осиновителя ѝ, купил го по време на пътешествие до Мексико. Оттогава не го бе сваляла от ръката си и бе открила, че камъкът привлича вниманието на хората. Често ѝ бяха казвали, че има същия цвят като очите ѝ. Ник не бе споменал нищо за него, но бе възможно да го е забелязал. Кейт крадешком го изхлузи от пръста си и зачака удобна възможност да го пусне в тревата.

Няколко секунди по-късно шансът ѝ помогна. Руди неочаквано кривна встрани и хукна да бяга. Ранди го последва почти веднага. Не стигнаха далече. Франко грубо изруга и се втурна след момчетата. Кейт понечи да ги последва, но Винсенте болезнено я стисна за лакътя и потупа пистолета в джоба си.

— Ти стой тук, синьорина!

— О, моля ви! — Кейт разтревожено проследи с поглед как Франко с няколко крачки настигна Ранди, сграбчи го за яката и докато момчето пищеше и се гърчеше в ръцете му, той го разтърси както котка би разтърсила безпомощната мишка между зъбите си.

В същия миг с другата си ръка докопа Руди.

— Малко копеле! Ще ти дам добър урок! — Той зашлеви момчето толкова силно, че малкият се просна по лице на земята.

Кейт опита да се измъкне от хватката на Винсенте.

— Моля ви, не го удряйте! Та те са само деца!

Но Винсенте оголи пожълтелите си зъби с огромни златни пломби в злорада усмивка.

— Удари копелето веднъж и от мене! — кресна той към съучастника си.

Франко се озъби и залепи силна плесница на Ранди.

— Само да се опитате да избягате отново и ще ви откъсна главите! — изсъска той.

Момчетата се изправиха очевидно уплашени и подсмърчайки, се запрепъваха по пътеката.

С изпълнени със сълзи очи Кейт се обърна към Винсенте:

— Какво искате от нас? Къде ни водите?

— Наистина ли искаш да знаеш, хубавице?

— Да, наистина. — Кейт рязко се дръпна, когато мъжът я побутна да продължи. Ако възнамеряват да ни убият, по-добре да умра на открито, помисли тя. — Защо ни отвлякохте? Какво сте намислили?

— Не се безпокой, миличка. Отиваме на пикник сред природата — подигравателно подхвърли Винсенте и насочи пистолета към Ранди. — По-добре тръгвай. Не е учтиво да отхвърлиш такваз любезна покана.

Кейт неохотно пое по пътеката. Стисна юмруци и изведнъж усети пръстена, който тайно бе свалила. Когато Винсенте и Франко съсредоточиха вниманието си към момчетата, тя пусна изящното бижу в тревата. Надеждата Ник, Марио или Аделина да го забележат бе нищожна, но за момента едва ли можеше да предприеме нещо друго.

— Хайде, синьорина! — Винсенте се обърна към нея и отново оголи зъби в подигравателна усмивка. — Ще намерим някое сухо и приятно място, където да се опознаем по-отблизо.

Ник приклепна и внимателно се взря в следите от гуми, останали върху разкаляната почва. Бяха от три различни коли. Първите и най-неясните бяха от фиата, с който бе тръгнал сутринта към Рим. Последните бяха от кортината на Карло, с която се бе върнал само преди няколко минути.

Сякаш притиснат между двата различни отпечатъка, се забелязваше трети — от непозната кола. Ник ги проследи до разклонението, където алеята, водеща към фермата, излизаше на магистралата. Там следите от фиата и кортината завиваха надясно в посока към Рим. Отпечатъците от непознатата кола водеха наляво.

Ник свъси вежди и се затича обратно към къщата.

— Имаш ли пистолет, чичо? — попита той.

Марио лежеше на дивана в салона, поставил на главата си торбичка с лед.

— За какво ти е пистолет? — примига той. — Нима ще тръгнеш сам след онези мъже?

— Именно това възнамерявам да сторя.

— Нико, те не се шегуват!

— Аз също!

Марио вдигна очи към племенника си. Младият мъж бе стиснал устни, сините му очи проблясваха с леден пламък.

— Е, добре, имам пистолет — кимна чичото. — Но е стар, останал от войната.

— Може ли да се стреля с него?

— Да, миналата година го изпробвах в стрелба по мишена.

— Е, тогава всичко е наред.

Петнайсет минути по-късно Ник зареди револвера, остави го на седалката до себе си в кортината и с бясна скорост пое по алеята. След като зави вляво на кръстовището, той намръщено се взря през предното стъкло. Къде ли са откарали Кейт и момчетата? Възможностите бяха безброй. Може да са поели към Терни, към Сполето или към стотици други градчета на север.

Но Ник таеше смътни подозрения. Бе си спомнил странния проблясък сред дърветата на хълма, привлякъл погледа му, когато къпеха близнаците. Тогава не му бе обърнал особено внимание, а и всъщност съмненията му можеха да се окажат напълно неоснователни. Но все пак съществуваше възможността да е било отблясък от лещите на бинокъл. Може би някой тайно ги бе наблюдавал и само бе чакал удобен момент да нападне фермата.

На околните хълмове имаше няколко пещери. Като момче Ник дори бе влизал доста навътре в някои от тях. Познаваше също така и повечето от пътеките, които водеха към пещерите. Разбира се, предположението беше изстрел в тъмното, ситуацията беше твърде безнадеждна и все трябваше да се хване за нещо.

Щом наближи първата пътека, Ник намали скоростта и докато пъплеше, той огледа калта отстрани на пътя за следи от гуми. Не откри нищо и бързо ускори до следващото отклонение. Напредваше мъчително бавно. Къде ли са сега Кейт и момчетата, непрестанно се питаше той. Дали им се е случило нещо?

Изведнъж в съзнанието му изплува ярка картина: Кейт лежеше по лице на земята, огненочервената ѝ коса бе изцапана с кал. Обзелата го паника прониза тялото му като огнена мълния. Трябваше да я открие, и то бързо!

Ник почти бе отминал следващия завой, без да забележи отпечатъците от гуми, скрити в сянката. За щастие точно в този момент самотен слънчев лъч проби облака и освети мястото. Ник ги зърна и рязко спря. Изхвъркна от колата и коленичи, за да разгледа по-внимателно неясните отпечатъци. Сърцето му бясно заби. Можеше да се закълне, че са същите, които бе видял на алеята към фермата. Струваше му се прекалено хубаво, за да е истина. Той вдигна поглед към възвишенията. Дали Кейт и момчетата бяха някъде там? Скоро щеше да разбере.

След миг забеляза колата зад стволовете на няколко бора. Надникна вътре, но не откри нищо, което да му подсказва дали Кейт и момчетата са пътували със същия автомобил. И все пак бе сигурен, че е на прав път. Трябваше да са някъде горе на хълма. Дано нищо не им се е случило. С мрачна

решителност Ник взе револвера, който му бе дал Марио, и тръгна по стръмната пътека.

Кейт усети Винсенте фамилиарно да я побутва по гърба.

— Пристигнахме, синьорина. Както казват, най-хубаво си е у дома. — Той я блъсна отново и младата жена, залитайки се промъкна през тесния процеп в скалата. Озова се в малка пещера, осветена само от мъждива къмпингова лампа. Тя премигна, докато очите ѝ свикнат със сумрака.

Два мръсни спални чувала се търкаляха близо до стената. Близо до входа забеляза следи от загаснал огън, до него се търкаляха празни консервени кутии и неизмити тигани. Начената бутилка кианти и няколко кутийки бира се въргаляха близо до спалните чували.

— Тук вони! — проплака Ранди, когато Франко го блъсна заедно с Руди през тънкия процеп в скалата.

Франко грубо изруга, издърпа ухото на хлапака, след което притисна лицето му към каменния под и натика носа му в мръсна чиния за еднократна употреба.

— Не ти харесва как мирише, а, дребосък? Много жалко. — Без да обръща внимание на отчаяните викове на момчето, Франко се извърна към партньора си: — Май е по-добре да ги вържем, а?

— Да, ти вържи момчетата. А после аз ще се заема с червенокосата. — Винсенте похотливо изгледа Кейт. — Ще се постарая доста с теб, хубавице.

Кейт потръпна от отвращение и се обърна към Франко:

— Не е необходимо да ги връзвате, моля ви!

— Ще трябва, иначе създават доста проблеми — безмилостно отвърна той, вдигна Руди за врата и го просна с лице към каменния под. — Така щат не щат ще мируват.

Десет минути по-късно Руди и Ранди седяха подпрени на стената, ръцете и краката им бяха завързани, а устите — запушени.

— Твой ред е — обърна се Винсенте към Кейт. Очите му се плъзнаха нагло по тялото ѝ. — Ще започна с краката и ще продължа нагоре. Ще се позабавляваме, а?

Той се насочи към нея, ръката му гладеше въжетото, сякаш бе жива плът. Кейт отчаяно започна да прехвърля през ума си всякакви възможни извинения да се измъкне.

— Моля ви, трябва... Трябва да отида до тоалетната — заекна тя.

Винсенте вдигна вежди, после се изкиска и кимна към вътрешността на пещерата.

— Отивай. Няма да надничам.

— Не тук! — възрази Кейт и се отдръпна шокирана. — Някъде навън.

Двамата мъже се изхилиха.

— Добре, но трябва да бъдеш послушна — рече Винсенте. — Разбра ли ме? В противен случай ще съжаляваш.

Кейт бе сигурна, че той ще изпълни закана си, но въпреки това не възнамеряваше да се вслуша в думите му. Докато мъжът я изблъскваше навън, мозъкът ѝ трескаво работеше. Трябваше да съществува някакъв начин да спаси себе си и момчетата. Трябваше!

— Отивай там отзад — посочи Винсенте зад кедровите стволове. — Побързай и хич не се опитвай да правиш някоя глупост. Ще съжаляваш, да знаеш!

— Нищо няма да направя — излъга смирено Кейт. Скри се зад дърветата и огледа земята. Отчаяно потърси с очи някакво оръжие — камък, пръчка, каквото и да е! Погледът ѝ се спря на паднал клон. Стори ѝ се достатъчно як. Тя стисна здраво единия му край и надникна иззад шубраците. На около десетина метра Винсенте се полюшваше на пети и пръсти. Извади от джоба си пакет цигари и запали една. Кейт реши, че има няколко минути на разположение, докато мъжът дойде да я потърси.

Тя безшумно се запромъква между дърветата. Притаи се зад висок вечнозелен храст и под прикритието му направи няколко дълбоки вдишвания, като се опита да успокои бесните удари на сърцето си.

— Синьорина, какво правиш толкова дълго? Не ми играеш номера, нали? Не си толкова глупава.

Изад прикритието си Кейт наблюдаваше как Винсенте гневно се взира към мястото. Сетне захвърли цигарата, изкашля се, изплю се звучно и намръщено закрачи към дърветата, зад които бе изчезнала Кейт.

Младата жена стисна здраво клона.

— Хайде излизай, синьорина. Винсенте ще ти помогне да си оправиш дрехите. — Мършавият гангстер се изхили доволно на собствената си шега, разтвори клоните и пристъпи на малката полянка.

Прикритието, което си бе избрала Кейт, се оказа много удачно. Винсенте бе застанал точно пред нея, без изобщо да я забележи.

След като не откри жертвата си, той сложи ръце на хилавите си хълбоци и избълва серия ругатни на италиански. Тъкмо започваше особено цветисто

проклятие, когато Кейт стовари клона върху главата му. Винсенте изстена и се строполи на земята като изтърбушена парцалена кукла.

Сърцето на Кейт блъскаше в гърдите като подплашена птица. Младата жена с ужас се взря в проснатия гангстер. Като се изключат няколкото ученически сбивания, тя никога през живота си не бе удряла човек. Дали съм го убила, запита се ужасено. На пръсти приближи до отпуснатото тяло, наведе се и напипа пулса му. Не, не беше мъртъв. Скоро щеше да дойде на себе си. Разполагаше само с няколко минути, за да освободи момчетата.

Кейт се изправи и надникна през клоните към пещерата, чийто вход бе на около двайсетина метра. Как да примамим Франко навън? Пък и да успее, какво би могла да стори с него? Бе съумяла временно да се отърве от Винсенте, но Франко бе як като бик и дори да имаше късмет да го удари, едва ли щеше да го извади от строя.

Проблемът се реши от само себе си, когато след няколко минути Франко излезе от пещерата и намръщено се огледа.

— Винсенте, мързеливецо! — извика той. — Къде си? Защо се бавиш толкова?

Кейт бързо се притаи зад клоните.

— Винсенте? Какво става? С момичето ли флиртуваш? — Франко изруга, измина няколко метра към полянката и зави наляво към храстите. — Винсенте!

Като използваше за прикритие дърветата, Кейт заобиколи отдясно и приближи до пещерата. Без да спира да вика по име партньора си, Франко изчезна сред храстите.

Кейт безшумно изтича до пещерата и се промъкна през входа.

— Шшт, не вдигайте шум — предупреди тя момчетата, след като извади парцалите от устите им. — Ще ви развържа и ще се опитаме да избягаме.

Но да ги развърже се оказа трудна работа. Нямахме нож, а възлите на Франко бяха доста стегнати. Младата жена припряно се бореше с въжето.

— Как се освободи? — поиска да научи Руди. — Застреля Винсенте със собствения му пистолет ли?

— Или заби нож в корема му? — попита Ранди. — Много ли кръв имаше?

Кейт потръпна и промърмори:

— Не е важно как съм избягала. Да се махаме оттук! — Най-сетне успя да освободи ръцете на Руди.

Докато той развързваше краката си, тя се зае с въжетата на Ранди. Тъкмо се бе справила с последните възли, когато силен рев разтърси пещерата. Очевидно Франко бе открил поваления си приятел.

— Да се махаме оттук веднага! — прошепна настойчиво Кейт.

Момчетата кимнаха преbledнели, скочиха на крака и се втурнаха пред Кейт към тесния процепа. Ала в мига, в който се промъкнаха навън, Франко изскочи от шубраците с изкривено от гняв лице.

— Бягайте! — извика Кейт на близнаците и препречи пътя на великана. Руди и Ранди се поколебаха за миг. — Бягайте! — изкрещя повторно Кейт.

В същия миг Франко се нахвърли върху нея. Руди и Ранди изпищяха и си плюха на петите.

Ник непрестанно се оглеждаше за следи, докато се изкачваше нагоре по стръмната пътека. Вече бе сигурен, че съвсем скоро някой е минал по нея. На един доста кален участък дори забеляза отпечатъци от обувки, които бяха доста малки и вероятно принадлежаха на единия от близнаците.

Изведнъж замръзна на място. Сърцето му сякаш спря и чак след секунди болезнено възстанови ритъма си. В тревата блестеше сребърен пръстен. Мъжът предпазливо се наведе да го вземе, постави го внимателно на дланта си и го разгледа. Бе го забелязал на ръката на Кейт и се бе питал дали някой мъж любовник ѝ го е подарил.

Като си спомни каква ревност бе изпитал, в съзнанието му изплува образът на Кейт, седнала пред пианото. Изящните ѝ ръце се плъзгаха грациозно и уверено по клавишите. Сърцето му се сви от болка. Той прибра пръстена в джоба си и ускори крачка. Сега вече бе сигурен, че Кейт и момчетата са някъде в края на пътеката. Господи, само дано пристигна навреме, помоли се наум.

След около петстотин метра Ник долови шум: някой тичаше панически надолу. Мъжът спря и застана нащрек. Иззад завоя изскочиха Руди и Ранди. Лицицата им бяха бели като платно. Щом го забелязаха, започнаха да крещят. Ник успя да разбере само откъслечни фрази.

— Помощ! Помощ! Кейт... Той ще я убие!

Щом налетяха върху му, Ник сграбчи Руди за рамото:

— Какво има? Къде е Кейт?

— Горе — задъхано произнесе Ранди и с трепереща ръка посочи пътеката.

— Побързай, побързай, онзи мъж ще я убие — като обезумял повтаряше Руди. — Ще я убие!

Ник пусна момчето и се втурна по пътеката. Като прескачаше камъни и пънове, той се насочи към пещерата, която помнеше от детството си.

Изведнъж отчаян женски писък прониза горската тишина и Ник почувства как кръвта замръзва във вените му. Той изостави пътеката, изкатери се по отвесната скала и с рязко движение се прехвърли през ръба. Пъргаво скочи на крака, тичешком заобиколи друга скала и рязко спря.

На поляната, освен Кейт имаше още двама мъже. Единият — нисък, мършав, с лице, наподобяващо муцуна на пор, разтриваше тила си, застанал встрани до дърветата. Другият — огромен главорез — бе я стиснал в дебелиите си месести ръце. По време на борбата бе скъсал блузата ѝ, а сега като че ли се опитваше да я удуши. Кейт риташе, извиваше се и се бореше с всички сили.

— Франко, внимавай! — извика мършавият, щом забеляза Ник. Сетне измъкна от джоба си пистолет, насочи го право към Ник и стреля.

Кейт отчаяно се бореше за живота си. Явно тук ще намеря смъртта си, мина ѝ през ума, когато мърлявите пръсти на Франко се заключиха около врата ѝ. Е, поне бе успяла да осигури известно време на момчетата. Кейт яростно дращеше, удряше с юмруци и риташе.

— Малка дива котка! — изръмжа Франко. — Мислиш, че ще ме нараниш с остриите си нокти? Ще те подреда аз. Добре ще те подреда!

Пръстите му се впиха в шията ѝ и зрението ѝ се замъгли. Ала тя отказваше да се предаде. Отчаяно изрита великана в слабините.

— А-ах! — Заслепен от болка, той бясно се вкопчи във врата на Кейт и я раздруса.

Ушите ѝ забучаха и светът бавно се превърна в бездънна бездна. Някъде далече чу вик, последван от няколко изстрела. Но мрак обгърна всичко и Кейт смътно осъзна, че умира.

А аз съм още толкова млада и дори не съм записала самостоятелен албум, мерна се в замъгленото ѝ съзнание.

— Кейт! Кейт! — Нещо мокро и студено навлажни устните ѝ и се плъзна надолу по шията.

— О-ох... — Невероятна болка прониза гърлото ѝ. Главата ѝ пулсираше, сякаш хиляди дяволи вилнееха с тежки ковашки чукове в нея.

— Кейт, моля те, отвори очи!

Дълбокият мъжки глас в ухото ѝ бе толкова настойчив, толкова завладяващ, че въпреки болката Кейт направи усилие да повдигне клепачи. Погледът ѝ срещна безбрежна синева. Очи с цвета на Средиземно море в ясен слънчев ден се взираха в нея тъй напрегнато, че тя премигна. Те именно сякаш я бяха върнали към живота. Почувства силна ръка да повдига главата ѝ, очите се приближиха и изпълниха цялото ѝ зрително поле.

— Можеш ли да говориш или твърде много боли? — Тя усети лек допир до шията си.

Наистина болеше адски, но Кейт успя да промълви:

— Ник! Момчетата? Какво... Какво се случи? — Накъсаните думи излизаха от устата ѝ с дрезгав шепот. Тя докосна шията си и изстена.

Ник разтревожено се вгледа в светлочервените къдри, ясните зелени очи и грозните отпечатъци от пръсти по врата ѝ, които бързо се превръщаха в още по-грозни синини. През разкъсаната ѝ блуза се виждаха заоблените рамене и изящната белота на кожата ѝ. Невъзможно бе да опише облекчението, когато, след като я обърна по гръб и допря глава до нежната мекота на гърдите ѝ, дочу слабите, но равномерни удари на сърцето.

— Кейт — настойчиво рече той, — зная, че не се чувстваш добре, но веднага трябва да се махаме оттук. Онези главорези избягаха, но сигурно скоро ще се върнат. Трябва да намерим момчетата, преди да са довтасали.

Щом смисълът на думите му достигна до съзнанието ѝ, очите ѝ потъмняха и Кейт с мъка се надигна. Ник ѝ помогна да седне. Младата жена отчаяно искаше да се изправи. Хиляди въпроси напиреха в ума ѝ. Къде са момчетата? Какво се бе случило? Как ги бе открил Ник? Ала изведнъж ѝ прилоша и усети, че ѝ се гади. Тя изстена и наведе болезнено пулсиращата си глава между коленете.

Ник нежно погали косата ѝ и промърмори нещо окуражително. Изненадано Кейт осъзна, че мъжът използва същите успокоителни нищо не значещи фрази, които го бе чула да отправя към Цезар. По някаква необяснима причина откритието я раздражни и тя тронаво коленичи.

— Браво! — Ник я подхвана за лактите и я вдигна на крака. Ала щом се изправи, усети такова безсилие, че само желязната хватка на Ник ѝ попречи да се свлече отново на земята. — Всичко е наред, всичко е наред... — Притисна я към гърдите си и през лекото яке и памучната риза тя усети топлината на тялото му, трептящите силни мускули. — Просто ти трябва време да се съвземеш.

За няколко секунди ѝ се стори, че излъчващата се от него сила и жизненост премина в нейното тяло. Кейт пое дълбоко дъх и го отблъсна.

— Вече съм добре.

— Сигурна ли си? — изгледа я изпитателно той.

— Да, да. — Гласът ѝ бе сипкав и наподобяваше измъчено грачене. — Трябва да намерим Руди и Ранди. Господи, какво точно се случи? Ти как попадна тук?

Докато забързано слизаха по пътеката, Ник ѝ обясни как е открил пещерата и какво се е случило, след като е загубила съзнание.

— Искаш да кажеш, че си застрелял Франко? — запита тя изумено.

— Ранях го и му отнех пистолета. Но когато двамата с дребосъка побягнаха, бях прекалено разтревожен за теб, за да се втурна след тях. — Ник мрачно поклати глава. — Сега са някъде наоколо и нямам представа какво възнамеряват да правят. Може да хукнат при шефовете си за нови заповеди, а може да се опитат да хванат момчетата. Надявам се, че Руди и Ранди ще съобразят да се скрият.

При мисълта, че близнаците може отново да попаднат в лапите на Франко и Винсенте, Кейт изстена и ускори ход. Ала неочаквано се подхлъзна на някакъв камък и не падна само благодарение на мигновената намеса на Ник.

— Успокой се. Ще ги намерим.

— Надявам се. О, господи, надявам се!

За да ѝ попречи да се втурне отново напред, Ник я задържа за ръката. Тъкмо излязоха иззад поредния завой, който тънеше в сянката на високи клонести дървета, когато смразяващ кръвта вик разцепи тишината и две тежки тела тупнаха отгоре им като живи гюлета.

— Какво, по дя... — Ник и Кейт се проснаха на земята.

— Хванахме ги! — изпищя пронизително тънък глас.

— Хей, глупчо — смъмри го друг, — не са те. Това са Ник и Кейт.

— Прав си. Те са!

— Руди! Ранди! — задъхано извика Кейт и се втренчи радостно в ангелските им лица и блестящите кръгли кафяви очи. — Добре ли сте?

— Да, но помислихме, че сте Винсенте и Франко — обясни Ранди. — Затова ви устроихме засада.

— Радвам се, че в засадата попаднахме ние, а не те — рече през смях Ник и за кой ли път помогна на Кейт да се изправи. — Струва ми се, че онези двамата нямаше да са и наполовина толкова приятелски настроени. — Изведнъж Ник извърна глава и предупредително постави пръст на устните си.

Всички притихнаха и със затаен дъх се опитаха да чуят звука, който Ник бе доловил с острия си слух.

В далечината се чу шум от запалване на двигател. Изсвириха гуми и някаква кола потегли с рев. Само след секунди звукът наподобяваше жужене на умиращо насекомо.

Девета глава

— Очевидно не можем да останем повече тук — процеди Ник и зави по алеята към фермата. — Онези главорези заминаха, но хората, за които работят, няма да се откажат така лесно. Франко и Винсенте, или някои техни събратя, ще се върнат, при това най-вероятно с подкрепление.

— Какво ще правим? — Кейт нервно постави на ръката си сребърния пръстен, който Ник ѝ бе върнал, когато стигнаха до колата му.

— Ще им хвърляме бомби — надникна Руди от задната седалка.

— Аха, и гранати — присъедини се и Ранди.

Без да им обръща внимание, Ник рече:

— Веднага щом закарам Марио при Аделина, заминаваме.

— Боже мой, толкова неща се случиха за съвсем кратко време, че забравих да попитам за чичо ти — разтревожено рече Кейт и се извърна към него. — Той добре ли е?

— Има рана на главата и няколко синини, но доколкото мога да преценя, не е нещо сериозно. Ще се оправи. Все пак ще настоявам да се пренесе при Аделина, докато нещата се поуспокоят. Така ще е по-безопасно за него.

Ала Марио не се остави лесно да го убедят.

— Тук съм си добре — заяви той упорито, когато Ник настоя да напусне фермата. — Това е моят дом, домът на моя баща и на неговия баща. Няма да позволя на никой да ме изгони оттук!

Каквото и да кажеше Ник, чичо му отказваше да се вслуша в доводите. Накрая въпреки острите протести на Марио, той го вдигна на ръце и го понесе към колата.

Кейт го последва, хванала момчетата за ръце, и изумено се втренчи в гърба му. Макар да не бе по-висок от атлетичния си племенник, Марио бе поне два пъти по-дебел. И все пак Ник го носеше без особено усилие.

— Ник има страхотни мускули — възхити се Руди.

— Да — съгласи се Кейт и плъзна поглед по силните му ръце, оголени от навитите ръкави. Очите ѝ се отместиха към широкия гръб, ярко контрастиращ с тесния таз и стройните крака.

Изведнъж си спомни с колко нежност я бе държал в обятията си, след като бе прогонил Франко и Винсенте. Бе изпитала невероятен ужас, но в прегръдките му се бе почувствала в безопасност. Така беше от първия миг, в който го срещна. Уязвима бе само по отношение на въздействието, което този мъж оказваше върху нея и чувствата, които провокираше близостта му.

Аделина с радост посрещна Марио в просторния си, добре обзаведен дом. Докато той мърмореше недоволено, тя го настани внимателно на стар удобен диван. Приготви лека закуска за всички и охотно се съгласи да намери подходящ човек, който да храни животните във фермата.

— Джизберто бъде радостен да припечели малко пари, като храни кокошки и се грижи за Цезар и Белла — увери тя Ник.

— Не искам старият глупак да се мотае в моята ферма — гневно възрази Марио. — Джизберто знае само как да се напива и да клюкарства в кръчмата.

Но Аделина само се засмя на негодуванието на възлюбения си.

— Аз добре ще се грижа за теб. — Тя приближи и го потупа по рамото. — Ти почака и ще види колко дебел и щастлив ще бъде, докато Аделина медицинска сестра. Когато ти добре, няма да иска да си иде.

Марио изръмжа нещо в отговор, като се преструваше, че се съмнява в думите ѝ. Но когато след около час по-късно Ник, Кейт и момчетата тръгнаха, Марио похапваше от току-що опечения хляб, който му бе донесла Аделина и изглеждаше поуспокоен.

— А ние какво ще правим? — попита Кейт, докато заедно с Ник и момчетата се качваше в кортината. — Ти говореше само с недомлъвки. Защо не им каза къде отиваме?

Ник запали колата и затегна предпазния колан.

— Не им казах, защото колкото по-малко знаят, толкова по-добре и за нас, и за тях.

— А ти самият решил ли си къде ще отидем? Имаш ли някакъв план?

— Да. — Ник потегли по настланата с чакъл уличка на селото. — Връщаме се в Рим.

— В Рим! — в един глас извикаха Кейт и момчетата.

— Ще се отбием ли да видим татко? — попита Руди.

— Боя се, че точно сега моментът не е подходящ. — Ник съчувствено изгледа през рамо хлапака. — Нямам намерение да спирам в Рим.

Възнамерявам само да мина през града и да се отправя на юг. — Той тактично описа срещата си с Лафиоре. — Така че, както виждате, баща ви иска да ви върна обратно в Англия, където ще бъдете в безопасност. Той ще дойде при вас по-късно, когато проблемите бъдат разрешени.

Докато го слушаше, Кейт си даде сметка колко умело се справи той със ситуацията. Макар да не лъжеше момчетата за сериозната заплаха, надвиснала над тях, той не ги плашеше излишно. Младата жена знаеше, че Ник и Лу Лафиоре са врагове, но отношението към бащата, ни най-малко не се проявяваше в разговора със синовете.

— Каза, че отиваме на юг — намеси се Кейт. — Но къде? Защо?

Ник ѝ отправи усмивка, която неочаквано разля топлина по тялото ѝ.

— Аз съм доста по-щастливо сираче от теб — рече той. — Имам голямо семейство и много талантиливи и интересни братовчеди. — И той със смях ѝ разказа как Карло му бе помогнал да се измъкне сутринта от Рим и го бе снабдил с бързата удобна кола, с която в момента пътуваха. — А братът на Карло, Анджели, притежава малка частна авиокомпания в покрайнините на Неапол. На връщане от Рим тази сутрин му се обадох от обществен телефон. Ако успеем да стигнем дотам без проблеми, Анджели ще ни откара със самолет до друга частна авиокомпания близо до Монако. Оттам лесно ще можем да уредим полет до Лондон.

Кейт усети как тежестта, която притискаше гърдите ѝ, откакто Франко и Винсенте ги отвлякоха, постепенно се стопи.

— Това... това е чудесно! — възкликна тя и изгледа Ник с благодарност и възхищение. — Благодаря.

Устните му леко се свиха.

— Все още не си вкъщи. Ще ми благодариш, когато се приземим успешно в Англия и предадем момчетата невредими на дядо им и баба им. — Изражението му се смекчи и той се усмихна. — Все пак мисля, че ако сме много внимателни и имаме късмет, всичко ще бъде наред.

До Рим пътуването мина без премеждия. Но щом приближиха древния метрополис, Кейт нервно се заозърта и дори момчетата станаха неспокойни. Имаше чувството, че във всяка преминаваща покрай тях лимузина са се притаили гангстери, които патрулират по магистралата и ги очакват със заредени пистолети.

Докато излязат от града, сякаш измина цяла вечност, но накрая все пак се насочиха на юг към Амалфи. Когато достигнаха прочутия Амалфи Драйв, Кейт бе смаяна от красотата му.

— Тоскана и Умбрия са прекрасни — възкликна тя, — но тук е фантастично!

— И създава доста проблеми на шофьорите. Трудно е да не отместваш поглед от пътя, когато си заобиколен с подобни прелестни картини.

Кейт кимна с разбиране. Очертан от живописно лъкатушещия път, брегът се разкриваше с цялото си великолепиe. Щом слънцето се спусна на запад, пред очите им изникнаха поразителни гледки и отвлякоха вниманието им от магистралата. Планини, забулени в облаци, се издигаха отвесно над морето, обогрено във всички оттенъци на синьото и зеленото. Градчетата се гушеха в проломите между обливани от прибоя скали или бяха накацали по възвишенията на стъпаловидни тераси.

Щом слънцето залезе, Ник спря в малко селце.

— Време е за почивка — обяви той и паркира в двора на хотел, откъдето се откриваше гледка към купола на византийска църква и по-надолу към покрития с чакъл бряг, където бяха издърпани рибарски лодки и проснати да се сушат мрежи.

— Мислех, че ще ни закараш право при братовчед ти — възрази Кейт.

— Летището на Анджемо не е далеч оттук — отвърна Ник. — Ще отида сам, за да се уговоря с него. Междувременно ти и момчетата бихте могли да си починете. Денят бе доста уморителен.

Те наистина се нуждаеха от почивка. Руди и Ранди бяха пребледнели от изтощение, а Кейт имаше чувство, че всеки момент ще припадне. Ник нае просторна стая с изглед към морето, след което се отправи към летището на братовчед си. Щом вратата се затвори зад гърба му, Кейт и момчетата се стовариха върху леглата и моментално потънаха в дълбок безпамятен сън.

Кейт почувства как някой леко я разтърси за рамото и се събуди.

— Ммм! — Тя рязко отвори очи и седна в леглото, но не можа да различи нищо в тъмнината.

— Кейт — дочу шепота на Ник, — всичко е наред. Няма за какво да се безпокоиш. Но трябва да тръгваме.

— Ник? — Той седеше до нея на леглото, ръцете му все още бяха на раменете ѝ, лицето му бе толкова близо, че усещаше дъха му да пари страната ѝ.

— Братовчед ми е готов да ни откара със самолет, но трябва да тръгнем веднага.

— Толкова късно през нощта? — Шепнешком разменените реплики създаваха някаква особено интимност помежду им. Обзета от вълнение, Кейт сложи ръка на рамото на Ник, поглъщайки силата и топлината му.

— Повярвай ми, така е най-добре. По-безопасно е. Хайде, да събудим момчетата!

Отне им време, докато вдигнат Руди и Ранди, но най-после напуснаха хотела и Ник ги откара до летището, където ги очакваше зареден с гориво самолет, готов за излитане.

След като служебното лице провери документите им, всичко стана много бързо и все пак като насън. В тъмнината и заради преумората, за Кейт братовчедът на Ник си остана само дълбок глас, усмивка, блеснала в края на тясната прашна писта. Самолетът му бе толкова малък, че когато всички се настаниха, остана едно-единствено свободно място.

Кейт се страхуваше да лети със самолет. При обикновени обстоятелства излитането в тъмнината над морето би я изпълнило с ужас. Но всичко бе започнало да ѝ се струва някак недействително. Когато моторите на самолета изръмжаха и той се издигна в непрогледно черната нощ, тя хвана Руди и Ранди за ръце и им зашепна окуражително. Но през цялото време имаше усещането, че е страничен наблюдател, а не участник в полета.

Само гласовете на Ник и братовчед му бяха реални. Мъжете разменяха шеги, забележки за времето, новини от семейството. Ник очевидно подробно бе запознал Анджело с техния проблем, тъй като тази тема не бе засегната изобщо.

— Как е чичо Марио? Не съм го виждал вече година.

— Добре е, но май скоро ще се раздели с ергенския живот.

— О?

— Аделина овдовя преди няколко години и сега го е взела на мушката.
— Ник и братовчед му се разсмяха весело.

Точно преди изгрев-слънце се приземиха някъде във Франция и минаха през нова паспортна проверка. Но Кейт си спомняше съвсем смътно този кратък престой. Докато ги водеше от единия самолет към другия, Ник тихо успокояваше Руди и Ранди.

— Знам, че ви е трудно, но трябва да издържите само още няколко часа. Вие сте силни момчета. Хайде, подайте ми ръка, за да ви помогна да се качите. Можете да спите в самолета, а когато се приземим, ще бъдем в безопасност.

За Кейт остатъкът от пътуването мина като в сън. Небето бе покрито с облаци, когато се приземиха, и багажът, както и документите им, бяха отново проверени. Ник почти я изнесе заедно с момчетата от самолета и ги настани в

очукан стар пикап. Тревата бе мокра и толкова зелена, сякаш бе посипана със счукани смарагди. Кейт се зачуди къде ли се намират, но бе толкова изтощена, че всъщност ѝ беше все едно. Ник бе поел нещата изцяло в свои ръце и изглежда владееше положението.

Пристигнаха в малка ферма и Ник ги въведе в къща с ниски тавани и варосани стени.

— Чие е това място? — промърмори Кейт.

— Мое. В Ирландия сме.

— В Ирландия? Но...

— Шшт. Всичко е наред. Няма защо да се безпокоиш. Но трябва да легнеш и да се напиш. Шъг ще се погрижи за момчетата. Ела, ще ти покажа стаята.

— Кой е Шъг?

— Помага ми във фермата. Хайде, ела.

Той свали якето ѝ и я поведе нагоре по стълбите.

Отвори вратата на малка стая, напомняща мансарда. Като в транс Кейт се съблече и се пхна под шарената завивка на широкото легло. Само след миг потъна в сладостна забрава.

Сънуваше Ник, когато гласът му прозвуча в ухото ѝ.

— Време е за ставане, прекрасна моя.

Ароматът на току-що сварено кафе нахлу в ноздрите ѝ.

— К-какво? — Тя отвори очи и съзря Ник, седнал на леглото ѝ. Държеше поднос със закуска.

Беше облечен в черно поло и джинси. В гъстата му черна коса все още проблясваха капчици вода, явно току-що бе взел душ. Лицето му бе гладко избръснато. Под дългите тъмни клепачи сините очи я изучаваха загрижено.

— Спа почти дванайсет часа.

Кейт сковано се надигна и седна. С изумление се взря в широката памучна фланелка, в която бе облечена.

— Кога съм облякла това?

— Ако трябва да бъдем честни, в полусънно състояние.

Кейт почувства, че се изчервява.

— Какво се случи? Къде сме?

— Вчера отговорих на тези въпроси.

— Не си спомням нищо от вчера. Имам чувството, че съм пропуснала вчерашния ден.

Ник напълни две чаши с кафе.

— В Ирландия сме, в моята ферма. Момчетата са добре. В момента са навън с Шъг, моят помощник. Скоро той ще ги откара в града, защото трябва да купи провизии. Слънцето грее. — Ник посочи прозореца, откъдето струеше златиста светлина и покриваше като с разтопено масло голия дъсчен под. — И засега всичко е наред. — Той ѝ подаде едната чаша. — Искаш ли сметана?

— Не, благодаря. Защо сме в Ирландия, а не в Англия?

— Снощи се обадох тук и разбрах, че трябва да дойда. Една от най-добрите ми кобили щеше да ражда. Всъщност тя роди само няколко часа след като пристигнахме и вече съм собственик на прекрасно жребче. Но не се безпокой. Утре заедно с момчетата ще заминеш със самолет за Лондон.

Кейт кимна и отпи от кафето. Примамена от яркото слънце, тя импулсивно остави чашата си на масичката, отметна завивките и приближи към прозореца.

Докъдето поглед стига се простираха зелени поляни, оградени с бели дървени огради. Вдясно от къщата забеляза Руди и Ранди, които подскачаха радостно около нисък мъж с груби дрехи и вълнена шапка, който вероятно беше Шъг. Той отвори вратата на очукан пикал и момчетата се качиха. Шъг заобиколи, настани се зад волана и потегли. Когато пикапът изчезна в далечината, Кейт се обърна към Ник.

— Защо Шъг взе момчетата със себе си?

— Защото го помолих.

— О?

— Имам нужда от малко тишина и спокойствие, а също и... — Погледът му се плъзна по тялото ѝ и тя осъзна, че струящата зад гърба ѝ светлина прониква през тънката материя на фланелката и детайлно откроява очертанията на гърдите и хълбоците ѝ.

Забеляза как очите му потъмняха и той решително остави чашата си на пода.

— Имам нужда от тишина и спокойствие — повтори Ник и приближи към нея. — А също и от малко време насаме с теб.

Изведнъж на Кейт ѝ секна дъхът. Сърцето ѝ бясно заблъска в гърдите.

— Не можеш да си представиш как изглеждаш, когато слънцето превръща косата ти в пламъци — прошепна дрезгаво Ник.

— Мисля... че се досещам.

— Възхитително — промърмори Ник в отговор, обви ръце около кръста ѝ и я привлече към себе си. — Изглеждаш възхитително! Бях очарован от първия миг, в който те видях. Дори да подозирах, че си коварна като Мата Хари.

Той не дочака отговор, но Кейт в момента и бездруго беше занемяла. Тя вдигна поглед към него и несъзнателно навлажни устни, леко подпухнали от съня. Чувстваше топлината на силните му ръце, а очите му, впити в нейните, сякаш виждаха много повече от това, което тя бе готова да разкрие, и я оплитаха в невидими мрежи. Той сведе глава и устните ѝ жадно се разтвориха.

Усети свежо ухание на сапун и вода, чист въздух, зелена трева... Ник бе от превъзходна порода, мина ѝ през ума. Елегантен, но силен; гъвкав, но упорит и издръжлив.

Кейт обви ръце около врата му и страстно отвърна на целувката. Мъжът изстена и я притисна към себе си. Устните му станаха по-настойчиви и търсеци.

Светът около тях сякаш изчезна. Кейт загуби представа дали е в Ирландия, или в Италия. Зад плътно стиснатите ѝ клепачи светлината, струяща от смарагдовозелените поля, се разпиля като лимоненожълти стъкълца, после с тиха експлозия избухна в златисти и яркочервени цветя.

С тихо стенание двамата се отдръпнаха, без да откъсват поглед един от друг. Кейт почувства как краката ѝ се подкосяват, а зърната на гърдите ѝ болезнено се втвърдяват. Лицето на Ник бе зачервено, а в очите му горяха сини пламъци.

— Кейт — промърмори дрезгаво той.

— Да.

— Кейт, желая те, искам да те любя.

— Да — прошепна тя. — Да.

За момент той се втренчи в нея, сякаш неразбрал смисъла на думите ѝ. После я грабна на ръце, отнесе я на леглото и се отпусна до нея. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и устните им отново се сляха. Целувката бе толкова страстна и настойчива, че отне дъха ѝ. След миг тя се отдръпна, за да си поеме въздух.

— Съжалявам, ако съм твърде нетърпелив — прошепна Ник. — Но ти ме подлудяваш! Вече толкова ноци лежа буден и мисля за теб.

— Аз също мислех за теб. — Желаяше го твърде силно, за да се преструва.

— Тогава е време да предприемем нещо — усмихна се той.

— Да — задъхано промълви Кейт.

Той я целуна отново и пламъците на страстта, избухнали в тях, принудиха Кейт да се притисне към него. После изведнъж тялото му се стегна.

— За нищо на света не бих искал да ти причиня болка, така че трябва да те попитам. Взимаш ли хапчета?

— Да, всичко е наред. — Тялото ѝ чувствено се изви под неговото и топлината на бедрата ѝ проникна през материята на джинсите му.

— Кейт, Кейт! — Ник трескаво я зацелува. Без да откъсва устни от нейните, той плъзна ръце под фланелката и погали пламналата ѝ кожа. Кейт потръпна от удоволствие. — Толкова си красива! — Ник обсипа с целувки шията ѝ.

— Обзалагам се, че го казваш на всички момичета, които си спасявал. — Кейт измъкна полото от джинсите му и пръстите ѝ погалиха гърба му.

Той съблече полото през глава и го захвърли на пода.

— Кейт — рече сериозно, — повярвай ми, откакто те срещнах, не съм помислял за друга жена.

Ръцете ѝ се плъзнаха по мускулестия му гръб, надолу към колана на джинсите му. Желаше го до болка, не можеше да откъсне поглед от красивото му тяло, копнееше да погали пламналата плът.

Той се обърна по гръб и я привлече върху себе си. Притисна я между бедрата си.

— Свали джинсите ми — прошепна.

— Може ли? — закачливо промълви тя.

— Да, но внимателно. Както сигурно си забелязала, имам малък проблем.

— Бих го нарекла голям проблем. — Докато говореше, очите ѝ с възхищение обходиха тялото му — гладките мускулисти гърди, плоския корем, широките рамене...

Тя свали внимателно ципа и плъзна джинсите надолу по бедрата му. Мъжът ги изрита встрани. На коленете и прасците се забелязваха многобройни бели резки — очевидно белези от злополуката. Понечи да ги докосне, когато усети ръката на Ник да сваля бельото ѝ. Изви тяло, за да му помогне, и почувства нежната милувка на пръстите му по хълбоците си. Ласката ставаше все по-интимна и Кейт отметна глава. Тялото ѝ пламна и тя се задъха от вълнение.

Ник също изгаряше от страст. Той отново се претърколи и тя се оказа притисната под тялото му. Мъжът съблече фланелката през главата ѝ и я захвърли. Целуна гърдите ѝ, нежно погали болезнено втвърдените зърна.

— Красива си — промълви. — Господи, Кейт, толкова си красива! — Горещите му пръсти трескаво се плъзгаха по бледата ѝ кожа. Милваха корема, чувствителната плът между бедрата ѝ...

— Ник! — Тялото ѝ се изви конвулсивно.

— Искам да ти доставя удоволствие, Кейт. Дай ми време. Боже мой, имаш ли представа колко си прекрасна!

— Ник, моля те!

Изведнъж той се плъзна до нея и отново впи устни в нейните.

— Кейт?

Тя повдигна клепачи и срещна погледа му. Очите му бяха с цвета на индиго. Като плувец, носещ се по вълните на пурпурно море, тя се потопи в тях и с готовност се гмурна в дълбините им.

— И за теб ли е за пръв път от доста време?

— Да.

— Ще бъда внимателен.

— Не е необходимо. — Тя обви крака около бедрата му.

Мъжът изстена и проникна в нея. Кейт бе готова да го приеме. Удоволствието от сливането се разля по телата им и ги погълна като приливна вълна. Тласъците ставаха все по-силни и по-бързи. Кейт склочи крака около кръста му, следвайки неговия ритъм.

Неочаквано и твърде бързо тя достигна върха на екстаза. Ник скоро я последва и се отпусна до нея. Сладостна отмала се разля по телата им след преживяното удоволствие.

— Кейт? — прошепна Ник, подпря се на лакът и се втренчи в очите ѝ. — Добре ли си?

— Чувствам се чудесно! — унесено отвърна тя.

— Беше хубаво, нали?

— Беше прекрасно!

— Бих искал да го направим отново.

— Ще можеш ли? — закачливо повдигна вежди тя.

— Дай ми само няколко минути и после ще ти хвъркне шапката — широко се усмихна той.

— Не нося шапка.

— Забелязах. — Той погали немирните къдрици и рече със съжаление. — Може би все пак е по-добре да не опитваме, защото не съм съвсем сигурен кога Шъг ще се върне с близнаците.

Руди и Ранди! Кейт напълно бе забравила за тях. Както и за целия свят. Но сега действителността се стовари върху нея с цялата си сериозност и я накара да дойде на себе си.

— О, господи! Та те могат да се върнат всеки момент.

— Според мен имаме още поне един час — усмихна се той и я привлече в обятията си. Притисна я и прошепна. — Но като че ли е по-добре да се облечем и да се заемем със закуската, която забравихме.

— Да — съгласи се Кейт и изведнъж се разсмя.

— Какво има?

— Ами, когато спомена закуската, усетих, че наистина умирам от глад.

Десета глава

Ник се облече и вдигна подноса с недокоснатата закуска.

— Ще стопля кафето и ще препека нови филийки. — Той нежно погледна Кейт.

— Чудесна идея! — Тя седеше на леглото, увита в чаршафа, разбъркани къдрици се виеха около милото ѝ лице, а зелените ѝ очи блестяха.

Щом Ник затвори вратата след себе си, младата жена сви колене, обгърна ги с ръце и подпря брадичка. Цялата пламтеше от вълнение, едновременно изплашена и озадачена. Ала в момента не изпитваше никакви съжаления. Да се люби с Ник бе невероятно, прекрасно преживяване.

В живота на Кейт бе имало и други мъже. Като пътуващ музикант бе срещала доста изискани негодници, за които съблазняването се бе превърнало в хоби. В началото на кариерата си бе станала жертва на няколко такива прелъстителни. Един от тях — Били Роклът — все още присъстваше в мислите ѝ, макар да не бе вече неин любовник. Когато го срещна за пръв път, Кейт бе съвсем млада и самотна, жадна за любов и емоционална привързаност, каквато ѝ бе липсвала в множеството интернати. Но бързо изгуби илюзиите си, тъй като Били беше безотговорен любовник. Стана внимателна. Изгради около себе си защитна обвивка и се научи да не издава чувствата си.

С необичайна предпазливост подхождаше към всяка нова връзка.

Но къде се бе изпарила присъщата ѝ предпазливост в отношенията ѝ с Ник? Не можеше да си обясни своето поведение, а и в момента не я беше грижа. Чувстваше се твърде щастлива, за да обмисля държанието си. Искаше по-скоро да бъде отново с него. Да го гледа и да чува гласа му ѝ доставяше необикновено удоволствие. Тя стана и бързо се облече.

Но преди да слезе, извади от чантата си малко шишенце с хапчета и глътна едно. Имаше неща, към които една жена не можеше да си позволи да бъде безотговорна.

Ник вече бе подредил масата и когато Кейт пристъпи в кухнята, той мажеше препечените филийки с масло.

— Кафето ухае чудесно — рече тя смутено. Изчерви се, когато очите ѝ срещнаха погледа му. Чувстваше, че помежду им все още трепти спомена за току-що споделеното удоволствие и не бе съвсем сигурна какво ще последва.

Тя пристъпи към него и обходи с поглед стаята. Стените бяха прясно варосани, в камината се виждаха овъглени цепеници, грубо изработените мебели бяха леки и удобни.

Но вниманието ѝ бе насочено към Ник. Макар винаги да бе привличал възхитения ѝ поглед, сега тя го видя в нова светлина. Вече знаеше каква неизмерима наслада е да зарови пръсти в косата му, да докосне изсечената линия на челюстта му. Устните ѝ помнеха вкуса на неговите, силата и чувствеността на ласките му. Когато донесе каничката за кафе и напълни светлите керамични чаши, погледът ѝ се плъзна по ръцете му и тя потръпна при спомена за преживяното удоволствие. Той вдигна очи и се усмихна, отгатнал мислите ѝ.

— Защо не седнеш? Сигурно си примряла от глад.

— Ще хапна от бърканите яйца, които си приготвил. — Тя се настани на стола, който Ник ѝ предложи. — Изглежда си доста добър готвач.

— Не се изискват кой знае какви умения, за да се забъркат едни яйца. Ако не се бях научил, щях да умра от глад. Нямам Аделина, която да ми готви. С Шъг вършим цялата работа във фермата вече в продължение на две години. А и преди съм си готвил сам. — Той се настани на стола срещу нея.

— Значи си заклет ерген. — Кейт едва не се задави с яйцата. По дяволите, защо изтърсих подобна глупост, мина ѝ през ума.

— Не бих се изразил точно така, но доста отдавна съм самостоятелен — всъщност откакто баща ми почина и ме изпратиха в интернат в Швейцария.

— Завършил си образованието си в Швейцария? — Той само кимна и Кейт продължи: — А защо не в Англия?

— Мисля, че баба ми и дядо ми не искаха да се мотая в дома им и да смушчавам останалите им внуци.

— Роден си в Англия, учил си в Швейцария, прекарвал си ваканциите в Италия, живееш в Ирландия... Ти наистина си гражданин на света.

— Да, така е. Домът ми е там, където реша да си окача шапката. И трябва да призная, че този начин на живот ми допада.

— Аз също съм самостоятелна доста отдавна и съм доволна.

Кейт сведе поглед към чинията си, донякъде обезсърчена от отговора на нейната неволно подхвърлена забележка, че е заклет ерген. Дали ѝ отправяше предупреждение?

Романтичният облак, в който плуваше, се разпръсна. Не трябваше да се шокира от факта, че Ник беше като всички останали мъже — нетърпелив да получи своето, без да се интересува дали тя иска нещо повече от краткотраен флирт. И все пак той никога не бе се преструвал. Двамата не бяха говорили за любов — помежду им тлееше само страст. Какво бе очаквала тя? А и той бе невероятен любовник. Сигурно и много други жени бяха на същото мнение. Но точно сега не ѝ се искаше да мисли за това.

Яйцата заседнаха на гърлото ѝ и тя вдигна чашата с кафе. Погледна крадешком към Ник. Страничен наблюдател никога не би се досетил, че мъжът насреща ѝ само преди минути я бе любил страстно. Той изглеждаше спокоен и безгрижен както винаги. Само леко стиснатите му устни показваха, че размишлява над нещо ново. Над какво ли, помисли тя цинично. Как да се отърве от мен, след като постигна своето. Но защо разсъждавам по такъв нелеп начин? Та аз също постигнах своето. Желаех го не по-малко, отколкото той мен и удоволствието беше взаимно.

— Фермата ти има ли име? — смени темата тя.

— Да, казва се „Нова езда“. Предполагам, досещаш се защо.

— Имал си предвид ново начало за себе си?

Той кимна.

— След злополуката, когато вложих всичките си пари в това място, все още се лекувах. Не се надявах да започна отново да се състезавам. Мислех да си изкарвам прехраната като тренирам и отглеждам коне. Дейност много различна от задълженията на професионален жокей.

— Харесва ли ти да тренираш коне?

Той допи кафето си и се облегна на стола.

— Много. Трябва да си доста всеотдаен, но усилията ти се възнаграждат. Трудно е да се обясни на човек, който не е ездач. Ако искаш,

като свършиш със закуската, бихме могли да отидем в конюшната, за да видиш някои от наградите?

— Разбира се, с удоволствие.

Няколко минути по-късно, Кейт помогна на Ник да разтреби масата и да измие чиниите. После наметна сивото вълнено яке, което той ѝ подаде от закачалката до вратата, и двамата излязоха.

Денят бе хладен и облачен. От лекото възвишение, на което бе построена къщата, двамата обхванаха с поглед пищната зеленина, където стада коне живописно пасяха зад бели дървени огради.

— Явно са необходими много усилия и време, за да поддържаш фермата — рече Кейт.

— Да — подчерта Ник и накратко описа в какво се състои управлението на фермата. Стори ѝ се много по-рисковано и скъпо, отколкото си бе представяла. Но от начина, по който говореше, бе очевидно, че Ник обича работата си и сред конете е в стихията си.

Докато го слушаше, тя си спомни думите му за хамелеона. В Италия той се чувстваше като у дома си. Тъй като бе мургав и говореше чудесно езика, спокойно би могъл да мине за италианец.

А ето че в Ирландия бе също в свои води. Ако го бе срещнала за първи път във фермата, щеше да си помисли, че със сините си очи, тъмната коса и гъвкавото тяло е мургав ирландец. А как ли изглежда, когато пътува из Англия? Или в Америка? Дали отново сменя окраската си. Дали познаваше мъжа, с когото се бе любила страстно и без задръжки? Или представата, която си бе изградила за него, бе съвсем илюзорна?

Без да обръща внимание на странната тръпка, преминала по тялото ѝ, Кейт засенчи очи, усмихна се и промърмори:

— Разбира се, пролет е.

— Моля?

— На онези пасища са кобилите с малките си, нали?

— Да — засмя се Ник. — Имам доста обещаващо поколение жребчета. Ела да видиш най-новото попълнение на детската градина.

Те се отправиха към конюшната. Ник отвори вратата и ѝ направи път. Вътрешността на неотдавна ремонтираното и почистено помещение се различаваше доста от конюшната на Марио, която бе стара, с множество пристройки и се обитаваше само от два стари коня. Тук миришеше на прясно дърво и почти всички отделения бяха запълнени. Той я поведе по пътеката между тях, спря едва в дъното и надникна през вратичката.

— О! — възкликна Кейт. — Новородено жребче! Колко е красив!

— Женско е.

— Така ли?

— Да, роди се миналата нощ, докато ти спеше. Кръстих я Летящата Кейт. Надявам се, нямаш нищо против?

— Трогната съм. Как ти хрумна?

— Не е ли видно? — усмихна се той. — Само погледни цвета ѝ.

Кейт се взря в неукрепналото жребче, което сучеше, притиснато към майка си. С изключение на белите чорапки, малкото конче цялото бе червено.

Докато Кейт се наслаждаваше на гледката, Ник отвори вратичката и пристъпи вътре. Бавно приближи кобилата.

— Момиче е, Роузи. Ти се справи чудесно и виждам, че си много горда. И с право. Тя е много красива. Да, истинска малка красавица. — Той погали шията на кобилата, после плъзна ръка по корема ѝ. Доволен, насочи вниманието си към все още залитащото жребче.

Кейт не откъсваше поглед от него, заслушана в успокоителния му шепот. Наблюдаваше как умело използва ръцете си, изцяло погълнат от заниманието си.

— Искаш да кажеш, че въпреки късното ни пристигане, ти си стоял буден цялата нощ, за да изродиш жребчето?

— Да, с Летящата Кейт посрещнахме заедно изгрева.

Младата жена и преди бе забелязала, че между Ник и конете съществува някаква особена връзка. Но сега видя този факт в нова светлина. Конете бяха смисълът на живота му. Може би единственото нещо, което имаше значение за него.

Прозрението ѝ се затвърди, когато излязоха от конюшната и видяха, че Шъг и момчетата току-що са се върнали от града.

Шъг се оказа луничав ирландец на средна възраст с весели пламъчета в очите. Диалектът, който говореше, бе типичен за тази част на Ирландия. Явно бе оцелял през последните няколко часа в компанията на момчетата, макар от време на време да ги поглеждаше учудено, докато те подскачаха около Кейт и Ник. Момчетата бяха жизнерадостни и палави както винаги, явно случилото се през последния ден от пребиваването им в Италия нямаше никакви лоши последствия, отбеляза с облекчение Кейт.

— Може ли да поюздим? Може ли? Може ли? — развика се Руди.

— Да, може ли? — присъедини се и Ранди.

Ник се усмихна и след като запозна Кейт и Шъг, рече на момчетата:

— По-късно. Сега имам неотложна работа. — Той се обърна към помощника си. — Как е Мисълайънс?

— Див и в лошо настроение, както винаги — отвърна Шъг. — Има нужда от тренировка, но аз за нищо на света не бих яхнал този дявол.

— Просто има нужда да потича малко. — Ник засенчи очите си с ръка и се взря към пасбищата.

Кейт проследи погледа му и забеляза, че един от конете, прекрасен огромен черен жребец, е отделен от останалите в собствено ограждение. Той препускаше диво покрай оградата, цвилеше към кобилите в далечината и риеше с копито земята.

— Това е моят немирник. — Ник се усмихна. — Прави много пакости, но под грубите му реакции се крие златно сърце, или поне аз така мисля. Май е време да отида и да го поздравя.

Ник влезе в конюшната и след миг се появи с юзда в ръка. Докато той вървеше към пасбището, Кейт се обърна към Шъг:

— Този жребец е много красив. Предполагам, за него се полагат специални грижи.

— Красотата си е красота. Мисълайънс наистина изглежда добре, но хубостта му не може да компенсира лошия нрав. Сякаш дяволът се е вселил в него. — Шъг изплю стръкчето трева, което дъвчеше, и си откъсна ново. — Ако не се държи изкъсо, Мисълайънс хапе и рита всеки. Миналата година изпотроши отделението си в конюшната и едва не разби главата на собственика си, който поиска да го очистят заради абсолютно дивото му неконтролируемо поведение.

— Искаш да кажеш, че са щели да го убият? — попита Ранди ужасено.

— Да, но не се тревожи, малкия. Ник хареса коня. Предума собственика да не го убива и купи животното на безценица. — Заедно с Кейт и момчетата, Шъг тръгна към пасбището. Ник вече бе влязъл при непокорния черен кон. — Трябва да призная, че сделката се оказа изгодна — продължи ирландецът. — Бърз е дяволът, а и с кобилите върши добра работа. Само че покупката на Мисълайънс няма да донесе никаква полза, ако той успее да убие някой от нас, което, доколкото познавам нрава на конете, още се върти в главата му. Вижте само дивия му поглед! — Шъг поклати глава.

— Защо е толкова непокорен? — попита Кейт.

Ирландецът сви рамене.

— Според мен просто си е такъв по рождение. Но Ник смята, че е бил малтретиран. Отблизо ще забележите белезите по кожата му, някой пълен глупак го е пребил с камшик, опитвайки се да го обяди.

Те спряха на няколко крачки от оградата, загледани в Ник, който смело приближаваше огромния жребец. Мисълайънс бе престанал да препуска покрай оградата. Стоеше неподвижно, втренчен в Ник. Ноздрите му се разшириха и той изцвили нервно и предизвикателно.

Ник обаче невъзмутимо продължи към едрото животно. Кейт не чуваше какво говори той на Мисълайънс, но напоеният с мирис на свежа трева пролетен ветрец донасяше същия успокоителен напев, с който бе хипнотизирал Цезар, а тази сутрин и нея самата.

— Ако конят ритне Ник, ще го убие ли? — прошепна Руди.

— Със сигурност — отвърна Шъг. — Но нещо толкова незначително като възможността да бъде смлян от копитата от половинтонов подивял жребец не би могло да спре шефа. Само гледайте.

Кейт несъзнателно затаи дъх. Пръстите ѝ се впиха в раменете на момчетата. Изведнъж конят, който ѝ се бе сторил толкова красив преди няколко минути, ѝ се видя зъл и заплашителен. Гробна тишина се възцари над пасбището. Кейт изпита неудържимо желание да изкрещи на Ник да излезе от заграждението, да не поема такъв глупав риск. Но си даде сметка, че викът ѝ може да влоши още повече положението и прехапа устни. Та животът на Ник представляваше поредица от рискове! Той непрекъснато рискуваше.

Застанал пред Мисълайънс, Ник надяна юздата през главата му, пристегна я и леко се метна на гърба му. За момент жребецът като че ли остана изненадан от бързото движение. После рязко се вдигна на задни крака. Щом се приземи на предните, хвърли силен къч.

Ник остана непоклатим като скала. Въпреки съпротивата на животното, той придърпа още юздите, докато врата на жребеца се изви в дъга. Мисълайънс се изправи още няколко пъти на задните си крака, но все по-вяло и по-вяло. През цялото време Ник държеше юздата здраво и не помръдна от гърба на коня.

Докато го наблюдаваше, през ума на Кейт препускаха какви ли не несвързани мисли. Колко ли силни трябва да са краката на Ник! Единствено благодарение на мускулите на бедрата и прасците, той успяваше да се задържи неподвижно, въпреки резките движения на животното. Тя неволно си спомни натиска на бедрата му, когато двамата заедно бяха достигнали екстаза. Да, наистина бяха необикновено силни. Но краката на човек можеха така лесно да бъдат счупени. Едно не пресметнато движение или случайна загуба на равновесие и Ник щеше да бъде осакатен за цял живот.

Най-сетне, след един последен къч, Мисълайънс се предаде и се укроти.

— Добро момче. — Ник потупа сатенено меката шия на коня.

— Ник май никак не му е ядосан, задето така риташе и скачаше — рече Ранди.

— Ядосан? — Шъг се засмя. — Казвам ти, момче, той се забавляваше в този малък двубой точно колкото и Мисълайънс. Двамата са си лика-прилика.

— Лика-прилика? — Забележката накара Кейт да му хвърли изпълнен с любопитство поглед.

Ирландецът отвори вратата и Ник изведе коня на пистата за тренировки. Скоро Мисълайънс препускаше с развята грива, а Ник сякаш се бе сраснал с коня. И все пак Кейт се чувстваше обезпокоена и някак несигурна от видяното.

Същата вечер, докато седяха на старата люлка на верандата, Кейт рече:

— Знаеш ли, ти винаги овладяваш положението, независимо какъв е проблемът.

— О, благодаря ви, госпожо.

— Вярно е. Бях впечатлена от начина, по който уреди всичко в Италия. Но когато те видях да яздиш огромния черен жребец, бях направо поразена. Ти сякаш беше в стихията си.

— На гърба на коня аз винаги съм в стихията си. Нали ми е професия!

— Доста опасна професия...

— Много неща са опасни, когато не знаеш какво правиш. Аз обикновено смятам, че зная какво върша.

Кейт не бе съгласна с логиката му, но изведнъж загуби желание да спори. Момчетата си бяха легнали, а Шъг се бе прибрал в малката къщичка, където живееше заедно със седемдесетгодишната си майка. Кейт искаше да се наслади на спокойната звездна вечер заедно с Ник. Нали скоро щяха да се разделят.

— Все пак, докато те гледах как укротяваш Мисълайънс, бях поразена до дъното на душата си. А момчетата те смятат за бог.

— Ако управлявах света, бих променил много неща, повярвай ми.

— Какво например?

— Списъкът е доста дълъг, не зная откъде да започна. Бих премахнал глада, болката... А ти?

— Моят списък също е дълъг. Аз бих премахнала самотата.

— Би било голяма грешка. Благодарение на самотата са написани най-прекрасните стихове, най-нежната музика.

— Да, предполагам, че си прав. — Тя го погледна крадешком. Бе вдигнал очи към небето. Стори ѝ се някак далечен и недостъпен. Дали нещо между тях се бе променило тази сутрин, след като се бяха любили, запита се тя за кой ли път. Доколкото можеше да прецени, Ник не се държеше по-различно, а и тя се стремеше да следва примера му.

И все пак през целия ден се бе чувствала някак несигурна, сякаш земята можеше всеки момент да се изплъзне изпод краката ѝ. А когато погледнеше Ник, я обземаше странно вълнение. Искаше ѝ се да му каже толкова много. Разкъсваше се между възмущението и признателността за поведението му. Нямаше представа какво иска, освен да отиде на тихо спокойно място и да се опита да забрави този влудяващ мъж колкото се може по-скоро.

— Много мило от твоя страна, че пояди заедно с Руди и Ранди — рече тя.

— Радвам се, че доставих удоволствие на момчетата. Но съжалявам, че не можах да те убедя да поядиш и ти.

— Страхувам се от конете.

Ник ѝ отправи поглед, изпълнен с учудване и раздражение.

— Казвала си го и преди, но страхът ти е напълно безпочвен.

— Напълно основателен е. Разказах ти какво се случи със съученичката ми от гимназията. Нима това не е достатъчна причина?

— Напротив. Днес ти се предостави чудесна възможност да победиш страха си. Не бих позволил по никакъв начин да нараниш прекрасното си тяло. — За първи път от сутринта той я огледа от глава до пети и Кейт, леко шокирана, осъзна, че се е излъгала. В отношенията им определено бе настъпила промяна.

Тя изведнъж осъзна, че Ник се е държал както преди единствено заради момчетата. Но ето че сега, когато бяха сами, от погледа му, зареян към облените в лунна светлина поля, струеше топлина и интимност. Ръката му, подпряна на облегалката на люлката, нежно отметна косата ѝ.

— Не можеш да разбереш — леко смутена продължи Кейт. — Аз съм израснала в град. Дворовете, в които играех, бяха с размерите на пощенска марка. Конете ми изглеждаха като огромни, непознати, опасни създания... — Тя поклати глава. — Мога само да им се възхищавам отдалече. Аз съм градско момиче, Ник. Винаги съм била и такава ще си остана.

— Говориш така, защото никога не си опитвала нещо различно. Може би е дошло време да промениш начина си на живот. — Той я обърна към себе си и я целуна по устните.

Допирът му възкреси чувствата, които бе изпитала сутринта. Ала Кейт се насили да остане неподвижна.

Усетил, че тя не откликва на ласките му, Ник се дръпна и изпитателно я изгледа.

— Притеснява ли те нещо?

— Аз... просто съм малко обезпокоена.

— За какво?

— Ами, толкова много неща се случиха...

— Да, наистина. Събраха ти се доста неприятни преживявания. Но вече можеш да се отпуснеш. Тук сте в безопасност.

— Но аз все още нося отговорност за момчетата и трябва да ги върна в Англия. Няма ли да обмислим как?

— Всичко е уредено. Имам приятел, който ще ви откара със самолет през Ирландско море, когато пожелаеш.

Като се опитваше да не обръща внимание на ръката му, която все още си играеше с косата ѝ, тя впери поглед в тъмнината и преглътна трудно.

— Ами колкото по-бързо Руди и Ранди пристигнат при баба си и дядо си, толкова по-добре.

— Добре. Ще уредя да заминете още утре. — Ръката му замръзна. — Какво ще правиш, когато се върнеш в Лондон и оставиш момчетата?

— Не зная. Ще потърся работа, за да спечеля сумата, която ми е необходима, за да замина за Щатите.

— Като бавачка ли ще работиш?

— О, не! — разсмя се Кейт. — Едва ли някога отново ще опитам нещо подобно. Ще си намеря работа като пианистка. Ако не открия нищо в джаз клубовете, ще свиря на сватбени тържества, в барове... Където и да е. Ще намеря начин да стъпя на крака.

— Кейт, не ми допада всичко това. Там няма към кого да се обърнеш, ако се нуждаеш от помощ, нали?

— Не, няма. Но всъщност и никога не е имало такъв човек в живота ми. Почти от раждането си съм съвсем сама на света.

Ник леко се намръщи и я изгледа загрижено.

— И двамата сме сираци — промълви.

— Да. — Но с това се изчерпват всичките ни сходства, помисли Кейт. Как изобщо ѝ бе минало през ума, че двамата имат нещо общо? Е, да, той също бе загубил трагично родителите си, когато е бил съвсем малък. Но имаше цял куп роднини, които го обичаха. Бе се запознала с някои от близките му в Италия, а имаше и огромен род в Англия. Не, Ник не бе самотен и ако някога изпаднеше в беда, винаги можеше да разчита на помощ.

— Би могла да се върнеш тук, ако искаш — рече Ник.

Очите на Кейт се разшириха от изненада.

— Благодаря за поканата. Много любезно от твоя страна.

— Не го правя от любезност. Бих се радвал да се върнеш. Да се любя с теб бе изключително, невероятно преживяване.

— За мен също бе необикновено преживяване — призна тихо тя. — Но поканата ти ме изненада. Мислех... През целия ден ти с нищо не показва... Мислех...

Не бе сигурна, но ѝ се стори, че Ник се изчерви. Той отмести поглед встрани и рече:

— Бях толкова объркан, че не знаех как да се държа. Не исках да ти се обяснявам в любов, защото щеше да прозвучи глупаво. Та ние почти не се познаваме! Мислех, че просто се нуждаем от време, за да свикнем с мисълта, че връзката ни се е задълбочила, след като сме станали любовници.

— А сега вече си премислил, така ли? — попита Кейт.

— Да, и осъзнах, че не искам да си отиваш. Безпокоя се за теб. Толкова хубаво момиче, съвсем само в големия град — опита да се пошегува той, после изведнъж стана сериозен. — Разбирам, че трябва да заведеш момчетата в Англия колкото е възможно по-скоро. Аз също възнамерявам да ви последвам след няколко дни. Трябва да потренирам заедно със Сизънуайн преди Гранд Нешънъл. Но щом състезанието приключи, бих искал да се върнеш тук с мен, Кейт. Бих се радвал да се опознаем по-добре.

Не беше клетва във вечна любов, но Кейт въпреки това се почувства поласкана, трогната, идеше ѝ да се разплаче.

— О, Ник, предложението ти е от голямо значение за мен! Но не мога да приема. Какво бих правила? Тук има всичко за теб, но нищо за мен.

— Искаш да кажеш, че няма какво да правиш? — Той бе искрено изненадан. — Но аз съм зает от сутрин до вечер. Тук има милион неща, с които можеш да се занимаваш.

— За теб — сигурно, но не и за мен. Аз бих могла да готвя, да чистя, и може би ще свикна дотолкова с конете, че да ги храня или да... Не, не за това

съм мечтала. Ник, музиката е смисълът на моя живот. Винаги е била и винаги ще бъде. А ти дори нямаш пиано тук.

— Защо да имам? Аз не мога да свиря. Но съвсем лесно бих могъл да купя. Всяка първа събота от месеца долу в града организират търгове. Никога не се знае какво може да се появи на подиума. Сигурен съм, че ще мога да ти намеря пиано. Ако не оттам, то отнякъде другаде.

Кейт би се разсмяла, ако очите ѝ не бяха пълни със сълзи. Той не я разбираше. Въпреки разговора във фермата на Марио, когато тя му бе обяснила колко важна роля играе музиката в нейния живот, Ник не бе в състояние да я разбере.

— Аз имам нужда да свиря, Ник, да бъда сред хора, които творят музика. Изолирана на подобно място... — Тя поклати глава. — Работих упорито и продължително, за да направя кариера. Още от детските ми години музиката замества майка ми, баща ми, тя е моята утеха и спасение. Не мога просто така да се откажа от нея и да остана на село, във ферма. Това би означавало да убия част от себе си, и то може би най-важната... Разбираш ли?

— Разбирам, че отхвърляш предложението ми. Разбирам, че утре може би ще се разделим завинаги. — Гласът му изведнъж стана рязък. — Разбирам, че може би никога повече няма да се любим така, както се любихме тази сутрин. И също така разбирам, че всичко това никак не ми харесва. — Той грубо я привлече към себе си. — Кейт, губим ценно време — прошепна и устните му се впиха в нейните.

Отначало Кейт не искаше да го целува, не и след като бе толкова вбесен от отказа ѝ. Но само след миг престана да се съпротивлява, устните ѝ откликнаха с не по-малко жар.

Нощта бе хладна, но телата им излъчваха достатъчно топлина. Ръцете ѝ обвиха врата му и той я притисна в прегръдките си като в железен обръч.

Отдръпнаха се, но без да откъсват поглед един от друг.

— Къде? — попита той.

— Само не в къщата, там са момчетата.

Той кимна, хвана я за ръка и я изправи.

— Ела с мен.

След няколко крачки Кейт осъзна, че вървят към конюшната. И изведнъж мястото ѝ се стори подходящо. Та нали именно в конюшната на Марио го бе отблъснала първия път.

Вътре бе тъмно, топло и се чувстваше острата миризма на животни. Ник я поведе към отделението на Роузи и новороденото, където намери купа свежо сено. Отпусна се по гръб и привлече Кейт към себе си. Прегърна я и

отново впи устни в нейните. Ръцете му се плъзнаха под ризата, нежно погалиха гърдите ѝ и под ласката му зърната ѝ болезнено се втвърдиха.

— Ник! — задъха се тя и отвори очи, но не можа да види нищо. Беше тъмно като в рог и трябваше да разчита единствено на другите си възприятия — да слуша, да докосва, да вкухва... А те бяха изострени до краен предел.

Усети как пръстите му свалят панталона ѝ и посегна към колана на джинсите му. Тялото ѝ тръпнеше от желание. Нищо друго нямаше значение. И можеше да се закълне, че и с Ник е същото. И двамата мислеха само за едно. Изведнъж мъжът я притисна с тялото си в ухайното сено и Кейт си даде сметка, че той няма да бъде нежен и внимателен. Желанието му бе необуздало, Ник просто искаше да я притежава за последен път, преди да се сбогуват. Но за нея това нямаше значение, тъй като тя изпитваше същата първична страст.

Когато проникна в нея, ароматът на кожата му се примеси с острата миризма на конете и като че ли я възбуди още повече. Тя се изви към него, изпълнена с усещането за някаква сладко-горчива неизбежност и странна обреченост.

Чувстваше колко силно е желанието му, колко отчаяна е нуждата му да я притежава. Никога не бе долавяла подобна страст у друг мъж и тялото ѝ жадно откликна. Сякаш огнена лава се разля по вените ѝ и тя му се отдаде без всякакви задръжки. В този миг двамата се превърнаха в едно цяло.

Когато всичко свърши, останаха да лежат един до друг, задъхани, без сили. Едва по-късно се облякоха и мълчаливо се отправиха към къщата. Ник сложи ръка на бравата, но преди да отвори вратата, рече:

— Съжалявам, че се нахвърлих така върху теб.

— Защо?

— Ами бях доста груб. Обикновено не отвеждам жена в конюшната, за да я изнася.

— Не си ме изнасил. Трябва да си забелязал, че аз го желяех не по-малко от теб.

— Ти... — Той млъкна и Кейт се учуди какво ли премълчава. — Всъщност сега е моментът да се сбогуваме — промени Ник насоката на разговора. — Утре момчетата ще са станали и ние ще сме си сложили маските на безразличието.

Беше прав, но и двамата осъзнаха, че няма какво да си кажат. Ник бавно се наведе и я целуна. После отвори вратата, направи ѝ път да влезе и без повече думи всеки тръгна към стаята си.

На другата сутрин събитията се развиха точно както бе предсказал. Децата погълнаха цялото им време и енергия. Следобед Ник ги откара до малко летище и ги запозна с пилота, с когото щяха да летят до Англия. Бе уредил всичко, дори се бе погрижил в Лондон да ги чака кола, която да ги откара до имението на бабата и дядото на момчетата.

Щом настани близнаците в самолета и седна на мястото си, Кейт се втренчи тъжно навън през малкото прозорче. Ник стоеше в края на пистата, разкрячен, пъхнал ръце в джобовете си. С черното си кожено яке и с разрошена от вятъра коса, изглеждаше толкова привлекателен, че сърцето ѝ се сви от болка. За миг я обзе дивото желание да скочи от самолета, да изтича към него и да го прегърне.

Ала в този момент пилотът затвори вратата и форсира двигателите. След няколко секунди самолетът се плъзна по късата писта и Ник изчезна от погледа ѝ.

Единадесета глава

— Ако сте напълно, ама напълно сигурна, че не желаете да останете тяхна възпитателка, ще се наложи да намерим друга колкото е възможно по-скоро — рече сър Седрик Мортън, бащата на Джилиан Лафиоре. Докато говореше, той предпазливо погледна Руди и Ранди. — Ние не сме прекарвали много време с внуците си. Всъщност със съжаление трябва да призная, че за нас те са напълно непознати.

— Защо така? — не се сдържа Кейт.

— Джилиан беше много твърдоглава. Може би ние я разглезахме. — Той тъжно поклати побелялата си глава. — Боя се, че когато дъщеря ни се омъжи, отношенията ни охладняха. Всъщност дори не знаем къде е тя в момента. Пътува по света с някакви странстващи актьори, ако така мога да се изразя. Никога не си е давала труда да ни уведоми за плановете си, така че всичко това ни идва малко неочаквано.

— Разбирам. Но точно сега внуците ви наистина се нуждаят от вашата закрила.

— Разбира се, разбира се — обидено повтори сър Седрик. — Разбира се, че ще ги вземем под крилото си. — Той отново хвърли изпълнен със съмнение поглед към близнаците.

Възбудени от полета над Ирландско море и пътуването с лимузината от летището, Руди и Ранди подскачаха из огромното елегантно обзаведено източно фоайе на имението на семейство Мортън.

Баба им, пъргава дребничка дама, облечена в скъпа копринена светлосиня рокля, ги следваше неотклонно и надаваше тревожни викове, докато се опитваше да предпази ценни предмети от изцапаните им ръце. Китайските вази трепереха в поставките си. Гарафа от гравирано стъкло едва избегна фатален удар.

Седнала на украсен с дърворезба диван във викториански стил, Кейт одобрително огледа облицованите със скъпа ламперия стени, изисканите старинни маси и столове, персийските килими. Очевидно Джилиан Лафиоре не се бе омъжила за човек от своята класа — факт, който родителите ѝ, отделени от света в своя малък замък, съвсем ясно и болезнено съзнаваха. Може би няколко седмици с Руди и Ранди щяха да им се отразят като глътка чист въздух, от каквата наистина имаха нужда.

— С лейди Лавиния сме твърде възрастни, за да можем да се справим с двама толкова жизнерадостни младежи, но ще се постарая да направим всичко, което е по силите ни. — Сър Седрик ѝ отправи умолителен поглед. — Съвсем сигурна ли сте, че не желаете да продължите да се грижите за тях? Ще ви плащаме добре. Ще живеете тук, в имението, разбира се. Ще ви осигурим прекрасно апартаментче.

За своя изненада, Кейт бе изкушена от предложението. Мислеше, че с облекчение ще се сбoguва с момчетата, а ето че сега, когато моментът настъпи, очите ѝ се насълзиха. Въпреки всичко се бе привързала към тях и осъзна, че малките дяволи ще ѝ липсват. Ала независимо от това, поклати глава.

— Не, благодаря. Вече бяхте достатъчно щедри, като ми платихте за двете седмици, през които се грижих за тях. Имам други планове.

— О, да, споменахте, че сте джаз пианистка. — Ако му беше казала, че е марсианка, сър Седрик едва ли би я изгледал с повече подозрение.

Кейт се изправи, целуна момчетата и без да храни никакви надежди, че ще изпълнят заръката ѝ, им каза да бъдат послушни.

— Завинаги ли си отиваш? — попита Ранди. Очевидно едва сега бе осъзнал, че се разделя с нея и изглеждаше натъжен.

— Няма ли да те видим пак? — личицето на Руди се сгърчи.

Кейт коленичи и погали момчетата по главите.

— Ако баба ви и дядо ви нямат нищо против, бих могла да ви идвам на гости, докато съм в Англия.

— О, моля те! Беше ни много забавно заедно, нали?

— Да, наистина. Макар че имаше и доста страшни моменти.

— Не бяха толкова страшни, когато ти беше с нас — обади се Руди.

— Защото бяхте много смели. — Тя хвана ръцете им. — И двамата бяхте много, много смели и аз се гордея с вас. Но животът обикновено не е толкова вълнуващ и сега е време да се заемете с по-безопасни неща — да ходите на училище и да опознаете баба си и дядо си. — Загледана в детските личица, Кейт почувства, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Импулсивно притисна момчетата към себе си и ги целуна по бузките. За нейна изненада те също я целунаха и леко смутени я прегърнаха.

— Непременно идвай да ни видиш — настоя Ранди.

— Нищо не би могло да ме спре — засмя се Кейт през сълзи и отново прегърна близнаците.

Няколко минути по-късно им махна от задната седалка на ролс-ройса на сър Седрик.

Докато голямата сребристосива кола пътуваше към града, Кейт попи сълзите с носната си кърпичка, стисна ръце в скута си и се замисли какво да предприеме. Сумата, която ѝ бе платил възрастният джентълмен, надхвърляше цената на самолетния билет за Щатите. Може би трябваше да се насочи към Хийтроу вместо към центъра на Лондон. Но Кейт все още не се чувстваше готова да се върне у дома. Бе оставила прекалено много недовършени неща.

И все пак като че ли нямаше смисъл да остава. Кейт намръщено се загледа през прозореца. Нямаше работа като джаз пианистка, нито перспектива да си намери. В Щатите поне имаше приятели, към които би могла да се обърне за препоръки или съвет. Младата жена си даде сметка, че Ник е истинската причина за желанието ѝ да остане.

При мисълта за него сърцето ѝ болезнено се сви. Скоро той щеше да пристигне в Англия, за да тренира за Гранд Нешънъл. Щеше да бъде по-добре и за двамата да не се срещат — о, да, много по-добре. Ала Кейт искаше да го види отново, пък дори и отдалече, в тълпата. Не би могла да прелети през Атлантика, без да е сигурна, че Ник е завършил опасното надбягване жив и здрав.

— Пристигнахме, госпожице — рече шофьорът и спря пред невисоката къща в Кенсингтън. — Това е адресът, който ми дадохте.

— Благодаря. — Кейт надникна към познатата тухлена постройка. Беше се обадила на госпожа Брасуел от имението на семейство Мортън и хазяйката ѝ я бе уверила, че старата ѝ стая е свободна.

— С мъжа ми ще се радваме да се върнеш — сърдечно я покани тя. — О, докато те нямаше, се случи нещо странно. Ще ти разкажа, като дойдеш.

Кейт бе озадачена. Но имаше толкова много неща, за които да мисли, че когато стъпи на тротоара и се загледа след отдалечаващия се ролс-ройс, напълно бе забравила странните ѝ думи.

— Господи, я се погледни! — извиха госпожа Брасуел, когато отвори широко вратата и почти издърпа Кейт вътре. — Онези италианци не се ли отнасяха добре с теб? Заприличала си на вейка!

— Това е дълга история — усмихна се измъчено Кейт.

— Е, аз имам предостатъчно време, скъпа. След като си поотпочинеш, можеш да слезеш на чаша чай и да ми разкажеш всичко.

Кейт тъжно се усмихна на хазяйката си и майчинската ѝ загриженост. Изведнъж ѝ се прииска да прегърне дребничката жена и да даде воля на сълзите си. С толкова много трудности се бе сблъскала, че чувстваше остра необходимост да се отпусне пред някой близък човек и да потърси утеха.

Малко по-късно Кейт седеше в удобно обзаведената малка всекидневна на госпожа Брасуел.

— Искаш ли захар, скъпа?

— Не, благодаря. — Кейт пое порцелановата чашка и отпи от чая. — О, чудесен е! Точно от това имах нужда.

— Чаша хубав чай винаги помага. А сега ми разкажи всичко за пътуването си в Италия. Хубаво ли беше? Забавлява ли се? Мъжете там добре ли се държат? Чувала съм, че обичат да пощипват хубавите момичета? — В очите на госпожа Брасуел проблесна любопитство.

— Повечето от италианците, които срещнах, бяха много внимателни и възпитани. Не бих нарекла пътуването хубаво, но беше доста вълнуващо. — Съвсем накратко тя разказа приключенията си в древната земя на песните и слънцето.

— Господи, ако знаех всичко това, щях да умра от притеснение! Сигурна ли си, че момчетата ще бъдат в безопасност при префърцунените си дядо и баба?

— О, да. Имението на семейство Мортън е добре охранявано, а Лу Лафиоре трябва да свидетелства днес. Щом и това приключи, всички ще можем да си отдъхнем. С изключение може би на самия Лу. — Кейт се

намръщи. — Предполагам, бившите му съучастници ще искат да си отмъстят. Но едва ли биха причинили зло някой друг.

— И все пак... — Госпожа Брасуел цъкна с език и поклати глава. Внезапно очите ѝ се разшириха. — Чудя се дали мъжът, дето дойде да разпитва за теб е бил от онези престъпници.

— Какъв мъж? — Кейт се наведе към хазяйката си. — Някой е идвал да разпитва за мен? — В съзнанието ѝ веднага изплува образът на Ник. Не, невъзможно бе. Та тя се бе разделила с него само преди няколко часа! — Кога?

— Преди няколко дни — отвърна госпожа Брасуел. — Питаше за теб. Представителен, с очила. Ето, остави визитна картичка. Къде ли я днах? В кухнята, сигурно. Напоследък съм станала толкова разсеяна!

Хазяйката се втурна към кухнята, а Кейт се зачуди кой ли може да е бил загадъчният непознат. След няколко минути госпожа Брасуел се върна и ѝ подаде релефно отпечатана визитна картичка.

— Ето, знаех си, че не съм я изгубила. Но не беше там, където си мислех.

— „Фостър, Брайтън и Кейн“ — прочете Кейт. — Джейкб Кейн, адвокат. — Тя поклати глава още по-озадачена. — Нямам представа кой е бил и за какво ме е търсил.

— Приличаше на янки, а и фирмата му е американска. Рекох си — дошъл е да ти съобщи, че наследяваш много пари.

— Едва ли — разсмя се Кейт. — Няма от кого да наследя пари. Вие какво му казахте?

— Нищо, абсолютно нищо. А след като ми разказа тази ужасна история, от която ми настръхна косата, се радвам, че не му съобщих за пътешествието ти до Италия. Може да не е бил с добри намерения. — Госпожа Брасуел кимна към картичката, която Кейт държеше. — Много е лесно да си напечаташ такива неща. Плащаш и готово. Откъде да съм сигурна, че не се преструва на адвокат само за да ме подмами да му съобщя къде си?

Да, наистина, нямаше никакви доказателства, че мъжът е казал истината. Мисълта накара Кейт да потрепери. Дори се зачуди дали постъпи добре, като се върна в дома на госпожа Брасуел. Може би трябваше да си потърси друга квартира. Но идеята не ѝ допадна и тя я отхвърли. Поне за няколко дни искаше да се чувства удобно в позната обстановка. Но със сигурност нямаше да се обади на Джейк Кейн, който и да беше той. Кейт скъса визитната картичка и се помъчи да забрави името му.

На следващата сутрин, след безсънна нощ, Кейт облече елегантните дрехи, които ѝ бе купил Ник, и реши да обиколи джаз клубовете. Беше решила — остава в Англия. Не искаше да пропусне участието на Ник в Гранд Нешънъл. Но все пак трябваше да си изкарва прехраната. А освен това бе засегната гордостта ѝ. Кейт бе пристигнала в Европа, за да се опита да пробие на международната джаз сцена. И все още не бе готова да се откаже от тази своя цел.

Привечер обаче се чувстваше доста обезкуражена. Макар да бе обиколила почти цял Лондон в търсене на работа, не бе намерила нищо подходящо. Без да храни никакви надежди, влезе в „Червената свещ“ на Кингс Роуд.

— Съжалявам — рече Тони Дигър, управителят на клуба. — Наехме за следващия месец доста популярен китарист. Може би сте видели името му на плаката отвън.

Кейт кимна. Не бе очаквала да получи лесно работа, но си струваше да опита.

— След един месец може би ще проявим интерес към вас.

— След един месец може вече да не съм в Англия. — А и дотогава ще остана без пари и ще умра от глад, ако късметът ми не проработи, добави тя наум.

— Е, човек никога не знае. Защо не ми оставите адреса и телефонния си номер? Ако изникне нещо, ще ви се обадя.

Макар да бе убедена, че е безсмислено, Кейт все пак написа исканата информация и си тръгна. Когато младата жена излезе, Тони остана няколко мига загледан в листа, който му бе оставила. После провери нещо в указателя на бюрото си, вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Бих искал да разговарям с Уинстън Дипинг — рече той на секретарката, която вдигна. — Разполагам с информацията, която искаше той.

— През последните няколко дни наистина се наслаждавах на твоята компания — обърна се Уинстън към Джейк Кейн. — Но трябва да призная, смятам, че е по-добре да се откажеш от това безсмислено търсене на игла в купа сено и да го оставиш на детективите. Сигурен съм, че имаш нетърпящи отлагане ангажименти в Бостън.

— Да, така е — призна Джейк и се настани удобно на един от кожените фотьойли.

Бе дошъл в кабинета на Уинстън, за да предаде указанията на Оуен Бърнсайд, които бе получил по време на телефонния разговор тази сутрин. Джейк се чувстваше обезкуражен. Не само не бе напреднал в издирването на Кейт Хъмфри, която сякаш бе изчезнала от лицето на земята, ами неговият работодател дотолкова бе обсебен от идеята да открие загадъчната си внучка, че нетърпението му започваше да граничи с параноя.

— Разговарях с Бърнсайд тази сутрин и той изрази загриженост относно рекламната кампания, която сте предприели за Гарбидж Бойс — рече Джейк.

— О? — Уинстън му хвърли изпитателен поглед. — Целият съм в слух.

— Смята, че изнасянето на концерти на бунището е признак на лош вкус.

— Оуен Бърнсайд е динозавър. — Уинстън направи кисела гримаса. — Той е реликва от миналото, от десет години е прикован на легло заради слабото си сърце. Какво знае за вкусовете през деветдесетте? Трябва да ти кажа, Джейк, че предпочитам да ме остави да си гледам работата на спокойствие. Та аз съм спечелил несметни суми за компанията му!

— Да, но все пак компанията е негова — напомни му Джейк меко. Той не можеше да прецени дали концертите на бунището са добра идея. На Джейк, който предпочиташе класическа музика, издаването и записването на плочи на поп групи му се струваше абсолютно нелепо и безсмислено. Но без съмнение бе невероятно доходно.

Уинстън тъкмо отвори уста, за да възрази, когато секретарката се обади по интеркома:

— Търсят ви на първа линия. Господин Дигър от бар „Червената свещ“.

— Какво ли би могъл да иска от мен? — раздражено промърмори Уинстън. Вместо да вдигне слушалката, той остави включен микрофона и натисна бутона за първа линия.

— Дипинг на телефона.

— Извинете за безпокойството, господин Дипинг, но имам нареждане да ви съобщя, ако чуя нещо за пианистка на име Кейт Хъмфри. Е, преди няколко минути тя беше тук и търсеше работа.

Джейк, който лениво оглеждаше кабинета и се чудеше дали да отлети още утре за Щатите, рязко скочи на крака.

— Ура!

Уинстън обаче не изглеждаше толкова възхитен.

— Сигурен ли сте, че става дума за същата млада жена, от която се интересувам? — свъси вежди той.

— Знам само, че е доста привлекателна червенокоса американка, джаз пианистка и търси работа. Каза, че името ѝ е Кейт Хъмфри и ми остави адреса и телефонния си номер.

— Кажи на Дигър да я наеме — хрипливо прошепна Джейк. — Обясни му, че ще ѝ плащаме заплатата, а той самият ще получи тлъсто възнаграждение.

— Спри, стой! Добро момче. Много добре. — Ник подкара в тръс Сизънуайн, към началото на пистата за още едно прескачане на препятствията. Три дни след като Кейт напусна Ирландия заедно с близнаците на Лафиоре, убедил се, че в „Нова езда“ всичко е наред, Ник също пристигна в Англия. През изминалата седмица бе живял в луксозното частно имение на Артър Марчмънт, новия собственик на Сизънуайн.

Марчмънт бе натрупал огромното си богатство от търговия с хранителни стоки. Той притежаваше световна верига от супермаркети по американски образец, наречена „Марч-М“, която имаше магазини дори в Австралия. Напоследък се бе увлякъл по конните състезания със същата енергия и ентузиазъм, които го бяха превърнали в магнат от световна величина. Бе заявил на Ник, че е твърдо решен да спечели престижното състезание Гранд Нешънъл.

— Със Сизънуайн сте непобедима двойка — рече той.

— В лудо препускане като това в Ейнтри, не може да се говори за непобедими двойки — възрази Ник.

— Но...

Решен да покаже на своя спонсор в реалистична светлина възможността да преминат първи през финала, Ник поклати глава.

— До голяма степен заради многото участници. Винаги пускат двойно повече коне, отколкото е необходимо, за да бъде състезанието безопасно. Когато толкова много животни препускат по пистата и едновременно се опитват да преодолеят препятствията, никой не може да предвиди какво ще се случи.

— Точно това прави състезанието вълнуващо.

— Може да ви се види прекалено вълнуващо, ако бяхте на мое място — отвърна Ник сухо. — Неотдавна по време на състезание по стипълчейз в Америка един кон получи сърдечен удар, докато прескачаше летвата. Умря,

проснат върху препятствието. Можете да си представите какво меле би причинила подобна злополука.

Но Марчмънт си остана изпълнен с оптимизъм.

— Сигурен съм, че сте екип, който ще извоюва победата.

Ник се надяваше, че работодателят му няма да бъде разочарован. Всъщност Сизънуайн се справяше чудесно. Големият дорест жребец изглежда не бе изгубил силата и издръжливостта си. Беше пъргав и преодоляваше чисто препятствията както в миналото. Единствено способността му да запази спокойствие притесняваше Ник.

Тъй като разполагаше с доста кратко време, за да тренира Сизънуайн, Ник нямаше възможност да го изпробва в истинско състезание. Тук на частния хиподром той се справяше отлично. Но условията по време на бясното препускане с крещящите тълпи и прекалено големия брой отчаяно борещи се за победата състезатели бяха доста по-различни. Именно при такива обстоятелства Сизънуайн бе преживял ужасното падане. Беше истинско чудо, че изобщо оцеля. Дали в разгара на състезанието той щеше да си спомни злополуката и да започне да се дърпа пред препятствията, които сега преодоляваше без никакво усилие?

В тази връзка Ник се зачуди каква ще бъде неговата собствена реакция. Бе изминало доста време от фаталното надбягване, в което пострада толкова тежко, че се наложи да прекрати състезателната си дейност. Дали след всички тези месеци собствените му нерви щяха да издържат по време на истинско състезание?

Ник подкара Сизънуайн по пистата и дорестият кон отново премина съвсем чисто препятствията. Мъжът слезе от седлото и го възнагради с нежно потупване и бучка захар.

— Мисля, че знаеш какво следва — рече той и поведе животното към варосаните конюшни. — Май наистина си се отегчил само да пасеш и да задяваш кобилите.

Конят изцвили и бутна с муцуна Ник.

— О, не се оплакваш — засмя се Ник. — Просто са ти липсвали състезанията. Е, трябва да призная, че и на мен ми липсваха.

Когато наближиха постройката, един от конярите тъкмо извеждаше червеникава кобила. Тя изцвили и в отговор Сизънуайн издърпа юздите, вдигна се на задните си крака, след което изпълни грациозен танц.

— Хей, ти си бил голям ухажор — рече Ник, след като конярят отведе кобилата. — Но не те укорявам за представлението, което изнесе. Между нас да си остане, и аз имам слабост към червенокосите.

Изрекъл думите, той изведнъж застина, Кейт Хъмфри непрестанно присъстваше в мислите му. Толкова странни неща му напомняха за нея. Залезите извикваха образа ѝ с лице, обрамчено сякаш от огненочервени пламъци, както изглеждаше в колата, когато слънцето я осветяваше в гръб. Морето под самолета, с който бе пристигнал в Англия, му напомняше очите ѝ, защото имаше същия бледозелен наситен цвят. Тревата също извикваше спомена за нея, защото Кейт винаги ухаеше като току-що разцъфнало пролетно цвете.

Но най-лошото бяха конюшните. Щом Ник пристъпи във вътрешността на хладната постройка, почувства невероятно силна болка в гърдите, сякаш го стегна железен обръч. Шумоленето на сламата под краката му, острият мирис на коне, всичко го връщаше към онази последна нощ в „Нова езда“, когато бе любил Кейт диво и необуздано без всякакви задръжки и тя бе откликнала на неговата страст тъй всеотдайно, че изживяването бе останало незабравимо за него.

Как бе възможно така да си допаднат физически и да бъдат толкова различни във всяко друго отношение? С разума си Ник разбираше защо Кейт не бе приела предложението му да остане в Ирландия. Доводите ѝ бяха напълно основателни. Но не можеше да приеме отказа ѝ със сърцето си, с душата си, с тялото си.

Ник вкара Сизънуайн в неговото отделение и започна да го разседлава. Запита се къде ли е Кейт сега. Дали при нея всичко беше наред? Намерила ли си е работа като пианистка? Дали все още е в Лондон? Или се е върнала у дома, в Щатите?

Пръстите му застинаха върху кожения ремък. Изведнъж си представи необятния океан, простиращ се докъдето поглед стига, и Кейт, загубена завинаги някъде отвъд.

Това е нелепо, рече си. Често му се случваше да превозва коне до Щатите. Винаги би могъл да ѝ се обади. Но къде? И да наемеше частен детектив едва ли би могъл да открие Кейт, тъй като тя непрекъснато пътуваше. Нямахше представа как да я намери, дори ако все още беше в Лондон.

Ник замислено свали юздите на Сизънуайн и след като даде указания на коняря, излезе от прохладната постройка. След моментно колебание се отправи към огромната къща. В библиотеката на Марчмънт винаги имаше куп лондонски вестници. Би могъл да разгледа програмата на театрите и увеселителните заведения.

— Дами и господа, тази вечер сме подготвили за вас специална изненада. След изключително успешно турне в Съединените щати, за вас ще свири красивата и талантлива госпожица Кейт Хъмфри!

Кейт пое дълбоко въздух, приглади тревистозелената си кадифена рокля, която бе купила специално за дебюта си, и излезе иззад завесата на слабо осветената малка сцена. Откъслечните ръкопляскания бяха примесени с тихи разговори, кикот и звън на чаши. Цигарен дим се издигаше към тавана на тънки синкави струйки.

Кабаретата са едни и същи по целия свят, помисли си Кейт, поклони се и седна зад пианото. Започна със „Сатенената кукла“ в доста сложен аранжирмент. Осъзнала, че е привлякла вниманието на публиката, тя се усмихна и с дрезгав чувствен глас рече в микрофона:

— Дами и господа, това бе една от любимите ми мелодии. С удоволствие бих изсвирила и нещо по ваше желание. Ако искате да чуете някоя обичана от вас песен, моля предайте молбата си на сервитьора. Междувременно ето една романтична мелодия, която всички обичаме.

Когато аплодисментите заглъхнаха, Кейт засвири мечтателна интерпретация на мелодия на Дийп Пърпъл.

Вчера бе получила, сякаш по чудо, предложението на Тони Дигър за едномесечен ангажимент в „Червената свещ“ с доста прилична заплата. След като замълча няколко секунди, за да дойде на себе си от неочакваната новина, Кейт успя да каже:

— С удоволствие ще приема работата, но какво се случи с китариста, когото бяхте наели?

— „Бърнсайд Ентърпрайзис“ му предложи договор за запис в Щатите и турне. А ние останахме на сухо.

— Е, мисля, че попаднахте точно на когото трябва — увери го тя.

След като остави слушалката, Кейт развълнувано закрачи из всекидневната на семейство Брасуел. Тананикаше си весело и в същото време се тревожеше да не се провали още с първото си излизане на сцената. Сега обаче, след като първоначалната ѝ нервност бе преминала, както изчезваше винаги щом седнеше пред пианото, Кейт беше в стихията си.

Бе започнала втората част от програмата си, когато сервитьорът ѝ донесе визитната картичка на Джейк Кейн. Сърцето ѝ прескочи и тя си спомни предположението на госпожа Брасуел, че Джейк Кейн може би е свързан с гангстерите, които искаха да хванат Лу Лафиоре. Подобна възможност бе ужасяваща и за момент Кейт се замисли дали да не се измъкне през задния вход, след като програмата ѝ завърши.

Но това е нелепо, каза си тя. Работата тук е прекалено хубава, за да се оставя да ме прогони някаква неясна заплаха. Решена да запази самообладание и да не се поддава, тя обърна картичката. „Маса номер дванайсет — пишеше на гърба. — Моля ви, нека се срещнем. Трябва да обсъдим нещо много важно.“

Кейт отмести поглед към публиката. Но помещението бе толкова задимено и тъй слабо осветено, че бе невъзможно да различи нещо в далечния ъгъл, освен неясен мъжки силует. Тя сви рамене и отново насочи вниманието си към пианото.

— Помолиха ме да изсвиря „Есенни листа“ — прошепна тя в микрофона. — Вярвам, че тази песен е любима на всички.

Двайсет минути по-късно, когато втората част от програмата ѝ завърши, Кейт се поклони и си запроправя път към масата в ъгъла.

— Свирите чудесно!

— Каква красавица!

— Изпълнението ви беше великолепно! — поздравяваха я посетителите, докато минаваше покрай тях.

Кейт се усмихваше и благодареше, но през цялото време вниманието ѝ бе насочено към мъжа в сив костюм, чието лице постепенно придобиваше ясни очертания сред димната пелена.

Макар да бе висок, с широки рамене и мускулесто тяло, той съвсем не приличаше на гангстер. Всъщност с късо подстриганата си коса, изсечените черти на лицето и пронизателните си сиви очи, които следяха всяко нейно движение зад очилата със сребърни рамки, той изглеждаше точно такъв, за какъвто се представяше — съдружник в престижна адвокатска фирма. Ако не страдеше заради раздялата с Ник, непознатият сигурно би ѝ се сторил привлекателен. Но Ник изцяло бе обсебил чувствата ѝ и сега бе раздражено единствено любопитството ѝ.

Кейт спря на крачка от масата и рече:

— Господин Джейк Кейн?

— Да, госпожице Хъмфри. Бих искал да ви кажа, че изпълнението ви беше възхитително. Вие сте талантива пианистка. Ще ми позволите ли да ви поръчам едно питие?

Кейт се поколеба за момент, после издърпа стола срещу него.

— Не пия алкохол, докато съм на работа, така че ще приема само чаша чай.

Той кимна. Когато сервитьорът се отдалечи да изпълни поръчката, мъжът замислено я изгледа.

— Предполагам, питате се за какво е всичко това?

— Ами да, естествено.

— Историята е дълга и доста заплетена. Но нека започна с това, че има вероятност, доста голяма вероятност, да се окажете наследница на огромно състояние.

Дванадесета глава

— Шегувате се, разбира се — рече Кейт невярващо.

— Ни най-малко. Повярвайте ми, госпожице Хъмфри, говоря съвсем сериозно.

Джейк Кейн огледа с интерес стройната червенокоса срещу себе си. Какво ли ще бъде мнението на Оуен Бърнсайд за Кейт Хъмфри, запита се той. Джейк продължи да я изучава, като се стремеше да открие някаква семейна прилика — открития твърд поглед, волевата брадичка може би? А също и музикалния талант. Макар животът на Глория Дийн да е бил твърде кратък, за да пожъне успехи, тя също е била надарена музикантка.

Е, ако Кейт Хъмфри наистина се окажеше внучка на стареца, Оуен Бърнсайд нямаше от какво да се срамува. Тя беше изключително привлекателна млада жена, а и талантлива, освен това. Излъчваше хладно достойнство и спокойствие, което говореше за силен характер.

— Госпожице Хъмфри, ще ви разкажа история, която може би ще ви се стори странна, дори невероятна, но ви уверявам, че е самата истина. Натъквали ли сте се на името Оуен Бърнсайд?

— Да — призна Кейт, без да си дава труд да прикрие скептицизма си. Кой ли беше този човек и какво ли бе намислил? — Оуен Бърнсайд е мултимилionер. Освен всичко останало, той притежава и звукозаписната компания „Бърнсайд Рекординг Къмпани“.

Джейк кимна.

— Господин Бърнсайд вече е доста възрастен, и боя се, не е добре със здравето. Всъщност през последните десет години, откакто почина жена му, а той преживя доста тежък инфаркт, е инвалид и живее уединено. Преди това обаче бе невероятно жизнен и енергичен. Създаде от нищото

световноизвестна издателска и звукозаписна империя, която сега струва милиарди.

— Да, чувала съм, но не разбирам какво общо има това с мен — рече нетърпеливо Кейт. Тя очакваше антрактите между отделните части от програмата, тъй като тогава си почиваше. Не желаше да си губи времето в разговор с непознат за нещо, което изобщо не я интересуваше.

— Може да се окажете пряко засегната, госпожице Хъмфри. Само ме изслушайте. — Джейк отпи от содата си. — Световният успех и богатството невинаги са гаранция за щастие. Макар че Оуен Бърнсайд сключи брак с жената, която обичаше с цялото си сърце, синът им Кристофър, се оказа тежко разочарование и за двамата.

— В какъв смисъл?

— Боя се, че беше слаб характер, податлив на влияния. Израсна през шейсетте, когато масово се злоупотребяваше с наркотици. Тъй като разполагаше с много пари, имаше връзки с жени от шоубизнеса — певици, актриси. Имал е любовна авантюра и с красива млада рок звезда на име Глория Дийн. Чували ли сте за нея?

— Ами... името ми е смътно познато. Но все още не разбирам...

— Кристофър Бърнсайд загина при автомобилна злополука. За Оуен Бърнсайд и съпругата му смъртта на сина им бе ужасна загуба. Най-вече защото Оуен Бърнсайд трябваше да се примири, че никога няма има наследник, своя плът и кръв, на когото да остави империята си. Нямахте да има династия Бърнсайд. Ако го познавахте, щяхте да разберете какъв горчив хап трябваше да преглътне.

— Да, сигурна съм, но...

Джейк Кейн вдигна ръка, за да спре възраженията ѝ.

— Приближавам се към същественото, госпожице Хъмфри. Имайте още малко търпение. Преди няколко месеца господин Бърнсайд получи анонимно писмо, което съдържаше зашеметяваща информация. Според автора на писмото Кристофър Бърнсайд все пак не бе умрял без потомство. Когато загинал във фаталната злополука, Глория Дийн носела неговото дете.

— О? — Кейт застина.

— Пак в писмото се твърди, че Глория Дийн износила детето и го родила.

— Какво се е случило с бебето ѝ?

— Ето тук започва загадката. Ако авторът на писмото казва истината, в нощта на първи април 1964 година, тя сложила на детето златен медальон и го оставила в сиропиталището Бродстрийт в Бостън, Масачузетс.

Очите на Кейт се разшириха от изненада.

— Но точно там аз...

— Зная, госпожице Хъмфри. Точно там в същата нощ сте оставена и вие заедно с още две момиченца. За беда, както сигурно знаете, сиропиталището изгоряло до основи само след месец и всички документи били безвъзвратно унищожени в пламъците.

— Господин Кейн, всъщност какво точно сте дошли да ми кажете?

— Само това, че вие сте едно от тези три изоставени момиченца и съществува вероятност едно от децата да е именно изчезналата внучка на Оуен Бърнсайд.

Кейт се втренчи в мъжа срещу себе си. Чувстваше се зашеметена. Ушите ѝ бучаха, някаква странна слабост обземаше цялото ѝ тяло.

— Не говорите сериозно.

— Напълно сериозен съм.

— Тогава защо сте дошли? Какво искате от мен? Няма никакъв начин да докажа коя съм.

— Първо, тук съм, защото трябваше да ви намеря. — Той поклати глава. — Задачата не беше лесна. Вие доста пътувате.

— Да, така е. — Мислите ѝ се върнаха към дните в Италия. Съдбата наистина си играеше с нея по незавиден начин.

— А сега, след като ви открих, бих желал да ви задам един въпрос и да отправя молба.

— Да? — Кейт внимателно го изглежда.

— Господин Бърнсайд е нетърпелив да открие изчезналата си внучка, ако тя наистина съществува. Затова ме упълномощи да издирия трите изоставени момиченца. Вие сте първата, която успях да откроя.

— Хм. И какво ще прави, когато намери всичките?

За първи път от началото на разговора Джейк Кейн се усмихна. Очарователна усмивка, отбеляза Кейт.

— Доста е сложно — рече той. — Преди да се опитам да ви обясня, нека ви задам един въпрос.

— Питайте.

— Както вече споменах, истинската наследница на Бърнсайд е носила златен медальон, който е бил ценно семейно бижу. Да знаете нещо за подобен медальон?

— Имате предвид, дали го държа скрит в някой сейф? — Тя поклати глава. — Доколкото знам, когато съм дошла на този свят, не съм носила нищо, освен собствената си кожа.

Джейк кимна.

— Така и очаквах, но си струваше да опитам. Чудо би било, ако медальонът все още съществува. Най-вероятно е изгорял в пожара. Но да се върнем към въпроса какво възнамерява да предприеме Бърнсайд, когато открие и трите изоставени момиченца. Първо, той иска да се срещне с всички вас.

Кейт леко се стегна, но не каза нищо. Отново я обзе подозрение. Възможно ли бе това да е тънка уловка от страна на враговете на Лу Лафиоре? Но всичко бе толкова невероятно! Едва ли биха измислили нещо толкова заплетено и странно, за да я примамят в мрежите си! А и защо биха се интересували от нея сега, когато вече не се грижеше за близнаците?

— Второ — продължи Джейк Кейн, — щом открие и трите момичета, той иска да ви събере заедно в имението си в Масачузетс и да приложи на всяка една безболезнената процедура, наречена снемане на ДНК отпечатъци.

— ДНК отпечатъци? — вдигна вежди Кейт.

— Изследванията за установяване на бащинство са примитивни и доста ненадеждни — започна обяснението си Джейк. — Но напоследък гениите лаборатории вършат чудеса. От нещо толкова незначително като капка изсъхнала кръв например лаборантите могат по химичен път да извлекат генния код, в който се съдържа вашата уникалност. Гениите проби са уникални като отпечатъците от пръсти, оттук идва и името.

— И тази генна експертиза може да докаже без никакво съмнение дали имам роднинска връзка с Оуен Бърнсайд?

— Да.

— Тогава, ако е толкова лесно, колкото казвате, защо трябва да се усложняват нещата. Защо да не се взема кръв от пръста ми тук, да вземете пробата със себе си и след това да ме уведомяте за резултата.

— Знам, че подобен начин на действие изглежда логичен. Но Оуен Бърнсайд определя процедурата и той не желае да бъде извършена по този начин. Заложени са огромно богатство и голяма власт, госпожице Хъмфри.

— Можете да ме наричате Кейт, ако желаете.

— Добре, Кейт. А аз съм Джейк. И така, залогът е твърде висок и господин Бърнсайд иска да предотврати всякаква възможност за грешка или измама. Той иска да се запознае и с трите момичета. Исква кръвните проби да бъдат взети едновременно и пред свидетели. Исква да обзаведе частна

лаборатория в имението си и да подбере лаборантите, на които сам ще заплати. Исква свидетелите да проследят кръвните проби по целия път до лабораторията и да наблюдават всяка стъпка от процедурата под строга секретност, след което да потвърдят, че не са извършени никакви замени и че резултатите са абсолютно автентични и достоверни.

Кейт леко подсвирна.

— Разбирам. Този Оуен Бърнсайд може би е стар и болен, но никак не е лековерен.

— Умът му реже като бръснач. Ще се убедите сама, когато се запознаете с него.

— Но кога ще стане това? Ангажиментът ми тук свършва в края на месеца. Не мога да си позволя да се откажа, така че не бих могла да отида никъде, докато не изтече договорът ми.

Джейк Кейн кимна. Запита се дали да ѝ каже, че дължи получаването на тази работа на „Бърнсайд Ентърпрайзис“. Но реши, че ще нарани гордостта ѝ, а някак бе успял да долови, че красивата млада жена изключително много държи на гордостта си. А и трябваше да открие другите две сирачета.

— Не се безпокоите — рече той. — Ще поддържаме връзка. — Джейк стана и остави няколко банкноти на масата, за да плати сметката. Даде ѝ още една визитна картичка, стисна ръката ѝ и си тръгна.

Кейт остана на масата още няколко минути. Премита като заслепен бухал и се втренчи в картичката на Джейк Кейн. Ако не беше доказателството в ръката ѝ, щеше да реши, че целият абсурден разговор се е състоял само във въображението ѝ. После тръсна глава, за да дойде на себе си, и погледна изиящото часовниче на китката си. Беше време да се върне в действителността — трябваше да започне заключителната част от програмата си за вечерта.

Няколко вечери по-късно Ник спря пред рекламния плакат на „Червената свещ“, поставен на статив на улицата пред бара. Червената свещ с гордост представя, гласеше надписът. На снимката под него Кейт изглеждаше очарователна в роклята си с голи рамене, ушита от някаква тъмна лъскава тъкан. Е, не е трябвало да се безпокоя за нея, рече си Ник. Очевидно е успяла да си стъпи на краката.

Най-сетне той откъсна очи от рекламата и закрачи напред-назад пред сградата. След като толкова недвусмислено го бе отблъснала, защо бе дошъл тук? Дали да влезе, или да се вслуша в здравия разум и да си тръгне? По света

имаше толкова хубави жени. Дори вчера на поредния коктейл на Марчмънт една истинска красавица буквално се бе опитала да го завлече в леглото.

Но Ник знаеше, че няма да си тръгне. След като бе прочел обявата за Кейт във вестника, не беше в състояние да мисли за нищо друго. Всички останали жени, независимо колко красиви и агресивни бяха, не представляваха интерес за него. Бе се опитал да я забрави, но безуспешно. Трябваше да я види още веднъж.

В препълнения бар Ник все пак имаше късмет да си намери маса. Тъй като до Гранд Нешънъл оставаха само четирийсет и осем часа, той не посмя да си поръча алкохол, защото можеше да добави излишни грамове към теглото си. Но за да достави удоволствие на сервитьорката, си поръча бутилка сода и зачака Кейт да се появи на сцената.

За да убие времето, огледа посетителите. Публиката бе доста разнородна: оплешивяващи бизнесмени, които просто развеждаха клиентите си из града; пънкари в скандално облекло; начинаещи адвокати, довели тук приятелките си, за да ги впечатлят; и разбира се, неизменните скитници в оръфани дрехи. Ник изпита неприязън. Не харесваше подобни кабарета, а и посетителите щяха да имат възможност свободно да се любуват на Кейт, а той я искаше само за себе си.

Когато тя излезе иззад завесите в червеното петно на прожектора, Ник почувства как сърцето му болезнено се свива. В съзнанието му спомените за Кейт сякаш се подредиха в някакъв очарователен колаж: Кейт с разкъсана фланелка се опитва да усмири близнаците; Кейт в провисналите на коленете панталони и широката риза на Марио, когато Цезар я притисна заедно с Ник до стената; Кейт с разпиляна по уханното сено коса, нежно обвила ръце около врата му...

Но сега я виждаше в съвсем нова обстановка. Дългата черна рокля плътно прилепваше по тялото ѝ и очертаваше стройната ѝ фигура, като отзад се стелеше в богат волан по пода. Гримът ѝ бе доста силен, а прическата придаваше на лицето ѝ хладна изтънченост. Приличаше на младата Рита Хейуърт — очарователна, почти неземно красива и много, много сексапилна.

Когато възгласите и ръкоплясканията стихнаха и тя седна пред пианото, илюзията се засили. В Италия, заета с палавите близнаци, под непрестанно надвисналата над главите им опасност, тя често изглеждаше обърквана и неспособна да вземе решение. Пред клавишите обаче напълно се владееше и Ник почувства вниманието и интереса сред публиката, когато младата жена засвири.

Кейт също долови нещо по-различно тази вечер. Погледът ѝ обходи залата и тя разбра какво я бе смутило. Ник! Обзе я силно вълнение. Той

седеше сам на масата и не откъсваше очи от нея. Явно не бе тук случайно, бе дошъл да я види.

Кейт успя някак да се справи и с трите части от програмата си. След всяка една, тя бързо се оттегляше в тясната съблекалня зад кулисите. Знаеше, че ако отиде при Ник преди края на изпълнението си, ще бъде така емоционално превъзбудена, че едва ли ще може да го завърши. Ала всеки път, когато се завръщаше на сцената, стомахът ѝ се свиваше от страх, че Ник може да си е тръгнал.

Опасенията ѝ обаче останаха напразни. Той седеше там, на същото място, обхванал чаша с недокоснато питие, вперил поглед в Кейт с изражение, което ѝ бе трудно да разгадае, но от което ѝ се замайваше главата.

Когато аплодисментите стихнаха след последното ѝ изпълнение, тя приближи до неговата маса и издърпа близкия стол. За миг, продължил сякаш цяла вечност, двамата останаха безмълвни, вперили погледи един в друг. Кейт го бе виждала само в обикновени дрехи. В официалния си тъмен костюм той изглеждаше великолепно. Бе забравила колко опустошително красив е.

— Отдавна не сме се виждали — промърмори той с лека насмешка.

— Всъщност, видях те снощи — поправи го Кейт.

— Нима?

— По телевизията. Гранд Нешънъл приближава и в спортните новини продължават да излъчват записи от предишни състезания. Непрекъснато показват онези кадри от злополуката със Сизънуайн.

— Да, аз самият съм ги гледал неведнъж — призна Ник с гримаса. — Не са много приятни.

— Тръпки ме побиват.

— Така ли? — Очите му проблеснаха. — Означава ли това, че съм ти липсвал, Кейт?

Младата жена сведе поглед към ръцете си. Нима би могла да излъже? Откакто бе заминала от Ирландия, мислеше за него почти непрекъснато. Въпреки прекрасната си работа в „Червената свещ“, въпреки цялата история около Оуен Бърнсайд, тя лежеше будна нощем и мислеше единствено за Ник. Виждаше го пред себе си, съвсем близо, само на ръка разстояние и тялото ѝ тръпнеше от копнеж.

— Да, липсваше ми — призна тя с дрезгав глас. — Много ми липсваше.

— И ти ми липсваше, Кейт. Иначе не бих дошъл тук. — Той се огледа. — Защо не отидем някъде да поговорим на спокойствие?

Краката ѝ се подкосиха.

— Само да се преоблека.

Щом излязоха от бара, Ник спря такси. Даде указания на шофьора и когато колата се вля в движението, той се облегна назад и се вгледа в Кейт.

— Жалко, че свали онази рокля. С нея наистина изглеждаш превъзходно!

— О, благодаря — разсмя се Кейт. — Но тя е само театрален костюм и не бих се появила с нея по улиците.

— Освен ако не искаш да предизвикаш задръстване — пошегува се Ник, като я изпиваше с поглед. Без грим, с тъмнозеленото сако от рипсено кадифе и дългата до глезените пола в същия цвят, тя като че ли повече прилича на себе си, помисли Ник. И е все така поразително привлекателна. Точно в този момент я желаше толкова силно, че с неимоверни усилия се сдържаше да не я грабне в прегръдките си.

— Как вървят нещата при теб? — попита. Бе озадачен колко хладно и спокойно прозвуча гласът му, въпреки че сърцето му бясно блъскаше в гърдите.

— Добре. — Кейт се зачуди дали да не му разкаже за Оуен Бърнсайд, но се отказа. Историята бе твърде заплетена и странна, а и можеше да се окаже измама. Нямаше смисъл да споменава за нея.

— Имаше ли някакви трудности, докато заведеш момчетата при баба им и дядо им?

— Не, никакви. Колата, която беше уредил, ни чакаше на летището и всичко мина гладко. Благодаря ти.

— Няма защо. Звъннах по телефона на старите Мортън още същата вечер. Увериха ме, че всичко е наред.

— О, да. Всъщност преди няколко дни се отбих да ги видя. Справят се чудесно.

Ник се усмихна, отчасти заради съвсем неангажиращия разговор, който водеха, въпреки бушуващите помежду им чувства, отчасти защото наистина бе изненадан от думите ѝ.

— Учудваш ме. Бях останал с впечатлението, че нямаш търпение да се отървеш от Руди и Ранди.

Тя кимна с усмивка.

— Аз също мислех така. Но предполагам, постепенно съм започнала да се привързвам към тях.

— А към мен, Кейт?

Зелените ѝ очи се разшириха и тя понечи да отговори, но точно в този момент таксито спря.

Ник плати, помогна ѝ да излезе и я поведе към някакъв апартамент на третия етаж в стара тухлена постройка. Жилището бе очарователно обзаведено със старинни мебели и множество картини, изобразяващи залези над Челси Рийч.

— О, колко е красиво! — възкликна Кейт и приближи до прозореца. В далечината водите на реката блестяха като разтопено сребро на лунната светлина.

— Къщата е на Артър Марчмънт, новия собственик на Сизънуайн — обясни Ник и застана зад нея. — Той ми предложи да отсядам тук, когато се наложи да оставам в Лондон.

— Много е хубава. Имаш късмет.

Той сложи ръце на раменете ѝ и когато топлината на плътта му проникна в тялото ѝ, Кейт застина неподвижно.

— Дълго размислях, преди да дойда в бара тази вечер — рече той. Дъхът му нежно раздвижи косата ѝ.

— Тогава защо дойде?

— Не можех да не дойда.

— О, Ник... — Кейт докосна ръката му.

— Сега би трябвало да ти предложи едно питие. Искаш ли?

— Не.

Той повдигна косата ѝ и нежно целуна врата ѝ.

— Лоша стратегия, Кейт. Трябваше да приемеш, вместо да се измъчвам, като стоя така близо. Питиетата щяха да ни дадат възможност да седнем с чашите в ръце на безопасно разстояние и да разговаряме учтиво като цивилизовани хора.

Гласът на Кейт бе хрипкав, гърлото — пресъхнало.

— Вече говорихме, Ник. Повече думи не са необходими.

— Да, предполагам, че си права. А желанието, което изпитвам към теб, ни най-малко не е цивилизовано. О, господи, Кейт! — Той плъзна длани по ръцете ѝ, обви талията ѝ и я притисна в обятията си. После рязко я обърна към себе си и впи устни в нейните.

Кейт се отпусна в прегръдките му. Копнееше за него, жадуваше ласките му. Всичко в него — свежия аромат, гладката кожа, силното гъвкаво тяло,

желанието, което струеше към нея и проникваше във всяка фибра на тялото ѝ — възпламеняваше чувствата ѝ и я хвърляше в огъня на страстта.

— Как съм могъл да издържа толкова дълго без теб — дрезгаво прошепна той.

— О, Ник, и на мен не ми беше никак лесно. Когато те видях сред публиката, трябваше да положа неимоверни усилия, за да остана пред пианото и да продължа да свиря.

Ръката му бавно се плъзна по гърба ѝ.

— Никога не бих се досетил. Ти се държа съвършено професионално, далечна и красива си като луната.

— Аз съм съвършена глупачка и няма нищо далечно или тайнствено в мен.

Целунаха се отново и страстта им се възпламени като прахан, до която са доближили запалено огниво. Ник решително хвана Кейт за ръката и я изведе от всекидневната. Минаха по къс коридор и влязоха в потъналата в сумрак спалня, заета почти цялата от огромно легло с балдахин.

Ник трескаво започна да сваля дрехите ѝ, докато Кейт събличаше костюма му. Разменяха си гальовни думи, тихо се смееха, обсипваха с целувки голите си рамене, устни, гърди...

— Толкова си красива, Кейт. Всеки път, когато те видя...

— Зная какво ще кажеш. И с мен е същото. Ти си толкова привлекателен мъж, Ник! Сивите ти очи, дългите черни ресници, начинът, по който се движиш. Не е честно мъж да притежава такава красота.

— Всичко е честно, всичко! — привлече я Ник към себе си.

Само след секунди я отнесе в леглото и телата им се сляха, обзети от неутолима изпепеляваща жажда и копнеж. Въздишки, стонове и тихи викове нарушаваха обгърналата ги нощна тишина.

Бяха сдържали с непоносими усилия страстта си през дългите, изпълнени с отчаяние дни на раздялата. Сега желанието ги взриви и двамата твърде бързо достигнаха до екстаз. Останаха да лежат прегърнати, със сплетени тела. И отново се любиха, този път по-нежно, бавно и упоително. Изпълнени със сладостната болка на копнеещите едно за друго тела.

— Никога няма да разбера как съм могъл да издържа толкова дълго далече от теб — прошепна Ник. Обхвана с устни втвърденото зърно на гърдата ѝ и леко го подразни с език.

Тя изстена от удоволствие, зарови пръсти в косата му и леко отметна главата му, за да докосне с устни челото.

— Трябва да спрем — прошепна със съжаление.

— Защо?

— Като обезумели подивели създания сме, а ти имаш нужда от почивка преди Гранд Нешънъл. Само след няколко дни ще рискуваш живота си.

Огрян от струящата през прозореца лунна светлина, Ник се усмихна.

— Тогава бъди великодушна и позволи на обречения да прекара последните си нощи в твоите обятия. Това е най-малкото, което можеш да направиш.

Но Кейт не поде шегата.

— Трябва ли отново да се състезаваш, Ник? Не можеш ли да се откажеш, докато не е станало късно?

Той свъси вежди и леко се отдръпна.

— Разбира се, че трябва да се състезавам. Що за въпрос?! Не мога да се откажа сега. Слушай, преди малко не пожела питие, но какво ще кажеш сега за чаша вино? Мисля, че имам дори неотворена бутилка шампанско.

— Чаша вино ще ми дойде добре, благодаря. — Тя проследи с поглед как мъжът стана, нахлузи панталоните си и се отправи към кухнята. Щом той излезе от стаята, Кейт седна в леглото и покри гърдите си с чаршафа.

Беше толкова не на себе си, когато влезе в спалнята заедно с Ник, че забеляза единствено леглото. Едва сега се огледа, очите ѝ се спряха на пръснатите по персийския килим дрехи, после обходиха старинните мебели.

Имаше великолепен гардероб и украсено с изящна дърворезба бюро. Точно срещу леглото бе поставена тоалетка с огромно овално огледало. Стаята се осветяваше слабо от лампата в коридора и Кейт съзря образа си. Гола, с разрошена коса и поруменяло лице, жената в огледалото ѝ се стори непозната. Изведнъж се почувства неудобно от голотата си и посегна за бельото. Тъкмо промушваше глава през сатенения комбинезон, когато Ник влезе. Носеше поднос с високи чаши, бутилка вино и минерална вода.

— Защо се обличаш? Повече те харесвам без дрехи.

— Когато огъня на страстта стихне, в тази стая е малко студено.

— Говори само за себе си. Моят огън все още гори с пълна сила. — Погледът му жадно се плъзна по тялото ѝ и устните му докоснаха нейните.

— Не съм от жените, които спокойно се разхождат голи — рече тя и закачливо го отблъсна.

С насмешлива тъга Ник поклати глава, отвори бутилката и наля на Кейт чаша вино, а за себе си минерална вода.

— Няма ли да пиеш вино?

— Не мога. Тренирам.

— О, да. Как можах да забравя? — Кейт се намръщи, мислите ѝ се върнаха към спора, който бе започнала с Ник, преди той да излезе от стаята.

— Как се забавлява, докато ме нямаше? — попита той, почувствал насоката на мислите ѝ и решен да смени темата.

— Разгледах стаята и се възхитих на старинните мебели. — Кейт прокара пръсти по фината дърворезба на страничния махагонов стълб на леглото. — Тук е доста по-различно от „Нова езда“ с всичкото това кадифе и коприна.

— Да, „Нова езда“ е доста оскъдно и примитивно обзаведена. Всичките ми пари отидоха за животни и екипировка, а не за модерна мебелировка. — Той вдигна поглед към нея. — Сега осъзнавам колко малко зная за теб всъщност. Нямам представа какви са вкусовете ти, дали обичаш старинни, или предпочиташ модерни мебели, или определен стил...

— Има ли значение?

— Не зная. — Той отпи от минералната вода, без да откъсва поглед от нея. Със свободната си ръка нежно погали глезена ѝ, подал се изпод чаршафа.

Ласкавите му пръсти се плъзнаха нагоре към коляното ѝ и Кейт потръпна.

— Е, и аз самата не познавам добре предпочитанията си. Тъй като непрекъснато пътувам, никога не съм имала дом, който да подреда по свой вкус. Винаги съм живяла или в апартамент под наем, или във вече обзаведена квартира. — Тя прокара палец по ръба на чашата. — Разбира се, мога да кажа какво ми харесва. Но не зная какво бих избрала, ако имах пари и пълна свобода.

— Искаш ли да разбереш?

— Моля? — Тя вдигна поглед.

— Кейт, предложението ми все още е в сила. След като ангажиментът ти в „Червената свещ“ приключи, можеш да се върнеш с мен в Ирландия. Ако вдругиден на Гранд Нешънъл всичко мине добре, ще спечеля доста голяма сума. Ще можеш да обзаведеш фермата както пожелаеш.

Сърцето ѝ сякаш се преобърна. Толкова много ѝ се искаше да обвие ръце около врата му и да приеме предложението. О, Ник, Ник, стенеше душата ѝ. Никога не съм срещала някой като теб и може би никога няма да срещна. С цялото си сърце желая да замина с теб и да се скрия от света. Да бъдем само двамата. Само да беше толкова просто. Но не е.

— Затова ли ще участваш в състезанието? Заради парите? — попита предпазливо тя.

— Парите винаги са от полза, но има друга причина. Марчмънт се съгласи да ми заеме Сизънуайн за разплод. В момента имам голяма нужда от жребец.

— Нали имаш Мисълайънс.

— Да, но той е известен единствено с дивия си нрав. Жребчетата на Сизънуайн не трябва да доказват нищо. Те ще бъдат ценни само защото са негови. — Ник се намръщи, очевидно озадачен защо тя отклони разговора, вместо да отговори на въпроса му.

— Този Марчмънт, за когото се състезаваш, трябва да е много богат. — Кейт многозначително огледа скъпата мебелировка.

— Да, така е. Всеки, който се занимава с конни надбягвания, трябва да е заможен. Този спорт изисква доста пари.

— Той самият язди ли?

— Въобразява си, че се е научил — усмихна се Ник. — Но всъщност има смелост да се качи само на най-корткото конче в конюшните.

— Значи не язди собствените си състезателни коне?

— Господи, не! — Ник се разсмя. После изражението му изведнъж стана сериозно. — Кейт, защо ме разпитваш за Марчмънт? Какво общо има той с нас?

— О, Ник, нима не разбираш? — Тя остави недокоснатата си чаша на масичката до леглото. — Този богаташ само те използва. Състезанията с коне за него са просто забавление. Какво го интересува, ако конете или ездачите се пребият, докато прескачат опасните препятствия? Той те използва, както разглежено малко момче си играе с оловно войниче. И ако ти отново пострадаш... — Тя сви рамене. — Е, за него няма да има никакво значение, нали? Винаги може да си купи заместник.

— Е, да, може и така да се погледне на нещата. Но такъв е животът на жокеите, Кейт. Състезаваш се, за да си изкараш прехраната, и поемаш риска.

— Но ти не си принуден да се състезаваш, за да си изкараш прехраната. Отглеждането на коне ти носи достатъчно доходи.

— Не бих казал. Ще мине доста време, докато „Нова езда“ наистина започне да носи печалба. В момента съм само новак, който опитва да се наложи в доста труден и скъп бизнес. И точно сега е от голямо значение да получа Сизънуайн като жребец за разплод.

— Това ли е истинската причина, поради която си се съгласил да участваш в състезанието?

— Какво целиш?

Кейт пое дълбоко въздух.

— Мисля, че причината има нещо общо с твоето его, с детството ти, отколкото с парите, които ще спечелиш, или с получаването на хубав жребец за твоите кобили.

Ник скочи на крака и се вгледа в нея.

— Откъде ти хрумна подобно нещо?

Кейт вкопчи пръсти в завивката.

— След като заминах от „Нова езда“, мислих за теб през цялото време. Непрестанно си спомнях нашите разговори, както и какво ми казаха хората, чичо ти, Аделина. А също така продължавах да гледам онзи запис по телевизията. О, Ник, кадрите са толкова ужасяващи! Ти беше направо стъпкан от подивял табун коне. Питах се: „Защо той рискува живота си в такава ненормална професия, когато не само знае, че тя е убила бащата му, ами е бил очевиден на смъртта му?“.

— Май много се задълбочихме, не мислиш ли? Не знаех, че си аматьор-психолог — рече сухо Ник.

— Не е нужно да си психолог, за да разбереш, че съществува връзка между начина, по който е загинал баща ти, и твоята фиксидея да рискуваш живота си на седлото.

Ник рязко ѝ обърна гръб. Прокара пръсти през гъстата си коса в очевиден опит да се овладее. Настъпи продължително мълчание и Кейт се взря в стегнатите мускули на раменете му, в скованата му стойка. Младата жена нервно притисна колене към гърдите си. Не бе очаквала, че ще изрече току-що изплъзналите се от устните ѝ думи. Но се страхуваше за Ник. Постепенно бе достигнала до заключенията за мотивацията му и не можа да ги премълчи. Бе започнала нещо и трябваше да го доведе докрай.

След миг Ник се обърна към нея.

— Първо, наистина имам нужда от парите, които се надявам да спечеля на Гранд Нешънъл и не бих се съгласил да рискувам живота си, ако не ми трябваша. Второ, конете и ездата са в кръвта на семейството ми не само от страна на баща ми. Роднините на майка ми също са запалени по този спорт, така че влечението ми към него е съвсем естествено. Не съм изградил живота си върху някаква изкривена подсъзнателна реакция, породена от смъртта на баща ми и трябва да ти кажа, че намирам подобно предположение за нелепо. И

на трето място, какво общо има това с моята покана? Сигурно трябва да има някаква връзка, но все още не съм разбрал каква?

Кейт силно притисна колене към гърдите си, но очите ѝ смело срещнаха погледа му.

— Ти ме молиш временно да се откажа от кариерата си и... мисля, че съм готова да изпълня желанието ти, защото съм луда по теб. Но и ти трябва да направиш нещо за мен.

— И какво е то?

— Ник, моля те, не участвай в Гранд Нешънъл!

— Но аз съм дал дума. — Челюстта му се стегна. — Тренирам с коня вече месеци наред. Всичко е уредено.

— Марчмънт ще си намери друг жокей. Знаеш, че е възможно.

— Кейт, аз съм подписал договор. Ти би ли се отказала от работата си в бара, с която си обвързана?

— Това е нещо съвсем друго.

— В какъв смисъл?

— Аз не рискувам да загина, когато излизам на сцената. Не ме дебне някой като Лафиоре, за да ме застреля. Точно в този момент, той може би крои планове как да не излезеш жив от това състезание.

— Казах ти, че съм се споразумял с него. Той се съгласи да прибере горилите си.

— Да, наистина, имаш думата му. Но може ли да се разчита на неговата дума? О, Ник, моля те! — Кейт притисна длани молитвено.

Той бавно поклати глава.

— Искаш да кажеш, че ще дойдеш с мен в Ирландия и ще дадеш шанс на двама ни само при едно-единствено условие: ако се откажа от договора с Марчмънт. Правилно ли съм разбрал?

— Да. Точно така. — Гласът ѝ прозвуча глухо.

— Кейт, не мога да го направя. Не разбираш ли? Въпрос на чест.

Умолителното изражение на Кейт застина.

— Чест?! За каква чест може да става дума, ако загинеш? — Тя отметна завивките и посегна към блузата си. Ала тъкмо докосна меката материя, когато Ник сграбчи китката ѝ.

— Сега е мой ред да играя ролята на психиатър! Разбирам каква е причината за всичко това. Ти изобщо не си имала намерение да приемеш поканата ми. Да се обвържеш с някого вероятно изобщо не е по силите ти.

— Моля? Какво искаш да кажеш?

— Ти си изоставена още като дете, Кейт. Никога не си имала семейство. Нямах представа какво означава да си сериозно обвързана с някого и вероятно затова се боиш от подобна връзка.

— Това са глупости!

— Нима? Аз не мисля така. Според мен, след като преди малко се любихме, ти си решила да замажеш истинската причина, поради която отхвърляш предложението ми, затова скалъпи извинението с участието ми в Гранд Нешънъл.

— Не е вярно!

— Напротив, вярно е. — На мъждивата светлина очите на Ник изглеждаха черни. — Съгласи се да дойдеш с мен в Ирландия, ала постави неизпълнимо условие, защото се страхуваш да дадеш шанс на любовта ни.

— За бога, няма нищо неизпълнимо в молбата ми да не рискуваш живота си на някакво глупаво състезание.

— О, сега се оказва, че и професията ми е глупава. — Лицето му се изопна. — Нима е по-нелепа от твоята?

— Моята?!

— Аз поне не си изкарвам прехраната в долнопробни барове, като изнасям полугол представления и пея за любов на публика, която е прекалено пияна, за да ми обръща внимание!

Кейт рязко се дръпна и процеди през зъби:

— Извикай ми такси! Предполагам, вече и на двама ни е ясно, че в скоро време няма да предприема пътешествие до „Смарагдовия остров“.

Тринадесета глава

— Кейт! Кейт!

При звука на познатите детски гласчета Кейт спря и се обърна. Пронизителните викове се извисиха над шума от тълпата, която се блъскаше в ограждението около бара в Ейнтри, където се продаваха сандвичи със съомга и портвайн.

— Руди и Ранди?

Близнаците се измъкнаха от тълпата и се втурнаха през тревата към Кейт.

— Дядо ни доведе да гледаме надбягването, в което участва Ник — възкликна Ранди.

— И мама е тук, но отиде да говори с някого — рече задъхано Руди.

— Колко мило!

Момчетата не я попитаха какво прави тук на Гранд Нешънъл, макар тя да си задаваше този въпрос доста често през последните двайсет и четири часа. Кейт се усмихна и вдигна поглед към дядото на момчетата, който се приближи. Със сребристите си мустаци, спортния костюм от туид, шапката и бастуна си, снабден със специална сгъваема седалка, сър Седрик изглеждаше като типичен английски джентълмен.

— Радвам се да ви видя тук, госпожице Хъмфри — запъхтяно рече той. — Но трябваше да ме уведомите, че възнамерявате да посетите събитието. Щях да изпратя колата да ви вземе.

Кейт се загърна по-плътно в шлифера си. Априлският ден бе ветровит и облачен. Никой друг сред множеството, което се забавляваше с бира и весело се гощаваше с лакомства като миди и желирани змиорки, не изглеждаше ни най-малко обезпокоен от времето. Но Кейт все още не бе свикнала с представата на англичаните за хубав пролетен ден.

— До последния момент не знаех дали ще дойда — рече тя. — Както казваме ние, американците, решение в последния миг.

Разбира се, изразът ни най-малко не описваше емоционалния ад, през който бе преминала след спора с Ник. След като си тръгна от дома му, тя прекара остатъка от нощта и целия следващ ден, измъчвана от противоречиви чувства. Казваше си, че никога вече не иска да го види. Но постепенно, докато се разхождаше из стаята си при госпожа Брасуел, или лежеше будна и се взираше в напукания таван, тя осъзна истината. Беше влюбена в Ник и се тревожеше за него. Късно следобед си даде сметка, че единственият изход е да се откаже от изпълнението си довечера и да си купи билет за Ливърпул.

— Опитваш се да направиш всичко възможно, за да те уволнят ли? — попита управителят на „Червената свещ“, когато тя се обади, за да помоли да я освободят за една вечер.

— Не. Съжалявам — опита се да обясни Кейт. — Трябва да уредя личен въпрос и се налага да замина.

Беше самата истина. Невъзможно ѝ бе да остане и да гледа Гранд Нешънъл по телевизията в дневната на семейство Брасуел. Трябваше да бъде там, на хиподрума. Дори никога повече да не видеше Ник, трябваше да се увери, че е завършил успешно състезанието. След това, може би, щеше да се опита да го забрави и да продължи да живее както преди.

— Невероятно зрелище, нали? — отбеляза сър Седрик и махна с ръка към необятния хиподром.

— О, да — съгласи се Кейт. След като бе прекарала нощта в мизерен хотел в Ливърпул, хиподрумът в Ейнтри, разположен на седемстотин акра открито пространство, ѝ се струваше още по-внушителен, защото бе построен в центъра на най-индустриалния район в Англия. Беше все едно да се озовеш в царството на мечтите, докато се разхождаш сред осеян с рудници промишлен участък.

— Гранд Нешънъл е най-популярното в света конно състезание — рече гордо сър Седрик, докато пъстрата тълпа минаваше покрай тях. — И смятам, че разбирате защо.

Кейт смутено се огледа.

— Ами... не... не съвсем — призна тя. — Боя се, че не разбирам много от коне и конни състезания. Например кой е онзи човек и какво прави?

Сър Седрик присви очи.

— О, имате предвид младежа, който размахва ръце. Той сигнализира промяната в курса на залагане на партньора си при оградата, който приема залозите. Виждате ли го, онова дребничко момче.

— О, разбирам — рече Кейт, макар всъщност да не схващаше за какво става въпрос.

Сър Седрик се усмихна сърдечно.

— Предполагам, доста е обърквашо за вас, скъпа, но ако желаете да обиколите хиподрума с мен и момчетата, може би ще успея да ви обясня. — Той посочи Руди и Ранди, които подскачаха покрай оградата пред тях.

— О, с удоволствие — прие Кейт. Бе пристигнала преди час в Ейнтри и се чувстваше невероятно самотна и обърквана. Нямахше представа нито къде е Ник, нито къде трябва да застане тя, за да го види. Изпита облекчение, когато сър Седрик ѝ предложи своята едва ли не бащинска закрила.

— Всъщност тук има три хиподрума — обясни сър Седрик, когато двамата с Кейт тръгнаха след танцуващите близнаци. — Бягането с препятствия, което включва прескачане на комплекс от дървени панели, е най-лекото. Следващото е Майлдмей, с характерните за британския стипълчейз брезови клони, здраво стегнати в дървена рамка. — Той посочи близката бариера. — Гранд Нешънъл трябва да се премине два пъти. Препятствията представляват стогодишни живи плетове от трънки и смърч, и поради очевидни причини се смятат за най-грандиозните в състезанията по стипълчейз.

Кейт се втренчи в странната конструкция. Не можеше дори да си представи, че би се качила на кон, който трябва да прескочи подобно нещо. А освен това Сизънайн щеше да бъде сред препускащ табун половин тонови животни. Беше прочела, че от четиринайсетте стартиращи по четири километровото трасе коне, няколко винаги загубват жоките си, а обикновено около десетина достигат финала. Тръпки я побиха и тя попита с леко треперещ глас:

— Колко са препятствията тук?

— Около трийсет. С изключение на водните препятствия всички са около метър и петдесет високи и поне около метър и осемдесет широки. Много от тях имат ровове, широки около метър и осемдесет, разположени или в зоната на отскок, или в зоната на приземяване. Така че, както виждате, по време на състезание могат да бъдат много опасни.

Сър Седрик изглежда изпитваше удоволствие да представя нещата в по-незначителен вид, но Кейт бе ужасена. Едно бе да се страхува абстрактно за опасността, грозяща Ник, съвсем друго бе, да вижда срещу какво ще се изправи той. Почти ѝ се прииска да си бе останала в Лондон, пред телевизора на госпожа Брасуел, където заплахата не изглеждаше толкова непосредствена.

— Това препятствие ето там — посочи сър Седрик — се нарича Бечърс Брук, по името на някакъв капитан, който паднал там в началото на миналия век. Известно е с драматичните злополуки, които се случват там и, осмелявам се да кажа, ще видим нещо подобно и по-късно днес.

— О! — Кейт сви юмруци. — Да, мога да си представя. — Нали точно на Бечърс Брук бе паднал Ник и едва не бе загинал.

Продължиха да се разхождат из хиподрума и сър Седрик безспир ѝ обясняваше за опасните препятствия. Едно от тях бе кръстено Валънтайн на името на коня, извършил невероятен скок през 1840 година, друго се наричаше Чеър, където останал без ездач кон паднал в рова и бил прескочен от животното зад него.

Но след Бечърс Брук Кейт почти не слушаше. Бе направо вцепенена от страх за Ник. След няколко минути вече не бе в състояние да слуша изнесената с чувство за хумор лекция на сър Седрик за това, което ѝ се струваше като самоубийство за конете и ездачите.

— Аз... ако нямате нищо против, бих отишла да си взема нещо за пиене — рече тя.

— Ще дойдем с теб, ще дойдем с теб! — в хор завикаха Руди и Ранди.

Но дядо им поклати глава.

— Не след дълго имаме среща с майка ви близо до бара. — Той се обърна към Кейт. — Искате ли да изпиете с нас чаша шампанско?

— Не, благодаря — поклати глава Кейт. — Много сте мил, но аз също имам среща — излъга тя и бързо се отдалечи.

Но няколко минути по-късно наистина се натъкна на стар приятел.

— Марио! — извика Кейт. Сякаш по чудо от групичка зрители пред трибуните изникна чичото на Ник, облечен в костюм от туид, в който изглеждаше доста смехотворно.

— Здравей, хубавице! — възкликна радостно той. Сияещ Марио стисна ръката ѝ.

— Нямах представа, че ще бъдеш тук — рече Кейт, озадачена и в същото време радостна. Струваше ѝ се толкова необичайно да съзре Марио под облачното английско небе. И все пак щастливо го целуна по бузата. — Откога си в Англия?

— Пристигнал вчера. — Той вдигна показалец. — Това голям ден за Нико. За нищо на света не бих пропуснал.

— И Аделина ли е тук с теб?

Марио енергично поклати глава.

— Не, тя не обича пътешества. Но аз, аз дошъл. Тук велико, нали? — Той посочи публиката и хиподрума.

— Да, доста е впечатляващо — съгласи се Кейт. — Но тези препятствия изглеждат ужасяващи.

— Да, тоя Нико! Той винаги е бил луд! Дано не се пребие. — Марио поклати глава. После лицето му изведнъж грейна. — Знаеш ли, аз се чудил дали ще те срещне тук. Нико казал не. Но аз казал да, Кейт ще дойде.

Само мисълта, че Ник е обсъждал с чичо си възможността тя да присъства на състезанието, накара Кейт да се изчерви. Какво ли точно са си казали, зачуди се тя. Дали Ник е споделил с Марио за скарването им?

— Струва ми се обаче, че няма да остана.

Марио я изгледа замислено.

— Ник знае ли, че ти тук?

— Ами, не. Аз само мислех да погледам. Да се уверя, че всичко ще мине добре — тихо отвърна Кейт.

Марио кимна, после я потупа по рамото.

— Кейт, слушай хубавице. Ти отиде да види Ник, така че той разбере ти тук. Той не казал много за теб, но аз, аз разбрал, че той много нещастен. Ти

отиди да видиш него, усмихни му се, кажи му добра дума. Нали разбираш, какво искам да кажа?

Кейт отстъпи крачка назад.

— Но аз...

Ала Марио не пусна ръката ѝ.

— Няма нужда да казваш нищо. Една усмивка достатъчна. Просто се усмихни на Ник. Не искам толкова много от теб. — Марио я потупа окуражително.

— Добре — съгласи се накрая Кейт с колеблива усмивка. — Но аз дори не зная къде да го намеря.

— Сега Ник е в съблекалня на жокеи. Но скоро ще бъде в заграждението при конете. Иди там и чакай. Той сигурно ще види теб. — Марио ѝ посочи мястото и отново стисна ръката ѝ. — Само му се усмихни. Това е всичко.

В съблекалнята на жокеите обслужващият персонал от сутринта лъскаше ботуши и оправяше копирените униформи, ушити във всички цветове на дъгата. По масите бяха разпръснати морскосини ръкави на розови точки, жълти кантове, тъмносини пояси, вишневочервени сърца, бели ромбове. Атмосферата бе нажежена от шегички и нервна размяна на клюки. Всеки ездач ясно съзнаваше, че може да завърши състезанието, покрит със слава или в болничното легло.

След като Ник обу фините си кожени ботуши, неговият помощник оправи за последен път униформата му в червено и бяло.

— Изглежда добре, нали, сър?

— Благодаря ти, Майк. — Ник го потупа по рамото, взе шлема си, грабна малкия камшик и се насочи към стаята за проверка на теглото. Чиновникът вече бе заел мястото си зад бюрото. Докато чакаше реда си, Ник се загледа през прозореца към препятствията отвън.

Първите две са обикновени огради, рече си той. Нищо особено. Ала след тях идваше Бечърс Брук, което го караше да се чувства все едно отскача от ръба на каменна кариера. Ник поклати глава и тихо подсвири през зъби.

Макар да бе прекарал безсънна нощ, тъй като се чувстваше ужасно след раздялата с Кейт, в този момент не можеше да си позволи да мисли за нея. Предстоеше му битка и както винаги преди състезание, умът му бе съсредоточен само върху предстоящата задача. Светът наоколо сякаш не

съществуваше за него, погледът му бе вглъбен и той се чувстваше лек, гъвкав, подвижен, бърз като изострен бръснач — готов!

Навън конете обикаляха един след друг в ограждението. Щом възседна Сизънуайн, силното животно затанцува на място.

— Стой, стой, момчето ми. Всичко е наред. Днес с теб имаме работа, така че е по-добре да пестиш силите си.

Ник постави длани върху топлата кожа на животното и безмълвно продължи общуването помежду им. Постепенно обаче вниманието му бе отклонено от Сизънуайн и той осъзна, че викат името му.

— Ник, хей, Ник! Тук!

Той намръщено се обърна и съзря Джилиан Лафиоре. Както обикновено, тя сякаш бе слязла от корицата на модно списание, с нелепо розови обувки на прекалено високи токове, които бяха в тон с широкополата ѝ шапка, заплашваща всеки момент да хвъркне от главата ѝ и да изплаши конете. Ник неохотно подкара Сизънуайн към мястото, където беше застанала.

— Джилиан, как върви шоубизнесът и какво те е довело тук в такова време?

Джалиан се нацупи.

— Турнето ми се провали, а съм дошла тук, подмамена от същата причина, привлякла цялата тази тълпа в такова отвратително време. Довела съм и момчетата да видят мига на твоя триумф. — Тя вдигна ръка, за да задържи шапката си. — А с теб какво става? Трябваше да крещя в продължение на пет минути, докато ме чуеш.

— Извинявай, но когато ми предстои състезание, не виждам и не чувам нищо около себе си. Какво искаш?

Джалиан извъртя очи.

— Не е нужно да си толкова подозрителен. Не съм тук, за да се опитам да започна оттам, докъдето стигнахме.

— Не сме стигали доникъде.

— О, не бъди такъв формалист. Може никога да не сме били любовници, но между нас определено имаше нещо. Прескачаха искри.

Ник понечи да възрази, но реши, че ще бъде напразно пилеене на силите. Джилиан бе красива жена и може би наистина бе изпитал сексуално влечение към нея — макар никога да не го бе показал. Но сега, след като бе срещнал Кейт и се бе любил с нея, всичко му изглеждаше далечна, отдавна забравена история.

— Исках само да ти благодаря — продължи Джилиан. — Лу ми каза какво си направил за момчетата и аз съм ти безкрайно задължена.

— Лу тук ли е? — стрелна я с поглед Ник.

— Шегуваш ли се? — разсмя се тя. — Точно сега той се крие. Хората, срещу които свидетелства, не се шегуват и изглежда никак не обичат да губят. Но Лу ме помоли да ти предам нещо.

— Какво? — предпазливо я погледна Ник.

— Не се тревожи, бъди щастлив! — Джилиан изглеждаше озадачена. — Знаем, че е от песен, но нямам представа какво искаше да каже Лу.

Ник се надяваше, че по този начин Лафиоре му съобщаваше за намерението си да изпълни своята част от сделката и да се откаже от отмъщението си. Или пък се опитва да приспи бдителността ми, мрачно си помисли Ник, спомнил си предупреждението на Кейт. В разгара на техния спор, той не бе обърнал внимание на думите ѝ, но сега те отекнаха в съзнанието му.

— Е, пожелавам ти успех — рече Джилиан.

— Благодаря, успех и на двама ви с Лу — отвърна Ник. Сетне докосна с камшика козирката на шапката си, подкара Сизънуайн обратно към заграждението и отново се съсредоточи изцяло върху предстоящото състезание. Единственото нещо, което забеляза пред себе си, бе линейката, отправил се към Бечърс Брук, където щеше да чака, за да откара падналите и ранените. Ник искрено се надяваше да не е сред тях.

Няколко минути по-късно конете се насочиха като живо море към старта. Докато служителят, сигнализиращ началото, даваше своите указания, жокеите тихо ругаеха. Ник успокояваше Сизънуайн. Около тях очите на другите коне блестяха, а в погледите на мъжете се четеше мрачна решителност.

После флагът се спусна и Ник полетя напред, сякаш едва сдържаната досега енергия на Сизънуайн се бе просмукала в него.

Кейт обикаля около заграждението в продължение на двацет минути, преди Ник да излезе. Облечен в копринената униформа, с шлема и фините кожени ботуши, той ѝ се стори съвсем различен. Прилепналата униформа подчертаваше стройното му мъжествено тяло. Ала той беше някак далечен, сякаш принадлежеше на друг свят.

Нима този намръщен, замислен мъж бе същият, който я бе любил страстно само преди по-малко от четирийсет и осем часа? Трудно ѝ бе да повярва.

След разговора с Марио тя реши, че Ник трябва да знае за присъствието ѝ на състезанието, а също и да му каже, че съжالياва за острите думи, които си бяха разменили. Не можеше да понесе мисълта, че той е потиснат, когато му предстои толкова опасно състезание. Ами ако му се случи нещо? До края на живота си не би могла да си прости. Стомахът ѝ болезнено се сви.

Дали да го извикам, запита се тя. Изобщо не бе и помислила, че е възможно Ник да не я забележи. С червената си коса, тя доста привличаше вниманието и смяташе, че щом Ник спре поглед на нея, ще прецени настроението му и ще реши какво да му каже. Но щом излезе, той мина покрай нея, без изобщо да вдигне поглед.

Кейт стисна ръце и забеляза как треньорът доведе прекрасен дорест жребец, който би трябвало да е Сизънуайн. Щом се метна върху тънкото парче кожа, което служеше за седло, Ник ѝ се стори още по-далечен. Какво ли е да гледаш света от такава височина, мина ѝ през ума. Сигурно се чувства като бог. Тя отново се запита дали да извика, за да привлече вниманието му. Но дочу друг глас, който го накара да се обърне.

Кейт се втренчи по-надолу по протежение на оградата. С широкополата си розова шапка, елегантната рокля и палто Джилиан Лафиоре изглеждаше великолепно. Тя се олюля на осемсантиметровите си токчета, докато прекосяваше калния участък до ограждението.

Ник се наведе от коня и каза нещо, а Джилиан вдигна поглед към него. Какво ли обсъждат, зачуди се Кейт и се намръщи. Някак инстинктивно усети, че двамата не са обикновени познати и изпита ревност. Дали Джилиан не бе истинската причина за враждата между Ник и бащата на близнаците? Дали Джилиан и Ник са били любовници?

Кейт отстъпи крачка назад. Желанието ѝ да изглади недоразуменията между нея и Ник се бе изпарило. Но чувствата ѝ не се бяха променили. Щом свърши разговора си с Джилиан, Ник се отдалечи, без дори да погледне към мястото, където стоеше Кейт. Тя остана няколко минути неподвижна, загледана в него, толкова объркана от обзелите я чувства, че загуби представа за времето и нито чуваше, нито разбираше какво става около нея. После, когато тълпата започна да се придвижва към пистата и въздухът сякаш се нажежи от напрежение, тя осъзна, че стои съвсем сама и че състезанието всеки момент ще започне.

— О, господи! — Кейт забърза към скупчените край оградата зрители. Дочу в далечината гласа на коментатора, последван от рева на тълпата и сърцето ѝ подскочи. Явно надбягването бе започнало.

Младата жена се затича, но зрителите бяха застанали толкова плътно един до друг, че пистата изобщо не се виждаше.

— Тръгнаха ли? — обърна се тя към застаналата наблизо жена, облечена в шлифер, а после и към мъжа с пепитена шапка до нея. Но никой не си даде труда да ѝ отговори.

Със свито от страх сърце, Кейт се насочи към Бечърс Брук, което сър Седрик бе определил като най-опасното препятствие. Но и там тълпата бе толкова гъста, че Кейт изобщо не можа да достигне до оградата, за да види състезателите.

Земята вибрираше под ударите на копитата и изведнъж от тълпата се изтръгна вик на ужас. Кейт се повдигна на пръсти, но успя да види само върховете на няколко жокейски шапки, които скоро изчезнаха от погледа ѝ.

— Какво се случи? О, моля ви, кажете какво се случи? — Кейт почти истерично разбута стената от гърбове.

Група коне премина пред очите ѝ като реактивен самолет, препускайки бясно към следващото препятствие. Как би могъл Ник да оцелее в подобна бъркотия? Дали изобщо някой би оцелял?

— Е, двама вече отпаднаха — дочу тя да промърморва някакъв старец на съседа си.

— Кои двама, кои двама? — извика Кейт. Отчаяно си помисли, че щеше да е по-добре да си бе останала вкъщи да гледа надбягването по телевизията. — Кой е ранен? — истерично изкрещя тя и някак си успя да се добере до оградата, докато видя пистата.

Някакъв кон бе паднал и го извлякоха от Бечърс Брук преди основната група да започне втората обиколка. Но жребецът беше бял, явно не бе Сизънуайн. Междувременно се дочуха отново ужасени викове надолу по трасето. Кейт стисна ръце. Бечърс Брук не бе единственото опасно препятствие. Всички бяха невероятно опасни. Ездачът можеше да се пребие, на което и да е.

Започна да вали дъжд и се спусна гъста мъгла. В далечината се появи кон без ездач, наближи Бечърс Брук, после изведнъж зави и се отдалечи. Животното бе кафяво, но пелената от мъгла бе толкова гъста, че Кейт не можеше да каже със сигурност дали бе дорест като Сизънуайн. Ала щом го видя, сърцето ѝ сякаш се качи в гърлото.

После земята отново започна да трепери. Зададоха се само два коня, препускащи лудо по калната писта през вълмата мъгла. Ездачите бяха така плътно прилепнали към гърбовете им, че изглеждаха като сраснали с напрегнатите животни. Щом отскочиха над Бечърс Брук, тълпата застина.

Всичко стана толкова бързо, че Кейт дори не можа да види дали Ник бе между двамата водещи жокеи. Тя премигна и видя още един кон без ездач, който рязко зави встрани. Юздите му висяха свободно. След миг още десетина животни все още с ездачите си профучаха пред очите ѝ като експресен влак.

Тълпата избухна в радостни викове. Кейт дочу имената на Ник и Сизънуайн, но не можа да разбере в какъв контекст ги споменават. След миг възторжените възгласи отново огласиха хиподрума.

— Е, това е! — обърна се застаналият до нея мъж към своя съсед. — Струва ми, че Конти и Сизънуайн спечелиха.

Неясна фигура в шлифер, мека шапка и черни очила, се вмъкна в будката на обществения телефон и набра дълъг номер. Явно разговорът беше междуградски.

— Тя току-що си купи билет за Лондон. Ще пътува съвсем сама във влака. Бих могъл да свърша работата сега.

От другата страна на линията последва дълго мълчание.

— Сигурно ли е, че ще бъде съвсем сама?

— Напълно. Следих я по време на цялото състезание. Дори обмислях възможността да я блъсна под някой от конете. Но ще бъде доста по-лесно да я изхвърля от влака. Какво ще кажете?

Отново последва мълчание.

— Не.

— Не! — Веждите на обаждания се отскачиха нагоре.

— Размислих. В момента твърде много хора са насочили вниманието си към Кейт Хъмфри. Прекалено рисковано е. По-добре да изчакаме и да видим как ще се развият събитията.

— Може да съжалявате.

— Зная — отсече гласът от другата страна. — Но аз съм този, който решава, нали?

— Вие сте шефът. — Човекът в шлифера затвори телефона, вдигна яката си и излезе на перона, където пътниците очакваха пристигането на влака.

Кейт Хъмфри беше измежду чакащите. Тя трепереше и лицето ѝ бе бледо като платно. Ала в очите на нейния преследвач нямаше и капка съчувствие.

— Сега се отърва — промърмори той. — Но следващия път няма да ти се размине.

— Пийни си чай и ми разкажи за Гранд Нешънъл — настоя госпожа Брасуел.

Кейт пое чашата и отпи от приятно горещата течност. Бе пристигнала в Лондон късно снощи и макар че госпожа Брасуел гореше от любопитство да научи подробности от пътуването ѝ, Кейт бе твърде изтощена и потисната, за да разказва. След като бе свалила изцапаните си дрехи, тя се бе строполила на леглото и бе спала непробудно дванайсет часа.

Днес след обилната закуска от бекон с яйца и намазана с масло препечена филия, Кейт седеше в кухнята на госпожа Брасуел, отправила изпълнен с благодарност поглед към своята хазяйка.

— Няма много за разказване. Всъщност почти нищо не можах да видя заради тълпата.

Госпожа Брасуел зацъка с език.

— Значи ние с Еди сме видели повече както си седяхме удобно вкъщи пред телевизора.

— Гледахте ли състезанието?

— О, разбира се. Моят Еди не би го пропуснал за нищо на света. Нали знаеш колко обича конни състезания. Гледахме отначало докрай. Принцесата бе облечена в прекрасна рокля, макар че шапката на херцогинята на Йорк не ми допадна особено.

Кейт се усмихна измъчено.

— Наистина сте имали по-добър поглед върху нещата от мен. — Усмивката ѝ се стопи и тя се намръщи. — Не видях сериозни злополуки, но чух, че имало доста тежки.

Госпожа Брасуел поклати глава.

— О, беше ужасно! Едно нещастно животно падна на главата си. Трябва да бъде разстреляно. Имаше още четири, които си счупиха краката и също трябва да бъдат убити. Какъв позор! Толкова красиви животни да бъдат умъртвявани заради някакво глупаво състезание...

— Да — съгласи се Кейт. — Радвам се, че не видях грозната страна на състезанието.

— О, но Ник Конти беше чудесен. Какъв великолепен ездач е той! Еди каза, че е засенчил всички. Той наистина заслужаваше да спечели.

— Сигурна съм в това. — Кейт замислено погледна госпожа Брасуел. — Не бях достатъчно близо, за да го видя, когато получаваше купата. Вие успяхте ли да проследите всичко по телевизията?

— О, да. Не бих пропуснала този момент.

— Как изглеждаше той?

— О, изморен, а едната страна на лицето му бе оплескана с кал. Но, боже мой, колко е красив! Малко слабичък за моя вкус, но все пак, когато херцогинята на Йорк го целуна по бузата, ми се искаше да съм на нейно място.

Кейт въздъхна и остави чашата.

— Да, предполагам, трябва да е много щастлив.

— О, сигурна съм. Да спечелиш Гранд Нешънъл не е шега работа! — Госпожа Брасуел с любопитство се взря в Кейт. — Но какво има, скъпа? Напоследък изглеждаш доста напрегната. Да не би с работата ти нещо да не е наред?

Кейт тъжно се засмя.

— Изобщо не съм сигурна дали все още имам работа?

— Защо? — Хазяйката се ококори изненадано.

— Ами... — Кейт прехапа устни. — Тъй като доста неочаквано си взех два свободни дни, за да отида до Ливърпул, останах с впечатлението, че господин Дигър, управителят на „Червената свещ“ е доста ядосан.

— О, боже, нямах представа! Ами тогава по-добре му се обади веднага. Може само да е разрошил перушина и да се нуждае от малко успокоение, ако разбираш какво искам да кажа.

Кейт смяташе, че нещата са доста по-сериозни, но кимна.

— Да, ако нямате нищо против, ще използвам телефона във всекидневната.

— О, разбира се, скъпа. Аз ще остана тук да измия чиниите.

Кейт седна пред ниската масичка, където бе поставен телефонът и посегна към слушалката. Ала точно в този момент апаратът иззвъня.

— Домът на семейство Брасуел.

— Мога ли да разговарям с госпожица Катрин Хъмфри — попита обигран женски глас.

— На телефона е госпожица Хъмфри. — Кой ли може да е, запита се тя.

— Аз съм от „Бърнсайд Рекординг“, госпожице Хъмфри. Почакайте за момент, докато ви свържа с господин Уинстън Дипинг.

Щом чу името Бърнсайд, Кейт се вцепени. В целия хаос около нея и Ник съвсем бе забравила за историята около Бърнсайд. Сега ѝ се струваше още по-невероятна отколкото когато за първи път чу разказа на изискания адвокат.

Ала името на Уинстън Дипинг ѝ бе познато. Всички в музикалния бизнес знаеха, че той ръководи клонът на „Бърнсайд Ентърпрайзис“, който се занимаваше със звукозаписи. Този човек можеше да създаде или унищожи кариерата на всеки избран от него музикант. Кейт стисна здраво слушалката.

След миг дочу мъжки глас на елегантен английски.

— Госпожице Хъмфри, толкова се радвам, че успях да ви открия вкъщи. Не се познаваме, но аз съм ваш почитател.

— Нима?

— О, да, наистина. Преди няколко дни ви чух да свирите в „Червената свещ“ и бях дълбоко впечатлен.

— Наистина ли? — Кейт се зачуди кога ли е бил в бара. Ако някой толкова високопоставен служител в „Бърнсайд Рекординг“ присъстваше сред публиката, тя със сигурност щеше да е дочула нещо.

— Всъщност бях дотолкова впечатлен — продължи мъжът, — че нямам търпение да ви предложа да сключите договор с нас.

— Така ли? — Кейт едва не падна от стола.

— Предлагам ви много изгодна сделка, госпожице Хъмфри. Ще бъде от голяма полза за бъдещата ви кариера. Но вероятно ще се наложи да се върнете в Щатите. Дали е възможно да се срещнем утре на обяд, за да обсъдим подробностите?

Четиринадесета глава

— Ник, скъпи! — Присила Симпсън обви ръце около врата на Ник и ентусиазирано го целуна по бузата. — Беше великолепен на Гранд Нешънъл. Чувствах се като дамите от Средновековието, които гледали как техния рицар се впуска в бой. Беше дори още по-въълнуващо!

— Благодаря, Присила. По време на състезанието аз самият бях доста развълнуван. — Той отпи от уискито и усмихнато се вгледа в привлекателната руса годеница на братовчед си Колин. Присила бе облечена

в плътно прилепнала рокля с голи рамене, дълбоко изрязана на гърба. — Харесва ми роклята ти.

Под дългите ресници очите на младата жена проблеснаха дяволито.

— И на мен ми харесва твоят костюм. Тъмните тонове много ти подхождат. Изглеждаш загадъчен, мрачен и... невероятно сексапилен. Сините ти очи ме карат да настръхвам. Ако не бях вече сгодена за Колин...

— Хей, какво замисляте вие двамата? — Висок, рус и изключително привлекателен в елегантния си костюм, Колин Крестуел си проправяше път сред тълпата леко пийнали гости.

Никой не би допуснал, че Колин и Ник имат роднинска връзка. И по външност, и по темперамент, двамата бяха пълна противоположност, и то не само защото родителите им не бяха едни и същи, а и в резултат на коренно различно прекараното детство. Докато Ник бе осиротял съвсем малък и бе изпратен в интернат в чужбина от богатите си английски роднини, Колин бе израснал като гордостта на семейството и не му бе отказвано нищо. И двамата излъчваха самоувереност. Ала при Ник тя бе извоювана трудно, докато при Колин бе придобита от самото му рождение и затова бе някак по-мека, поестествена.

Той потупа Ник по гърба.

— Както виждам, флиртуваш с всички хубавици в залата. — Колин огледа пъстрата тълпа, жените с бляскави рокли и бижута, мъжете в тъмни официални костюми. — Е, предполагам това е право на победителя. На колко празненства беше поканен през последната седмица?

— Честно казано, и аз самият не знам — сви рамене Ник. — Последните няколко дни бяха невъобразим хаос.

След като победи на Гранд Нешънъл Ник, бе повлечен от нестихваща поредица публични изяви. Сякаш всички по-богати семейства в Англия, дори далечно свързани с конните състезания, бяха решили да организират приеми в негова чест. Освен това бе зает да дава интервюта за вестниците, списанията, телевизионните компании. Макар да не обичаше празненствата, Ник много добре съзнаваше, че популярността му, нараснала неимоверно след победата в Гранд Нешънъл, ще бъде неоценим тласък за новия му бизнес — отглеждането и тренирането на коне. Трябваше да бъде търпелив и да понесе всички тези помпозни тържества.

— Е, победата ти в Гранд Нешънъл ще те превърне в богаташ — заяви Колин. — Половината от гостите в залата имат собствени конюшни, пълни с прекрасни жребчета. След сензацията, която предизвика, те със сигурност ще искат да купят коне от теб. — Той погледна многозначително облечените в скъпи тоалети жени и намигна на Ник. — А с твоята външност, не бих се

изненадал, ако по-голямата част от твоите клиенти принадлежат към нежния пол. — Той собственички прегърна Присила през раменете. — Но тази жена вече е заета. Което не вярвам да представлява проблем за теб, тъй като, както винаги, имаш на разположение цял харем хубавици, от които да избираш. Така че долу ръцете!

Присила весело се разсмя и нежно погледна годеника си.

— Глупчо! Привлекателният ти братовчед би могъл да ме има, стига да поиска, но той просто не се интересува от мен.

Ник поклати глава, загледан усмихнато във веселата двойка, и отпи отново от уискито. За щастие, след като състезанието бе свършило, можеше да си позволи това удоволствие.

С очертаващото се пред него бъдеще можеше да си позволи и много други неща. Трябваше да вземе важни решения. Ала в едно бе сигурен. С кариерата му на жокей вече беше приключено.

Как ли Кейт би погледнала на това, запита се той. Прониза го такава силна болка, че за да я прикрие, отмести поглед от Колин и красивата му годеница, които продължаваха да се гледат влюбено. Под напрежението заради предстоящото изпитание, Ник бе успял да изтласка мислите за Кейт някъде дълбоко в съзнанието си. Но сега бъдещето се очертаваше съвсем спокойно и агонията от раздялата с Кейт го обземаше с нова сила.

В нощта преди Гранд Нешънъл той все още бе ядосан заради обвиненията, които му бе отправила и си казваше, че е радостен, задето са се разделили, преди връзката им да се задълбочи. Когато го упрекна, че е избрал ездата за професия, заради някаква изкривена връзка със смъртта на баща му, той се вбеси.

Но по време на Гранд Нешънъл в най-странни моменти, най-неочаквано имаше чувството, че се наблюдава отстрани и анализира собствените си реакции. Дори когато приемаше трофея за победителя, част от него сякаш бе отстъпила встрани и наблюдаваше, анализираше. Беше доста обърквашо и все пак му разкри много...

— Ник, възнамеряваш ли да дойдеш до Бийчуолд, докато си в Англия?
— попита Колин.

Бийчуолд бе семейно имение в Дорсет, където баба им и дядо им живееха като дребни провинциални феодали.

— Не, не възнамерявам да отида дотам — иронично се засмя Ник. — Някак не ми се вярва баба и дядо Крестуел да чакат със затаен дъх моето посещение.

— Грeшиш — намръщи се Колин. — Те се гордеят с теб. А след Гранд Нешънъл... Е, ще се надуют като пуяци. Посещението ти ще ги развълнува.

Ник поклати глава.

— Ти си тяхната радост и гордост, Колин, не аз. Аз само петня семейната чест.

— Грeшиш. Може би някога е било така. Знам, че бяха много жестоки към майка ти и се отнасяха хладно към теб в детството ти. Известно ми е, че когато си бил дете, си намирал топлота и съчувствие единствено у италианските ти роднини. Но сега с теб си разменихме ролите. Ти си известна личност. А какво съм постигнал аз?

— За бога, Колин! Ти си адвокат в много престижна фирма — възкликна Присила. — Престани да се подценяваш!

Високият русокос мъж сви рамене.

— Да, с голям зор успех да завърша Кеймбридж и благодарение на влиянието, което има семейството ми, сега работя за „Бъроуз, Пърси, Бостуик и Къртис“. Но подобна работа не само е лишена от всякакъв чар, ами няма и особени облаги. А ти си обгърнат с романтика. Докато предаваха Гранд Нешънъл, дядо се беше лепнал за телевизора, баба също. Двамата изпитват голяма вина заради миналото и биха искали да поправят грешката си.

— Бедата с миналото е, че не можеш да го промениш, нито да поправиш грешките си — промърмори Ник и допи уискито.

— Зная — съгласи се Колин. — Но няма смисъл да продължаваш да се държиш враждебно. Баба и дядо наистина ще се радват да те видят. Двамата с Присила отиваме с колата за две седмици. Ела с нас, Ник. Какво ще кажеш?

— Ще си помисля и ще ти се обадя — отстъпи накрая Ник.

Тази вечер, щом се върна в апартамента на Марчмънт, Ник прекара часове в размисъл. Крачеше напред-назад из всекидневната и от време на време поглеждаше към вратата на спалнята, където двамата с Кейт се бяха любили страстно. Оттогава той не бе в състояние да спи там и прекарваше нощите на дивана пред камината.

Кейт. Болеше го, когато мислеше за нея. И бе невъзможно да изхвърли образа ѝ от съзнанието си. Марио му каза, че е била в Ейнтри.

— Видя ли хубавицата Кейт? — бе го попитал той. — Тя изпълни ли молбата ми?

— Каква молба? — внимателно попита Ник.

— Казах й, че си нещастен и че тя трябва да ти се усмихне преди състезанието. Усмихна ли ти се? — с надежда попита Марио.

— Не — отвърна рязко Ник и се отдалечи, защото не бе сигурен, че може да овладее изражението си. Значи дори не е пожелала да дойде и да ме поздрави, с болка си помисли той. Защо изобщо бе пристигнала в Ейнтри? Само за да се надсмее над комбинацията от бруталност и помпозна глупост, както наричаше тя смисъла на неговия живот?

Независимо от всичко, той се бе надявал да я срещне на някое от празненствата или публичните изяви, последвали Гранд Нешънъл. Лесно би могла да дойде, стига да поискаше. Но макар че непрекъснато търсеше с поглед огнената й коса и сърцевидното й лице, тя не се появи.

Ник отново прехвърли наум целия спор помежду им. Разбира се, бе невъзможно да изпълни молбата й. Нямаше начин толкова късно да откаже да участва в състезанието. Беше въпрос на чест и професионална гордост. Ала доста от останалите й заключения го безпокояха.

Бе мислил за баща си, докато яздеше, и когато Сизънуайн прескочи последното препятствие и първи прекоси финиша, Ник бе изпитал задоволство и удовлетворение. И отново бе осъзнал, че по някакъв начин това е свързано с баща му. Едуардо Конти беше привлекателен, сърдечен човек, напълно отдаден на спорта, с който са занимаваше. Всеки път, когато Ник се опитваше да си спомни деня, когато баща му загина, всичко, което изпитваше, бе смразяващ хлад. Нямаше ясни образи, само невероятен ужас.

Идеята на Кейт, че в желанието му да се състезава има някаква склонност към самоунищожение, бе погрешно. Но може би в предположенията й имаше известна истина. Може би за него бе въпрос на чест да бъде ненадминат в спорта, причинил гибелта на баща му. И вероятно чувстваше, че дължи на баща си, а също и на самия себе си победата в Гранд Нешънъл. Сега целта бе постигната и трябваше да мисли за бъдещето. Ала проблемът бе, че не можеше да си представи бъдещето без Кейт Хъмфри.

На следващата сутрин Ник намери в телефонния указател адреса на семейство Брасуел в Южен Кенсингтън, където Кейт му бе споменала, че живее под наем. Решен да я види и да изясни нещата помежду им, той взе такси до къщата и позвъни на вратата. Дребничката жена, която му отвори, се ококори от изненада.

— Изглеждате ми невероятно познат. Да не би да сте...

— Казвам се Николас Конти и съм дошъл да се срещна с госпожица Кейт Хъмфри. Тя вкъщи ли е?

— Ник Конти! — Жената примига. — Кейт спомена, че ви е срещнала в Италия. Не мога да повярвам. Изглеждате още по-добре, отколкото по

телевизията. Моят съпруг ще помисли, че съм откачила, като му кажа, че сте идвали тук. — Тя поклати глава. — Е, нямаш късмет, Николас Конти. Кейт замина.

— Замина? Къде?

— Обратно за Америка. Някаква голяма компания, мисля, че беше „Бърнсайд“ ѝ предложи да сключи договор с тях и Кейт прие.

Кейт седеше, отпуснала ръце в скута си, загледана навън през прозореца, докато огромната кола плавно се движеше по очертания от дървета път. Напоследък непрекъснато се возя в луксозни автомобили, помисли тя. Първо в колата на сър Седрик, а сега и в лимузината на Оуен Бърнсайд. Само че Кейт се чувстваше доста по-нервна и неспокойна в черния кадилак, отколкото когато пътуваше към Лондон с ролс-ройса на сър Седрик.

Кейт се наведе и почука по стъклото, което я отделяше от униформения шофьор.

— С какво мога да ви услужа, госпожице Хъмфри? — обади се той по интеркома.

На Кейт ѝ се струваше доста нелепо да разговаряш по телефон с някого, който е само на крачка пред теб, но все пак включи микрофона и рече:

— Просто се чудех още дълго ли ще пътуваме до имението на господин Бърнсайд?

— Ще пристигнем след двацет минути, госпожице Хъмфри.

— О! Благодаря. — Кейт се облегна на тапицираната с плюш седалка и приглади плисираната си ленена пола. Беше хубав априлски ден. Дъбовете и кленовете бяха напъпили, а лехите с нарциси и лалета изпъстряха с ярки цветове дворовете пред обикновените къщички, покрай които минаваше колата.

Времето в Нова Англия бе доста по-приятно отколкото на стария остров. Утрото на заминаването ѝ бе хладно и облачно. Като се надяваше, че това е добър знак, тя още по-здраво стисна ръце.

Решението ѝ да прекоси отново Атлантика бе доста внезапно, но също така неочаквано бе дошло и предложението на Уинстън Дипинг, включващо записването на неин собствен албум. Би било лудост да откаже. Хората на Бърнсайд не само поемаха ангажимента да лансират албума с рекламен бюджет, който би впечатлил дори Мадона, но също така възнамеряваха да организират концертно турне за нея по цялото Източно крайбрежие.

Освен това нищо вече не я задържаше в Лондон. Е, госпожа Брасуел щеше да ѝ липсва, но друг — едва ли. Освен Ник. Ноктите се забиха в дланта ѝ. Сега, когато вече знаеше, че е спечелил Гранд Нешънъл и е в безопасност, а освен това и известен, бе по-добре океанът да е помежду им. Светът на Ник бе толкова различен от нейния. Нищо нямаше да излезе, ако бе отишла с него в Ирландия. По-добре, че се разделиха, преди да си причинят още по-голяма болка.

Кейт застина на седалката, усетила ледените иглици, които плъзнаха по ръцете и краката ѝ. Само ако можеше раздиращата сърцето ѝ болка да изчезне! Постепенно и това ще стане, рече си ядно тя. Бе се влюбвала и друг път в неподходящи мъже и бе успяла да се възстанови. Щеше да се възстанови и сега.

Колата зави и спря пред масивен портал от ковано желязо. След миг пазачът ги пропусна да влязат. Лимузината плавно пое по лъкатушеща сред красив парк алея, очертана от рододендроновы храсти.

Да се срещне с Оуен Бърнсайд бе условие от договора на Кейт. Да прекара час-два с болен старец, който хранеше илюзията, че тя е негова внучка ѝ се струваше твърде незначителна жертва в замяна на договора. Подобна възможност се предоставя веднъж в живота. И все пак сега, когато оставаха само няколко минути до срещата, Кейт се чувстваше неспокойна.

Когато лимузината спря пред огромния замък от сив камък, младата жена се втрени със страхопочитание в постройката. Прозорците бяха разделени с каменни колони, украсени с витражи и издадени еркери. Стените бяха почти изцяло покрити с остри листа на пълзящи растения. Няколко каменни стъпала водеха към масивна махагонова двойна врата с черно чукче във формата на сокол, което блестеше на следобедното слънце. Гербът на Бърнсайд, рече си Кейт.

Шофьорът отвори вратата, помогна ѝ да слезе и я заведе до вратата. Натисна звънеца и звукът отекна необикновено силно в цялата постройка. Вратата се отвори и Кейт бе посрещната от униформен иконом, който я предаде на висока, слаба жена с черна коса. Тя се представи като Лорета Грийн, частната секретарка на Оуен Бърнсайд.

— Бих ви предложила питие, след дългото пътуване, но мисля, че бихте предпочели лека закуска с господин Бърнсайд — рече Лорета с хладна усмивка и поведе Кейт към внушителна вита стълба.

Кейт се огледа с любопитство. Портрет на красива жена в синя рокля висеше над камината в преддверието. Огромна маса от тъмно дърво проблясваше на мъждивата светлина, процеждаща се през прозорците.

Щом поеха по стъпалата Кейт прокара пръсти по украшения с дърворезба парапет, после насочи вниманието си към госпожица Грийн. Макар да не бе красива — носът ѝ бе непропорционално голям, очите — твърде сближени — тя бе облечена безупречно и с вкус, което ѝ придаваше необикновен чар, предизвикал завист у Кейт. Младата жена плъзна поглед по копринената рокля с безукорна кройка, която вероятно струваше цяло състояние. Секретарката на Оуен Бърнсайд сигурно бе невероятно добре платена.

Щом изкачиха стъпалата, госпожица Грийн се обърна към Кейт и тъмните ѝ очи критично огледаха ленения ѝ костюм и зелената копринена блуза.

— Трябва да ви предупредя, че здравето на господин Бърнсайд е доста крехко. Той с нетърпение очакваше посещението ви, но е възможно възлението да му дойде твърде много. Ако се почувства уморен, ще се наложи да ви помоля да си тръгнете. Сигурна съм, че ме разбирате.

— Напълно. — Кейт с любопитство се взря в госпожица Грийн. Дали наистина бе доловила в гласа ѝ нотка на враждебност? Е, не трябваше да се изненадва. Секретарката очевидно бе готова да защитава шефа си. Вероятно смяташе Кейт за пресметлива шарлатанка, дошла само за да подхрани фантазиите на стареца.

Внезапното хрумване я обезпокои. Нима беше пресметлива шарлатанка? Стомахът ѝ нервно се сви, докато следваше госпожица Грийн по коридора до вратата, на която секретарката леко почука.

— Оуен? — тихо повика тя.

— Кой друг би могъл да бъде? Не говори с мен, сякаш съм болно дете. Може да съм прикован на легло, но още не съм изкуфял — отвърна хриплив глас. — Какво има? Тя пристигна ли?

Застанала зад госпожица Грийн, Кейт леко повдигна вежди и в крайчеца на устните ѝ трепна усмивка. Изведнъж изпита съчувствие към госпожица Грийн. Дано наистина получаваше добра заплата. Бедната жена си бе заслужила всяко пени.

— Госпожица Хъмфри е зад мен — отвърна сдържано секретарката. — Ето я. — Тя отстъпи, така че Кейт да може да влезе.

Спалнята на Оуен Бърнсайд представляваше огромна стая, осветена от множество прозорци, през които струяха слънчеви лъчи. Огромна стъклена врата водеше към открита тераса. Ала цялата естествена светлина не достигаше, за да разведри обстановката, тъй като в стаята преобладаваха тъмните тонове. Подът, покрит с огромен тъмночервен персийски килим, бе почти черен, а също и стените. Цветните копринени лампиони и тежките

махагонови мебели придаваха на спалнята старинен вид. Огромното легло беше с масивни украсени с дърворезба колони и балдахин от червено моаре.

— Червенокоса! — възкликна старецът с извит като ястребов клюн нос. Оуен Бърнсайд бе седнал в леглото, подпрян на планина от възглавници, а ръцете му, проснати отстрани, наподобяваха криле на готов за полет орел. — Ела тук и застани на светло, момиче! Нека те видя хубаво.

Щом Кейт прекоси стаята и застана в долния край на леглото. Бърнсайд повелително махна на госпожица Грийн.

— Можете да си вървите. Няма да имаме нужда от нищо през следващите няколко часа, освен от кафе и поднос с вкусни ястия. Но имам предвид наистина вкусни — добави той предупредително.

Кейт изпитателно се взря в стареца. Високото му чело бе покрито с доста оредяла снежнобяла коса, гъстите му вежди засенчваха дълбоко хлътнали сини очи. Въпреки възрастта и болестта, Оуен Бърнсайд изглеждаше точно такъв, какъвто очакваше — умен и безкомпромисен бизнесмен, превърнал малко провинциално вестниче в международен октопод с милионен тираж.

— Е, ето те най-после тук — измърмори той и я изгледа от глава до пети. — Първото от моите три момиченца. Не очаквах да си толкова хубава. Та ти си истинска красавица.

— О, благодаря.

— Седни, седни. Зная, че е мъчително да се разговаря с грохнал старец като мен, така че настани се удобно.

— Вие не сте грохнал старец — рече учтиво Кейт. Взе украсеният с пискюли стол пред бюрото, приближи го до леглото и седна.

— О, разбира се, че съм стар и обездвижен. Не съм от тези дето не наричат нещата с истинските им имена. Нищо няма да постигнеш в живота, ако не виждаш реалността такава, каквата е. Но ти не си тук, за да обсъждаме моето състояние. Разкажи ми за себе си. Джейк каза, че едва ли не е обърнал земята, докато те открие. Не се задържаш дълго на едно място, а?

— Боя се, че с моята професия, нямам голям избор — отвърна с усмивка Кейт.

— Разкажи ми за професията си. Как си я избрала? Целият съм в слух.

Кейт сви рамене и описа накратко годините, през които бе работила като пътуващ музикант. Докато говореше, проникателните очи на Оуен Бърнсайд не се отделяха от нея. От време на време той прекъсваше разказа ѝ с въпроси.

— Доста трудно ти е било.

— Да, но предполагам, животът на повечето хора не е никак лесен.

— О, не зная. Бих могъл да изброя няколко души, на които целият им живот е минал като по вода. Но сега става дума за теб. — Отново и отново Оуен впиваше изпитателен поглед в нея. — След всичко, което ми разказа за баровете и свиренето на пиано, ти изобщо не спомена и дума за мъже. Красиво момиче като теб, сигурно има поне няколко ухажори. Някой по-специален?

Кейт помисли за Ник и почувства как по шията ѝ плъзва червенина. Понечи бързо да отрече, но точно в този момент в стаята влезе госпожица Грийн, понесла поднос със сребърен чайник, чаши от китайски порцелан и плато с малки сандвичи.

— Чай! — възкликна намръщено Оуен. — Тази помия е за англичаните. Искам кафе и бренди.

— Знаете какво казва докторът — отвърна спокойно госпожица Грийн. Тя приближи масичка на колелца до леглото, недалече от Кейт и остави подноса на нея.

— И какви са тези гадости в чинията? — посочи купчината триъгълни сандвичи.

— Сандвичи с краставица, леки и здравословни.

Старецът избълва порой от ругатни, които накараха Кейт да подскочи и да запремигва. Госпожица Грийн ни най-малко не се смути. Тя спокойно напълни две чаши, добави бучка захар в чая на работодателя си, пожела им добър апетит и излезе от стаята.

Оуен с подозрение се взря в чая си и предпазливо отпи.

— Все едно пиеш от хладката вода в басейнчето за птици в градината — оплака се той.

— Хубав е — отвърна Кейт, след като отпи от своята чаша. — Докато бях в Англия, се научих да пия чай. — Тя си взе сандвич и отхапа. — Много са вкусни. Опитайте.

— Е, добре. И без това нямам избор. Както съм прикован към леглото, имам възможност да правя каквото искам колкото и „Затворникът на Зендая“. — Оуен грабна сандвич и отхапа половината, сякаш бе изгладняла пираня, нахвърлила се върху безпомощната си жертва. После присви очи и отново се взря в Кейт. — Каза, че си се научила да пиеш чай в Лондон. Какво друго свикна да харесваш? Откри ли например някакви чувства към младежа на име Николас Конти?

Кейт едва не изпусна чашата си.

— Как сте... Искам да кажа, откъде сте могли...

Оуен хрипливо се засмя.

— О, разполагам със собствени източници на информация, връзки, за които не знае дори Джейк Кейн, адвокат по този случай. Всъщност Джейк бе наел детектив, който те следеше през последния месец. — Старецът потупа кафявата папка, която Кейт не бе забелязала досега, тъй като бе наполовина скрита под завивките. — Вчера получих доклада му. В Италия е било доста напрегнато, както разбирам?

— Да, така беше.

— Имали сте късмет, че сте се измъкнали живи и здрави. Знам това онова за хората, които сте успели да изиграете. — Оуен поклати глава. — Неприятна банда. — Той прочисти гърло. — Този Николас Конти, от друга страна, изглежда доста интересен младеж. Трябва да знаеш, че след толкова близкото му... запознанство с теб, реших да го проуча.

Кейт започваше да се чувства като някакъв лабораторен екземпляр, поставен за изучаване под микроскоп от мощната организация на Оуен Бърнсайд. Ала този факт ни най-малко не я развълнува, тъй като раздялата с Ник все още бе като отворена рана. От друга страна, бе невъзможно да се ядоса на самия Оуен Бърнсайд. Той може да беше груб и властен, но беше също така безпомощен болен старец, който ѝ поднасяше кариерата на тепсия — а може би и още нещо, за което имаше неясното усещане, че ще се окаже много по-важно.

— Какво сте открили за Ник? — попита тя.

— Само че е саможив. Невероятно привлекателен за жените и като вихър на гърба на коня. Видях негова снимка. Повечето момичета веднага биха хлътнали по него. Ти не си, както разбирам?

Кейт отмести поглед от пронизващите я очи.

— Ник спаси моя живот, както и живота на близнаците, и аз много го ценя. Но сме толкова различни! Неговите интереси и моите... — Гласът ѝ заглъхна и очите ѝ се наляха със сълзи. — Случват се и такива неща — завърши тихо тя.

— Жените вече не са същите, каквито бяха по мое време — замислено рече Оуен. — Тогава се влюбваха млади и бяха много романтични. Така беше и с моята Алис. Срецнахме се, когато тя беше на седемнайсет и след година се оженихме. — Той посочи портрета на стената срещу леглото.

Кейт, благодарна заради предоставилата ѝ се възможност да преглътне сълзите си, извърна глава. Когато погледът ѝ се избистри, тя забеляза картина, изобразяваща млада жена с кестенява коса и чаровна усмивка. Беше същата дама, чийто портрет висеше долу в преддверието.

— Красива е.

— Да. — Той се изкашля. — Не приличаш на нея.

— Не, не приличам.

— Това не означава нищо. Синът ми също не приличаше на Алис, нито пък Глория Дийн.

Отново Глория Дийн, помисли си Кейт. Трябва сама да извърша някои проучвания за тази жена.

Оуен посегна да остави чашата си на масата, но треперещите му пръсти не достигнаха плота. Кейт внимателно я взе.

— Е, какво мислиш за вероятността да се окажеш изчезналата ми внучка и да наследиш огромно богатство? — попита той дрезгаво.

— Звучи ми като вълшебна приказка и също така смятам, че не съм момичето, което търсите.

Като ѝ отправи кос поглед изпод побелелите си клепачи, Оуен бавно се понадигна.

— И все пак, би могла да бъдеш. Вероятността е доста голяма. Как би се почувствала, ако наистина се окажеш моя внучка?

— Не зная — искрено отвърна Кейт.

— Ти си израснала като сираче, Кейт — рече той с вълнение, което я впечатли и леко смути. — Нима не си се питала кое е истинското ти семейство, какъв е произходът ти?

— Питала съм се, разбира се. Но каква полза? Нямах никакви документи, а след като осиновителите ми починаха, никой не предяви претенции към мен. Бях съвсем сама на света и трябваше да свикна с тази мисъл.

— Но ти би могла да създадеш семейство като повечето жени.

Кейт се стегна и косата ѝ сякаш пламна, уловила самотен слънчев лъч.

— Имате предвид защо не съм се омъжила? Предполагам, просто не съм срещнала подходящия човек. Музикантите са доста разглезени и своенравни. А другите мъже не могат да приемат начина ми на живот.

Оуен замислено я изглежда.

— Да, предполагам си права. Свиренето на пиано толкова ли е важно за теб?

— Да — отвърна развълнувано Кейт. — Музиката и кариерата, която се надявам да направя, са смисълът на живота ми. Не бих могла да се откажа за нищо на света и заради никого. Това ще означава да предам самата себе си.

Оуен продължи да се взира в нея, плъзна поглед по бледото ѝ лице, огнената коса, изправените рамене.

— Е, скъпа моя, независимо какво ще покаже разследването на Джейк, ти вече не си сама на света. Имаш мен, независимо дали искаш, или не.

— Така ли? — Зелените ѝ очи се разшириха.

— Да, и се надявам, че наистина си говорила сериозно за всичко, което току-що ми каза, защото може да съм прикован на легло, но все още не съм се превърнал в безпомощен старец. Възнамерявам да осъществя твоята мечта. Ти ще трябва да ми помогнеш с таланта си, разбира се. Аз ще ти предоставя възможност. Щом успехът ти като пианистка е всичко, което наистина искаш, Кейт Хъмфри, само стой и гледай!

Петнадесета глава

Три месеца по-късно, отвъд океана, Шъг О`Тайли възкликна:

— Дявол да го вземе, Праскова е истинска красавица!

— Да — съгласи се Ник. — А изглежда и Сизънуайн е на същото мнение.

— Така е — засмя се Шаг. — Чуйте го. Едва се сдържа да не изпотроши вратичката, за да стигне до кобилата.

Ник погледна през рамо. Огромният жребец, който временно бе в „Нова езда“ се мяташе като обезумял в отделението си. В момента, в който Ник бе въвел Праскова, Сизънуайн бе започнал да танцува, да пръхти, да цвили и да се изправя на задни крака.

— Имай търпение, приятелю — промърмори Ник, отдръпна се и с възхищение огледа петнистата кобила. Тя бе най-бързата и най-обещаващата от всички, които бе отгледал досега. Имаше прекрасно оформена глава с голямо светло петно на челото, а очите ѝ блестяха с необикновена интелигентност. Ала в момента, навярно усетила какво ѝ предстои, тя бе нервна и изплашена.

— Не се безпокой — прошепна Ник в прибраните ѝ назад уши. — Той не е чак толкова лош, колкото изглежда. И макар че няма да ти е много приятно, тази пролет, ако всичко мине добре, ще имаш прекрасно жребче, с което ще се гордееш.

Праскова обаче не изглеждаше особено впечатлена от перспективата и Ник я погали по хълбоците. Според него, сексът при конете, доставяше удоволствие единствено на мъжкия. Така беше при повечето животни, а се

случваше доста често и при хората. И неочаквано се улови, че отново мисли за Кейт.

През цялото лято отчаяно се бе опитвал да я забрави. Надяваше се, че ще бъде лесно с помощта на всички промени, които настъпиха в живота му. Колин излезе прав. След победата в Гранд Нешънъл и шумната реклама, Ник бе засипан от поръчки като треньор, а продажбите му бяха феноменални. Най-сетне „Нова езда“ носеше печалби и бъдещето на собственика във финансово отношение се очертаваше безпроблемно.

Ник успокои кобилата, подаде юздите на Шъг и отиде да доведе Сизънуайн. Ала щом отвори вратичката, жребецът изхвъркна от отделението.

— Спокойно, момче, спокойно. Тя няма да избяга. Ще стои и ще те чака.

Колко по-просто е животът на създанията като Сизънуайн и Праскова, помисли горчиво Ник, докато водеше нетърпеливия жребец към нервната изплашена кобила. След чифтосването, Сизънуайн щеше да се върне в отделението и спокойно да задъвче овеса, все едно нищо не се е случило.

Очевидно и за Кейт беше така, помисли мрачно Ник. Тя го бе напуснала, без да се обърне назад. Ако трябваше да бъде честен, той бе постъпил по същия начин с всички останали жени в своя живот. Но не и този път — не и с Кейт. Тя бе оставила рана в душата му, дълбока рана.

След като Сизънуайн и Праскова бяха отново отведени в отделенията си, Ник излезе от конюшните и се отправи към къщата. Остана за момент на терасата и огледа фермата. Голяма част от парите, които спечели, бяха отишли за ремонт на постройките и си личеше, че не са похарчени напразно. Би трябвало да изпита чувство на удовлетворение, но вместо това той се чувстваше неспокоен и раздразнителен. Какво му е хубавото на място, което няма с кого да споделиш?

Той се обърна към вратата. Само къщата не бе докосната. Някак си Ник не можеше да се застави да ремонтира кухнята или да извърши каквито и да било подобрения. Всички тези неща изискваха женска ръка и той се бе надявал, че Кейт ще се заеме с тях един ден. Само че тя не желаше да се забута в някаква ферма в Ирландия.

Ник влезе в кабинета си, включи стереоуредбата и извади компактдиск, с който се бе сдобил неотдавна. Надписът гласеше: „Ценни находки“. Беше на Кейт, първият ѝ албум, записан и издаден от Бърнсайд. Ник остана дълго време загледан в снимката на Кейт върху обложката. Същият замечтан поглед му бе отправила, когато я целуна за първи път.

Макар да се самоизмъчваше, той слушаше диска отново и отново всяка нощ. И тази вечер нямаше да бъде по-различна, осъзна той, когато плъзна

диска в устройството и се настани удобно във фотьойла с вдигнати върху масичката крака.

Щом звуците на пианото изпълниха стаята, той докосна върховете на пръстите си и се намръщи. Невъзможно бе да забрави Кейт Хъмфри. Бе влюбен в нея. И това означаваше само едно: не можеше да я остави да си отиде завинаги. Трябваше да предприеме нещо.

— Изглежда това търсите — рече библиотекарката и свали от полицата високо томче с ярка подвързия.

Кейт погледна заглавието. „Роксестрите от шестдесетте.“

— Да, струва ми се — съгласи се тя.

— Тук има статии за Мама Кае, Джанис Джоуплин, Сюпримс, Джоан Бейз. Да, има и откъс за Глория Дийн. Нали от нея се интересовахте?

— Да, именно. — Кейт пое томчето и го сложи върху купа от останалите книги, които библиотекарката ѝ бе намерила. — Благодаря, мисля, че засега са достатъчно.

— Е, надявам се да намерите това, което търсите. — Библиотекарката нагласи очилата с телени рамки на носа си и изтупа длани.

— Сигурна съм, че с вашата помощ ще успеея — учтиво отвърна Кейт.

Колебливо, почти със страх тя отвори томчето за певиците през шестдесетте на статията, която ѝ бе посочила библиотекарката. Застина, щом погледът ѝ спря на снимката на Глория Дийн. Младата жена на фотографията имаше яркочервена коса и зелени леко дръпнати очи. Сякаш гигантска ръка сграбчи Кейт за гърлото и отне дъха ѝ. Господи, нима това е майка ми, запита се тя.

Оуен Бърнсайд я бе накарал да приеме толкова сериозно този въпрос. Старецът удържа думата си и през последните месеци парите и влиянието му бяха преобърнали света на Кейт и сякаш го бяха завъртели на бързи обороти.

Записи в обзаведените по последна дума на техниката студия на „Бърнсайд“, срещи с журналисти и накрая завършване на диска, което включваше и пълно подновяване на гардероба ѝ. После заедно с пускането на новия ѝ албум на пазара служителите в компанията организираха интервюта за телевизионните компании, списанията и вестниците, както и турне в дванайсет града. Като част от тази обиколка довечера започваха концертите ѝ в Балтимор.

Отначало Кейт не бе склонна да приеме великодушното предложение на Оуен Бърнсайд. Щедростта му я караше да се чувства виновна, сякаш приемаше нещо, което не ѝ принадлежеше заради възможно най-лошия вид фалшиви претенции — използвайки надеждата му, че няма да умре без наследник.

Но Оуен решително се противопостави на подобен начин на разсъждение.

— Първо, не съм забогатял с инвестиране в губещи начинания. Моите служители непрестанно търсят нови млади таланти. Те са съгласни, че отговаряш на условията. И още нещо... Защо тъй разгорещено отричаш възможността да имаме роднинска връзка?

— Просто не мога да повярвам — отвърна тихо Кейт. После добави по-твърдо: — Защо не ме подложите на изследванията сега? Така скоро и двамата ще имаме отговор на въпроса.

Старецът решително стисна устни.

— Ще проведе изследванията едва когато и трите бъдете под моя покрив и нито секунда по-рано. Но сега става дума за твоя начин на мислене, не за моя. Всъщност ти не искаш да повярваш, че съм твой дядо! — изстреля той. — Знаеш ли, момиче, аз разполагам с твърде много време за размисъл в това отвратително гнездо от възглавници. — Оуен размаха немощен юмрук към копринения балдахин, тъй като в момента седеше в удобен фотьойл, а краката му бяха вдигнати на ниско столче. — И разработих няколко теории за теб.

— Така ли? — Кейт смаяно се втренчи в своенравния си покровител.

Докато работеше върху албума си, той бе настоявал да го посещава доста често, като подхвърляше: „Чувствам се самотен. Ще изпратя колата да те вземе“. Отначало Кейт се чувстваше някак неудобно в готическото имение, което ѝ напомняше декор от филм на ужасите. Но постепенно превъзмогна смущението си и двамата с Оуен се сприятелиха, дори започнаха някак инстинктивно да предусещат настроенията и мислите на другия.

— Да, наистина. За бедно сираче като теб, ти действително си постигнала много. Но знаеш ли какво мисля? Смятам, че така ти харесва. Хайде, отговори ми честно, не е ли тъй?

Челюстта на Кейт увисна.

— Това е лудост! Какво искате да кажете?

— Ще ти обясня какво имам предвид. Според мен, да бъдеш съвсем сама на света се е превърнало във въпрос на гордост за теб. Може би изобщо не можеш да си представиш, че би могло да бъде другояче. Страхуваш се да

признаеш, че може да не си съвсем сама, че можеш да имаш семейство. — Оуен настойчиво се взря в нея. В бледосините му очи се четеше предизвикателство.

— Но... но това е глупаво! — заекна Кейт. — Защо да не искам да имам семейство?

— Защото ще се наложи да се промениш. Семейството ще те обвърже с нови отговорности, които досега не се е налагало да поемаш, и освен това ще те лиши от множество претексти за извинение. — Очите му се присвиха. — Знаеш ли, като размишлявам сега над това, готов съм да се обзаложа, че именно по тази причина все още не си се омъжила. И не ми обяснявай, че не си срещнала подходящ човек. За хубаво момиче като теб, светът е пълен с подходящи мъже. Ала ти се страхуваш твърде много и затова не желаеш да си избереш съпруг. Мога да те разбера — продължи той, въпреки обиденото изражение на Кейт. — Обикновено хората свикват с начина на живот, който са водили, докато пораснат, дори той да не е най-добрият за тях. Ти си свикнала да се смяташ за самотница. Това ти е познато и ти се чувстваш сигурна. И се страхуваш да опиташ нещо по-различно. Успяла си да си внушиш, че музикалната ти кариера, в която си се вкопчила като удавник за сламка, е единственото, което те интересува. Но един ден може да съжaliaваш, момиче. Помни ми думите!

Кейт цялата бе почервенияла. Споменът за Ник отново бе нахлул в съзнанието. Ала тя ядосано натърти:

— Не е вярно!

Вперила поглед в снимката на Глория Дийн, тя си спомни обвинението на Оуен и си даде сметка, че същото ѝ бе казал и Ник в онази нощ, когато се любиха в Лондон. „Боиш се от обвързване!“ — бе я обвинил той.

Кейт разтри болезнено пулсиращите си слепоочия и се зачете в статията за Глория Дийн.

„Макар да бе една от най-красивите и обаятелни певици на нашето бурно десетилетие, Глория Дийн погуби таланта си, като се подложи на самоунищожение с наркотици. Глория се бе превърнала в сензационна на всички бляскави приеми от Лос Анджелис до Лондон, Париж и Рим, но си остана самотница. Когато почина от свръхдоза наркотик, нямаше опечалени. Нейните почитатели я бяха забравили, а близки приятели тя нямаше.“

Студени тръпки полазиха по гърба на Кейт. Възможно ли бе тази емоционална жена, чийто живот бе протекъл тъй безсмислено да е нейната родна майка? Мисълта не бе никак приятна. И все пак, Глория, също като Кейт, имаше зелени очи, червена коса и бе направила кариера в музиката.

Кейт рязко затвори книгата. Изправи се, грабна якето и чантата си и погледна новия златен часовник, който Оуен ѝ бе подарил по случай излизането на първия ѝ албум. Бе време да се връща в хотела, да вземе душ, да хапне и да се преоблече, преди вечерния си концерт.

Час по-късно, Кейт стоеше под душа в луксозната мраморна баня на хотелската си стая. Докато горещите водни струи обливаха голото ѝ тяло, статията за тъжния живот на Глория Дийн все още се въртеше в главата ѝ.

— Е, добре, и тя е имала червена коса и е била музикант — промърмори Кейт. — Но с това се изчерпват сходствата помежду ни. Аз не съм пристрастена към наркотиците, а и животът ми не представлява безсмислена поредица от приеми и празненства. Аз отлично зная какво искам и към какво се стремя.

„Нима? — попита заядливо, тихо гласче, докато водата отмиваше ухайния сапун от тялото ѝ. — Наистина ли знаеш?“

Мислите ѝ отново се насочиха към Ник. Колкото и да се опитваше да го забрави, не бе в състояние да изхвърли от ума си предложението му да дадат шанс на връзката им, както и начина, по който го бе отблъснала. Това бе важно решение, може би най-важното в нейния живот. Сега Кейт имаше чувството, че са ѝ били предложени две награди и тя, като глупачка, която не може да различи месинга от златото, бе избрала лишената от истинска стойност.

Изведнъж Кейт се свлече на мраморните плочки и покри лицето си с длани. Дълго време горещите ѝ сълзи се стичаха по страните ѝ заедно с водните струи. Но накрая тя се изправи и изтри почервенелите си очи с мокра ръка.

— Нищо нямаше да излезе — ядно прошепна тя, спря душа и грабна хавлията. — Просто нямаше да се получи.

Два часа по-късно Кейт поставяше сценичния си грим пред тоалетката и обмисляше някои промени в изпълнението, когато на вратата се почука.

— Кой е?

— Лице от далечното ти мрачно минало — отговори познат мъжки глас зад тънката дървена врата.

В първия момент Кейт примига, после разпозна гласа, усмихна се и широко отвори вратата.

— Не мога да повярвам на очите си! Били Роклънд! Какво правиш тук?

— Свирия малко по-надолу по улицата, в „Макс“. — Мъжът имаше невероятно обаятелна усмивка и привлекателно лице. „Макс“ бе твърде популярен джаз клуб в Балтимор. — И тъй, реших да се отбия и да поздравя любимата си пианистка. — Той скръсти ръце, облегна се на вратата и преценяващо я изгледа от глава до пети. После леко подсвирина. — Изглеждаш великолепно в тази рокля!

— О, благодаря ви, сър — Кейт направи лек реверанс. — Радвам се да те видя отново!

Били Роклънд свиреше на тромпет като бог и разбиваше сърца като побеснял дявол. Макар бързо да се бе поддала на чара му, Кейт твърде скоро разбра, че за Били любовта е само игра и сладките обещания, които ѝ даваше са празни думи.

Пътищата им се бяха разделили и той се бе отправил към нови завоевания. Но музикантите се движеха в доста тесен кръг. Бившите любовници често се срещаха и бяха принудени да свикнат с новите си неангажиращи отношения. Кейт и Били бяха работили заедно в Лондон и той се бе опитал — безуспешно — да поднови връзката им. Но договорът им бе прекратен и Били бе принуден да замине.

— И ти не изглеждаш зле — рече тя. — С кого работиш сега в „Макс“?

Когато Били назова триото, с което свиреше, Кейт изненадано повдигна вежди.

— Хей, та това е чудесно! Значи се справяш прекрасно след онзи неприятно приключил ангажимент в Европа.

Били изпитателно я изгледа. Устните му се разтегнаха в усмивка.

— О, мисля, че ти си тази, която здраво си стъпи на краката. Четох за теб, малката. Откакто се завърна от Лондон, успехите ти са умопомрачаващи. Кажете на стария си приятел Били каква е тайната?

— Красота и талант — отвърна с усмивка тя. Едно от условията за покровителството на Оуен Бърнсайд бе да не споменава пред никого за търсенето на изчезналата внучка и Кейт прекрасно разбираше мотивите на стареца. Една дума бе достатъчна, за да отприщи лавина от фалшиви кандидатки и цялото издирване щеше да се превърне в цирк.

— Е, това действително обяснява всичко — рече Били и я изгледа замислено. — Винаги си била красавица, а в таланта ти изобщо не съм се съмнявал. Сама ли пътуваш?

— Да — призна предпазливо Кейт, тъй като си даваше сметка до какво ще доведе това.

— Аз също. Слушай, какво ще кажеш да се срещнем, след края на концерта ти. Тъкмо и моята програма ще е свършила. Ще пийнем нещо, ще поговорим за добрите стари времена? Ще ти разкажа последните клюки.

Кейт изведнъж се изкуши да приеме предложението на Били. Напоследък се чувстваше толкова самотна и изолирана, когато се прибираще вечер в хотелската си стая. Били обикновено беше забавен събеседник, а и сигурно щеше да ѝ се отрази добре да побъбри с колега, който освен това бе и доста привлекателен представител на противоположния пол. Може би се нуждаеше именно от подобна компания, за да забрави Ник.

— Съгласна съм — рече тя. — Щом свърша, ще дойда в „Макс“.

По-късно същата вечер Кейт съжали, че прие поканата на Били. На всеки концерт тя влагаше всичко от себе си и когато последното ѝ изпълнение завърши, единственото ѝ желание беше да се строполи в леглото и да затвори очи. Но беше обещала, а Кейт държеше на обещанията си.

Ала когато най-после стигна в „Макс“, се зарадва, че се е насилила да дойде. Обстановката бе предразполагаща и бе приятно да се отпуснеш на чаша вино и да побъбриш. Изключително очарователен, както винаги, Били я забавляваше с истории за техни общи познати.

— Чу ли, че Бърт Рус и Елън Каръл са заедно? — попита Били и се облегна на стола си. Бърт бе пианист, а Елън — нашумяла напоследък привлекателна млада певица.

— Не, не знаех. — Кейт поклати глава. — Колко неподходяща двойка!

— Защо мислиш така? — погледна я той с леко притворени очи — трик, който навремето я бе очаровал. Без съмнение, и сега караше повечето нищо неподозиращи жени да примират от възхищение.

— О, не зная. Той винаги е бил тих и скромнен, а тя изглеждаше доста лекомислена.

— Също като нас двамата, само че ролите са разменени — отправи ѝ той най-обаятелната си усмивка.

— Да, нещо такова — съгласи се тя.

Били се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Зная, че ме смяташ за самонадеян фукльо, Кейт — започна той, като си играеше с пръстите ѝ, — но, повярвай ми, говоря съвсем искрено. Много мислих за онези дни, когато бяхме заедно и се питах дали не направих голяма грешка?

— Наистина ли? — Кейт отдръпна ръка. — Всъщност мисля, че ти никога през живота си не си правил грешки, Били. Искам да кажа, защо привлекателен мъж като теб ще лишава останалата част от женското

съсловие, обвързвайки се с една-единствена жена? — засмя се тя и смени темата.

Но Били се оказа доста по-настойчив отколкото в миналото. Тогава при най-слабия намек, че го отблъсква, той отлиташе като пчела към следващия цвят. Сега, щом Кейт взе чантата си и понечи да си тръгне, той настоя да я изпрати с такси, после я съпроводи през фоайето на хотела и се качи с асансьора до стаята ѝ.

— Е, пристигнахме — рече Кейт, спря пред стая номер 602 и отвори чантата си, за да извади ключовете.

— Хубава стаичка — рече Били.

— Да, много е удобна. — А също хладна и самотна, добави наум Кейт и най-сетне измъкна ключа си.

— Изглежда доста държат на теб, щом са те настанили в толкова луксозен хотел. А помниш ли какви стаи ни бяха наели преди няколко години във Флорида?

Всъщност преди четири години, рече си Кейт.

— Разбира се, че помня. Армии от хлебарки с размерите на камиончета играчки. — Кейт потръпна. — Как бих могла да забравя?

— И аз не съм забравил. — Били не отделяше поглед от нея и Кейт си даде сметка, че той няма да си тръгне с обикновено пожелание за лека нощ. — Имали сме много приятни мигове заедно, само ти и аз — прошепна дрезгаво мъжът.

— Да, но аз бях твърде млада и всичко това е отдавна минало.

— Ти беше прекрасна, Кейт. А аз постъпих като негодник. Не те заслужавах.

Не, наистина не ме заслужаваше, помисли си Кейт. И все пак я обзе горчиво-сладка носталгия при спомена за този период от живота ѝ. Тогава бе заета с планове за бъдещето и твърдо решена да успее, независимо от всичко. Дори увлечението ѝ, завършило с раздяла, бе само временно разочарование. Тя се бе съвзела и продължила напред с амбицията да направи кариера, разчитайки единствено на себе си. И ето, че се бе озовала, неочаквано и изведнъж, там, където бе мечтала да бъде, на прага на главозамайваща кариера.

Е, защо тогава не изпитваше удовлетворение? Защо чувстваше такава пустота и празнота? Ако бе приела поканата на Ник, сега щеше да бъде в неговата ферма в Ирландия. Може би щяха да лежат на старото му огромно легло и да се любят. Кейт сякаш дочу тихия му смях, усети топлината на

силните му ръце, които я прегръщаха, изпита невероятно вълнение от допира на устните му. Изведнъж главата ѝ се замая и тялото ѝ пламна.

— Наистина ли е твърде късно?

— Моля? — Изтръгната от нахлулите в съзнанието ѝ мисли, Кейт се втренчи в Били с невиждащ поглед.

— Наистина ли е твърде късно за нас, Кейт? Зная, че мина много време, но може би точно от това сме имали нужда. От време. И на двамата са ни трябвали няколко години, за да помъдреем, да осъзнаем какво е важно за нас в този живот. Вече зная какво е важно за мен. — И без повече думи той я грабна в обятията си и впи устни в нейните.

Освен че свиреше на тропет като бог, чаровният Били Роклънд умееше да покорява жените с целувки. Имаше голяма практика.

Може би самотата и спомените за Ник, които я преследваха от месеци, бяха причината, но Кейт откликна. Били не беше Ник, но също беше привлекателен, а тя се чувстваше изоставена и отритната. Бе толкова приятно да откриеш сигурно пристанище в силна мъжка прегръдка.

— Господи, колко си сладка, Кейт — прошепна Били в ухото ѝ.

Кейт примига изненадано, после се ядоса на себе си.

— Вече не бих могъл да си тръгна — продължи той дрезгаво. — Защо не отключиш тази врата и не ме поканиш? Обещавам ти, няма да съжаляваш.

— Аз вече съжалявам — заяви Кейт и тръсна глава. Опря длани в гърдите му и го отблъсна. — Зная, че току-що ти дадох напразни надежди, като те целунах по този начин.

— Какви напразни надежди? Какво имаш предвид?

— Били, наистина съжалявам. Не желая да подновяваме нашата връзка.

— Предполагам, сега ще ми кажеш, че има друг — намръщи се той.

— Боя се, че е така. Беше глупаво от моя страна. Извинявай. — Тя проследи смесените чувства, изписали се по лицето му: първо гняв, после раздражение.

Накрая той стисна устни и сви рамене.

— Е, предполагам, че си го заслужавам...

— Били, не е отмъщение. Казвам ти истината. Наистина има друг.

— Е, щом казваш. — Устните му се изкривиха в усмивка. — Който и да е, той е щастливец.

— Може би. — Кейт не възнамеряваше да говори за Ник. А също така не желаше да отключи вратата, докато Били беше наблизо. С течение на

времето бе научила да се справя с мъжете, които трудно се примиряваха с факта, че са отблъснати.

За щастие, Били понасяше леко неуспехите. Той се насочи към асансьора и остави Кейт на мира.

С въздишка на облекчение, тя отключи вратата, влезе и я затвори след себе си. Светна лампата, сложи веригата и пристъпи към вътрешността на стаята.

В краката ѝ прошумоля хартия и Кейт сведе поглед. Някой, може би служител на хотела, бе пъхнал под вратата тъмнокафяв плик.

Кейт го вдигна, изрита настрани високите си обувки, хвърли палтото си на леглото и седна на мекия тапициран стол до прозореца. За момент остана загледана в светлините на града, в яркия неонов надпис над аквариума срещу пристанището, трепкащият червен пламък, излизащ от комина на захарната фабрика. После отвори плика и изсипа съдържанието му.

Имаше бележка от Оуен и от рекламния ѝ агент, няколко изрезки от вестници със статии за нея и бял квадратен плик, адресиран на ръка с пощенска марка от Италия.

Кейт изумено се втренчи в плика. После сърцето ѝ бясно заби. Никога не бе виждала почерка на Ник. Дали писмото беше от него? Но поканата вътре бе изпратена от Аделина, а не от Ник.

— Аделина и Марио — прошепна Кейт, вперила поглед в неразбираемите италиански думи. После отмести очи и прочете превода на английски, към който бе добавена кратка бележка от Аделина. „Моля, ела на наша сватба и пожелай ни щастие“ — пишеше италианката. И после бе добавила: „Нико също бъде тук, а и Руди и Ранди. На всички ни липсваш, хубавице!“.

Точно след две седмици Кейт слезе от самолета на летището в Рим, взе такси и пристигна в елегантния хотел, където си бе запазила стая.

Същата вечер, докато пиеше капучино в ресторанта, тя погледна през прозореца към фонтана Ди Треви, който се намиреше точно срещу хотела.

Колко различно бе сегашното ѝ пристигане в Рим от последното ѝ посещение тук. Тогава бе облечена в евтини дрехи и бе доста неспокойна и разтревожена. Тази сутрин бе слязла от самолета в костюм по поръчка, със спокойствие, дължащо се на приятния полет. Но спокойствието бе само привидно. Стомахът ѝ се свиваше като на ученичка, на която ѝ предстоеше за първи път да опита алкохол.

— Госпожицата сама ли е?

Кейт вдигна поглед. До масата бе застанал привлекателен, черноок мъж, който се усмихваше приветливо. Беше облечен в елегантно ленено сако и бежов панталон. Носеше скъп златен часовник, а на врата му проблясваше златна верижка.

— Да, за момента — рече Кейт. — Но аз тъкмо си тръгвам. — Тя отвори чантата си, за да плати сметката.

— Вие сте американка. — Очарователната усмивка на непознатия грейна отново. — Красива жена като вас не би трябвало да остава сама в непознат град. Ако имате време и бихте желали компания, мога да ви покажа някои от красивите забележителности на Рим.

— Благодаря — отвърна учтиво Кейт, — но се страхувам, че не разполагам с време. — Тя махна на сервитьора, който пристигна веднага. — Тук съм по много важна работа. Така че, извинете, но трябва да тръгвам.

Лицето му помръкна, но той очевидно не бе натрапник, затова сви рамене и рече:

— Успех във важната работа, госпожице. Чао.

На следващата сутрин с колата, която бе наела, Кейт пое на север, към живописното малко селце, където щеше да се състои сватбата на Марио и Аделина. Според бележката на Аделина, тя вече бе продала своята къща, така че след брачната церемония, сватбеното тържество щеше да бъде във фермата на Марио.

— Закъснявам — промърмори Кейт. Погледна отново часовника си и натисна газта по магистралата. Не бе преценила времето си както трябва. Оказа се, че колата под наем трябва първо да мине на преглед през сервиза; задръстванията в Рим бяха ужасни и на всичко отгоре пое по погрешно отклонение. Отне й един час, докато открие пътя.

Раздразнена, че ще пропусне самата церемония, Кейт зави по черния път, който водеше към фермата на Марио. Щом колата пое по познатата алея, главата й се замая от нахлулите чувства, а ръцете й затрепериха на волана.

В съзнанието й изплува яркият спомен за първото й пристигане тук. Беше толкова изплашена и изпита истинско облекчение, когато видя добросърдечния Марио с неговите безобидни прасета и кокошки. А след пътуването до Витербо, Ник я бе целунал за първи път. Стомахът й се сви, когато си припомни докосването на устните му и своя невероятно страстен отклик. От първия момент, в който срещна погледа му, тя знаеше, че го желае.

Тъй като в началото му нямаше доверие, се бе опитала да потисне влечението си. Но битката бе безнадеждна, обречена още от самото начало. А сега, когато вече знаеше колко прекрасен и уважаван човек е той всъщност... О, как бе могла да го напусне!

— Ник! — прошепна тя. Къде ли е той сега? Дали щеше да го види в следващите няколко секунди? И ако го видеше, какво щяха да си кажат?

Пред погледа ѝ изникна бялата къща и редицата коли, паркирани отстрани на алеята. Както бе очаквала, празненството вече беше в разгара си. Къщата бе свежо измазана. Цялата веранда бе отрупана с ярки саксии с хризантеми, а над тях, по всички прозорци трептяха шарени гирлянди.

Отстрани до къщата бяха поставени дълги маси, покрити с бели покривки, отрупани с препълнени с храна чинии и кани с вино. Гостите, облечени в официални рокли и костюми, весело разговаряха и се смееха, застанали на групички около масите.

Кейт спря до бежов фиат, точно като нейния, само че по-стар и по-прашен. Излезе от колата, приглади полата на графитеносивия си копринен костюм, извади сватбения подарък от задната седалка и забърза към къщата.

Аделина я забеляза първа. С радостен вик, тя се втурна да я посрещне и я целуна сърдечно по бузите.

— Кейт, Кейт, аз не може да повярва на очите си! Ти изминала толкова път!

— Разбира се! Нима смяташ, че бих пропуснала сватбата ти? Бих дошла дори да се намирах в Китай. О, Аделина, толкова си красива! — Кейт се отдръпна и огледа с възхищение по-възрастната жена. Роклята на Аделина бе от червена коприна, покрита с бледорозова ръчно изработена дантела. Носеше огърлица от тежки перли, а тъмната ѝ коса бе вдигната на кок, прикрепен с два сребърни гребена, също инкрустирани с перли. Но красотата ѝ се дължеше на грейналото лице. Тя просто излъчваше щастие.

Изведнъж до нея изникна Марио, широко усмихнат, облечен в официален тъмен костюм.

— Видя ли, Кейт дойде, точно както ти казвах — заяви той, прегърна Кейт и звучна я целуна по бузите. — Изминала си толкова път само за да ме видиш вързан като прасе на пазар. — Той дяволито извъртя очи. — Хубава гледка, нали?

Аделина игриво го плесна по рамото.

— Глупчо! Тя дошла да види, че ти най-после, накрая, си станал щастлив мъж!

— Да, скъпа моя — отвърна Марио и целуна съпругата си по бузата. После се обърна към Кейт. — Заповядай, заповядай! Яж, пий! Виж старите си приятели! — Той посочи клонестото дърво, където Руди и Ранди, облечени в еднакви костюмчета и грижливо сресани, се редуваха на люлката от автомобилна гума, която майка им засилваше ритмично напред-назад.

Джилиан Лафиоре изглеждаше великолепно в роклята си от синьо кадифе с дълги ръкави и бухнала като цвят на лале пола. Деколтетото и маншетите бяха поръбени с бяла дантела. Забелязала красивата русокоса англичанка, Кейт усети как стомахът ѝ се сви болезнено. Спомни си каква ревност изпита, когато видя Ник и Джилиан заедно в Ейнтри. Защо ли Джилиан си бе направила труда да дойде на сватбата на Аделина и Марио? Дали заради Ник? И къде беше той? Кейт се огледа наоколо, но не го видя сред групичките от гости.

Аделина пое от ръцете на Кейт малкия подарък, опакован в ярка хартия, а Марио поведе гостенката към масите.

— Когато ние поканили Руди и Ранди, не очаквали, че те дойдат — започна Аделина. — Но да, тяхна майка пристигнала със самолет заедно с техен дядо.

— Не само заради наша сватба — вметна Марио със заговорнически тон. — Виж, ето там! — Той кимна към вратата на къщата, откъдето в същия момент излизаха двама мъже в тъмни костюми.

Единият беше Ник. А другият — Кейт се задъха.

— Но това е Лу Лафиоре!

— Да. Той тук да срещне своя съпруга и деца.

— Но нима е безопасно? — Макар да питаше за Лу, погледът на Кейт се спря на Ник. Той бе задълбочен в разговор с Лафиоре, лицето му бе обърнато встрани. Но при вида на стройното му тяло, Кейт усети сладостно горчиви тръпки да пробягват по гърба ѝ.

В този момент Руди и Ранди се втурнаха към Лу, следвани от майка си. Мъжът клекна и прегърна децата. После обви ръка около кръста на Джилиан и четиримата се отправиха към невзрачна черна кола.

Кейт ги проследи с поглед, докато Лу се качи и потегли надолу по алеята, а Джилиан и близнаците му махнаха за довиждане. После очите ѝ се върнаха на Ник. Той също бе наблюдавал заминаването на Лу, ала в този момент се обърна и погледът му срещна нейния.

Като подплашена птичка, Кейт зачака, нервите ѝ бяха опънати до крайност. Сега, когато Ник знаеше, че тя е тук, щеше ли да приближи да говори с нея? Обзе я отчаяние, когато той се обърна, слезе от верандата и се

насочи към групичка гости от селото, които пиеха вино и разговаряха до една от масите.

През следващия час, Ник продължи да я избягва. Макар жадният ѝ поглед да го следеше навсякъде, Кейт не можеше да се застави да приближи до него. Вместо това, тя поигра с близнаците и разпита майка им за турнето ѝ с театъра.

— О, беше досадно до смърт. Ролята в пиесата изобщо не беше за мен. — Джилиан изпитателно изгледа Кейт. — Момчетата ми разказаха за приключенията ви в Италия. Те непрекъснато говорят за теб. Но не очаквах да те срещна на тази сватба.

— Докато бях във фермата с Руди и Ранди, се привързах много към Аделина и Марио — отвърна Кейт.

— О, разбира се, всички обичат чичото на Ник! — възкликна Джилиан и раздражено изгледа близнаците, които се тъпчеха с торта.

Докато Джилиан се опитваше да отдалечи момчетата от масата, Кейт отново потърси с поглед Ник. Ала точно в този миг до нея приближи Марио и ѝ подаде парче торта, като настоя тя да го изяде и да изпие чаша от домашно приготвеното му вино. После дойде време Аделина да отвори подаръците. А след това булката хвърли букета си и Кейт смаяно го улови.

— Ти бъдеш следваща булка! — извика радостно Аделина, докато близнаците подскачаха като подивели, а Джилиан изкриви устни в пресилена усмивка.

Изчервена от смущение и неспособна да измисли подходящ отговор, Кейт отново срещна погледа на Ник. Той стоеше до Марио, малко встрани от групичката жени около Аделина. Бе скръстил ръце, а изражението му бе непроницаемо. И все пак погледът му не бе равнодушен. Докосна я като милувка и тя отново почувства как по гърба ѝ пропълзяха огнени тръпки.

Сега е моментът да поговоря с него, рече си Кейт. Пристъпи към Ник, но той отново се обърна настрана и пое към конюшните, небрежно пъхнал ръце в джобовете си.

Кейт се загледа след него. Изведнъж се ядоса и на себе си, и на него. Та това беше нелепо! Не бе изминала толкова път само за да го види, а и защото искаше да говори с него. Двата бяха интелигентни зрели хора и трябваше да изяснят спокойно чувствата, които все още трептяха помежду им. Щом Ник не желаше да направи първата стъпка, тогава тя трябваше да поеме инициативата.

— Кейт! — извика Аделина и приближи широко усмихната. — Твой подарък миялна машина за чинии, така?

Кейт кимна.

— Да, всъщност това е фактурата от магазина. Трябва само да им се обадиш и ще ти я доставят. А също така ще ти обяснят как да си служиш с нея.

Аделина възхитено поклати глава.

— Миялна машина за чинии. Какво чудо! — Тя целуна Кейт и я хвана за ръка. — Ела да запозная теб с моя братовчедка Арафина. Аз разказах й всичко, и тя няма търпение да види теб.

— С удоволствие. — Кейт печално погледна към конюшната, където бе изчезнал Ник и последва Аделина. Докато вървяха, младоженката я представяше почти на всички наоколо, което бе придружено с около десетминутни излияния на италиански.

Изминаха поне още четирийсет и пет минути, докато успее да се измъкне. Тя огледа гостите, някои от които вече танцуваха под звуците на стария грамофон, но Ник не се виждаше никъде. Като реши, че сигурно все още е в конюшната, тя се запъти към старата постройка.

Докато прекосяваше двора, Кейт обмисляше какво да му каже. За беда, не можеше да намери подходящи думи. Ник, липсвах ли ти? Ник, ако все още не е твърде късно, бих искала да дойда и да живея с теб.

Кейт поклати глава. Бе невъзможно да изрази чувствата си с думи. Може би постъпи глупаво като дойде, изпълнена с надежда, че щом го види и нещата ще си дойдат на мястото. Очевидно не му беше липсвала. Ник не беше срамежлив. Ако споделяше чувствата й, той непременно би я потърсил, за да изяснят отношенията си, вместо да я избягва през целия следобед.

Въпреки това, Кейт приближи вратата на конюшната и пристъпи вътре. В същия миг замръзна на място. Ник бе в дъното пред отделението на Цезар, но не беше сам. Джилиан Лафиоре се бе сгушила в прегръдките му, а той нежно галеше разкошната й руса коса.

Кейт мигновено отстъпи назад и излезе, разкъсвана от непоносима ревност.

Трябва да се махна оттук, помисли тя. Грешка беше, че изобщо дойдох!

Шестнадесета глава

В продължение на часове Кейт се разхожда напред-назад из хотелската си стая. Накрая отвори френските прозорци и излезе на малкия балкон с изглед към площада.

Отвън Рим примамаваше като неустоимо красива жена, прелъстително разсъблечена. Запленени от прекрасния есенен ден, гълъбите се рееха в леко притъмнялото небе, влюбените се разхождаха, хванати за ръка, модерно облечени младежи се събираха на групи по площадите, а някакъв продавач, буташе количката си и хвалеше стоките си с мелодичен тенор, на който би завидял и оперен певец.

В далечината се виждаха празните маси на ресторанта, в който Кейт бе вечеряла снощи. Младата жена погледна часовника си. Макар да беше доста късно, тя бе прекалено разстроена, за да чувства глад. След като набързо се бе извинила на Марио и Аделина, тя се върна в Рим толкова потисната, така заслепена от сълзи, та бе цяло чудо, че пристигна невредима.

След като бе върнала колата под наем и бе потвърдила резервацията си за утрешния полет за Щатите, самотната вечер, която ѝ предстоеше беше като обвинение. Би трябвало да се разходя навън или да отида на опера, помисли тя. Колко нетърпелива бях да обиколя забележителностите при първото си злощастно пристягане в Рим. Но сега нямаше желание за нищо.

И все пак не можеше да остане в стаята си, да крачи нервно, обзета от меланхолия. Тя решително грабна сакото и чантата си и излезе от хотела. Седна в близкото кафене на Пиаца Навона и си поръча минерална вода, докато обмисляше какво да прави през следващите няколко часа.

Ала нищо не ѝ хрумваше, докато, втренчила невиждащ поглед във фонтаните Бернини, тя се преструваше на занемяла от възхищение туристка. Единственото, за което можеше да мисли, бе картината, която бе видяла в конюшнията — Ник, прегърнал нежно Джилиан Лафиоре. И въпреки свежия вкус на минералната вода, единственото, което усещаше, бе собственото ѝ горчиво разочарование. Бе таила големи надежди, че щом двамата с Ник се срещнат, някак си ще съумеят да преодолеят пропастта помежду си. Надеждите ѝ се бяха разбили.

— Кейт.

Тя рязко се озърна.

— Ник?

Стоеше точно зад нея, едната му ръка бе пъхната в джоба, в сините му очи се четеше нерешителност.

— Бях в хотела ти, но ми казаха, че си излязла. После видях, че си седнала тук.

— Аз... исках да се поразходя. — Гласът ѝ бе тих и напрегнат.

— Да, вечерта е прекрасна за разходка. Имаш ли нещо против да седна при теб?

— Не, разбира се, че не. Заповядай. — Сърцето ѝ сякаш се бе качило в гърлото. И през ум не ѝ беше минало, че Ник може да дойде. За момент дори си помисли, че мъжът срещу нея е игра на въображението ѝ.

Той седна удобно, облегна се и изпитателно се вгледа в нея. Кейт също го изпиваше с очи. На сватбата не бе успяла да го погледа отблизо. Сега му се любуваше на спокойствие.

— За ново състезание ли се подготвяш?

Той поклати глава.

— Не. Защо питаш?

— Не си напълнял нито грам. Всъщност дори изглеждаш отслабнал.

Той сви рамене.

— Претрупан съм от работа. Предполагам, ти също. Виждам албума ти навсякъде.

— Наистина ли? Не съм виждала отчетите от продажбите, но ми се струва, че се приема добре.

— Изглежда се справяш чудесно. Моите поздравления.

— Благодаря.

Сервитьорът донесе на Ник чаша кампари и той отпи, без да откъсва поглед от Кейт.

— Толкова се радвам да те видя отново, Кейт.

— Аз също много се радвам да те видя. — Тя се поколеба за миг. — Липсваше ми.

— Така ли? — Той остави чашата си, сякаш вкуса на питието не му хареса. — Тогава защо си тръгна толкова бързо от сватбеното тържество? Защо не остана да поговорим?

Челюстта на Кейт увисна.

— Да поговорим? Ник, нямах представа, че искаш да разговаряш с мен.

— Разбира се, че исках. Всъщност, аз помолих Аделина, когато ти пращаше поканата, да напише, че и аз ще бъда тук. Бях решил: ако дойдеш, това ще означава, че желаш да ме видиш. Бях толкова щастлив, когато те зърнах на поляната с Марио, че ми идеше да подскоча от радост.

Кейт бе смаяна.

— Тогава защо не приближи да поговорим веднага? Надявах се, че ще го сториш.

— Нямах как да се досетя. Погледът ти не подсказваше горещо желание да разговаряш с мен. Пък и бях с Лу, който тъкмо споделяше доста тежките си проблеми. Не можех просто да го зарежа.

— Но по-късно...

— По-късно моментът все не ми се струваше подходящ. Аделина отваряше подаръци, хвърляше букети. Беше пълно с хора. — Ник безпомощно вдигна ръце. — Мислех, че ще почакаш, докато гостите се разотидат, за да поговорим на спокойствие. Но когато най-последно всички си тръгнаха, ти беше изчезнала. — Той се намръщи. — След като бе прекосила половината свят, за да дойдеш на сватбата, не можах да проумея какво те е накарало да си тръгнеш тъй бързо. — Очите му срещнаха в нейните. — Защо си тръгна, Кейт?

Тя сведе поглед към ръцете си, стиснали здраво чашата. С усилие успя да охлаби хватката.

— Бях разстроена. Тръгнах към конюшната, за да те търся и те видях заедно с Джилиан Лафиоре. Двамата изглеждахте толкова... — Гласът ѝ заглъхна.

Ник подпря длани на масата и се наведе към нея. Очите му я пронизваха като стоманени остриета.

— Господи, би трябвало да знаеш, че не се интересувам от никоя друга жена, освен от теб. Мисля, че ясно ти го показах, когато бяхме заедно в Лондон. Ти беше тази, която си тръгна. Напусна Англия, без дори да ми кажеш сбогом.

— Бях в Ейнтри и видях как победи — изстреля Кейт. — Не можех да замина, преди да съм сигурна, че си добре.

— Щом си била толкова загрижена, защо не дойде поне да ме поздравя, да ми пожелаеш успех? Подобен жест щеше да означава много за мен, повече отколкото бих могъл да изразя с думи.

— О, Ник, дойдох, но когато приближих заграждението, ти дори не ме забеляза. Но видя Джилиан Лафиоре и дори разговаря с нея.

Ник изглеждаше слиян.

— Искаш да кажеш, че си била там и дори не си направила опит да привлечеш вниманието ми?

— Аз... Аз...

— За бога, Кейт, когато се подготвям за състезание, аз съм съсредоточен върху това, което трябва да направя. Ако не съм те забелязал, то е защото съм мислил за препятствията, обмислял съм стратегията си. Що се отнася до Джилиан Лафиоре, не се интересувам от нея.

— Но в конюшната на Марио ти я държеше в прегръдките си!

Устните му се извиха в гримаса.

— Джилиан плачеше на рамото ми заради Лу. Той трябва да се укрива в продължение на месеци, може би години. Всичко, което ѝ предложих, бе съчувствие, нищо повече, Кейт. Нищо повече.

Погледите им се срещнаха. Очите на Кейт се наляха със сълзи.

— О, Ник, липсваше ми толкова много. Наистина ми липсваше.

— Ти също ми липсваше — отвърна той дрезгаво. — Всичко се подреждаше чудесно през последните няколко месеца, но без теб някак губеше смисъл. Без теб се чувствах ужасно самотен.

— И с мен беше същото. — Гласът ѝ пресекна. — Наговорих ти толкова глупости в Лондон. Съжалявам! Можеш ли да ми простиш?

Ник блъсна стола си назад, остави няколко банкноти на масата и хвана Кейт за ръка.

— Хайде, да се махаме оттук. Ще се поразходим и ще обсъдим този въпрос.

Кейт не виждаше нищо през сълзите, но мъжът обви ръка около кръста ѝ и решително я поведе между лабиринта от мраморни масички към павирания площад.

Нощта бе спуснала тъмното си покривало и светлините на града блещукаха около тях. Пътуващи музиканти се смесваха с разхождащите се по улиците туристи. Младо момиче в ярка рокля свиреше на флейта. Младеж с брада меланхолично подръпваше струните на китарата и пееше. Седнали на пейките художници набързо екипираха портрети на минувачите. Но Кейт и Ник не забелязваха нищо около себе си. Поеха бавно към Пантеона, потънали в свой свят, където бяха само двамата.

— В това, което ми наговори в Лондон, имаше известна доза истина, Кейт — прошепна дрезгаво Ник. — Размишлявах много над думите ти. Някои от обвиненията ти бяха съвсем точни.

— Аз също мислих много над това, което ми каза — отвърна тя прегракнало. — Много се ядосах, когато ме обвини, че се страхувам да се обвържа, но вероятно си бил прав. Може би наистина съм страхливка.

Ник нежно погали рамото ѝ.

— Ти не си страхливка. Ти си най-смелата жена, която някога съм срещал. Това е едно от нещата, които ме накараха да се влюбя в теб. Аз наистина съм влюбен в теб, Кейт. Но, разбира се, ти вече знаеш.

— Не, Ник. Не знаех. — Тя замълча и се обърна към него. Без да обръщат внимание на минувачите, които ги гледаха с любопитство и изумление, двамата се втренчиха един в друг. — Аз също те обичам, Ник. Ако все още ме желаеш, готова съм да направя всичко, да опитам всичко, за да започнем отначало.

— Дали все още те желая? — Ник сплете пръсти с нейните. — Нека отидем на някое спокойно място, за да ти покажа колко те желая!

— О, да, да!

Тъй като Ник бе дошъл направо от фермата на Марио и не бе отседнал в хотел, двамата се върнаха в стаята на Кейт. Въпреки лука, тя й се бе сторила едва ли не като мрачен затвор, когато излезе. Сега, щом светна лампите и въведе Ник, стаята стана уютна и гостоприемна, истински рай за влюбени. Тежките завеси в прасковен цвят в тон с тапицерията на старинните столове сякаш искряха върху полирания паркет. Кристалният полилей над леглото с балдахин проблясваше от украсения с гипсови орнаменти таван като миниатюрен водопад от диаманти.

Щом дървената врата, върху която се преплитаха изящни резбовани цветя, се затвори зад тях, двамата се хвърлиха в обятията си. Ник впи устни в нейните. Дълго време единствените звуци, които се чуваха, бяха тежкото им дишане, далечния шум от уличното движение и тихото шумолене на копринената й пола, плъзгаща се по вълнения панталон на Ник.

Най-сетне Кейт се отдръпна с тих стон. Постави ръце на раменете му и склони глава на рамото му. Ник нежно погали косата й и прошепна нещо успокоително. С треперещи ръце съблече сакото й. Когато дрехата падна на пода, той започна да разкопчава бялата й копринена блуза. След миг, пръстите й докоснаха копчетата на неговата риза.

Като в сън двамата се разсъблякоха до кръста. После Кейт седна на леглото, а Ник коленичи пред нея.

— Имаш невероятно стройни и красиви крака — прошепна той и плъзна ръка от прасеца към финия глезен, после леко погали с палци извивката на стъпалото й. — Всичко у теб е красиво. — Той свали обувките й, наведе се и нежно целуна колената й.

Защо докосването на устните му имаше толкова еротично въздействие върху нея, Кейт нямаше представа. Ала цялото й тяло сякаш пламна. Тя се подпря с длани на леглото, отметна глава назад и затвори очи.

— Ник!

— Да, скъпа. Аз също те чаках през цялото това време. — Той се плъзна до нея на леглото и я взе в обятията си. С преплетени тела, двамата се целуваха. Като части на едно цяло, които са били разделени, но сега отново се

съединяваха, те се претъркулваха от една на друга страна, сякаш искаха да проверят трайността на новото си единение.

Изгарящи от копнеж за пълно, съвършено сливане двамата започнаха да свалят останалите си дрехи. Ник разкопча полата ѝ и бавно я плъзна по хълбоците ѝ. След миг панталонът му я последва на пода. Очите му наподобяваха разтопени сапфири, докато с треперещи пръсти свлече копринените чорапи по стройните ѝ бедра.

— О, Кейт, Кейт, скъпа моя! Толкова се боях, че никога повече няма да изпитам удоволствието да докосвам по този начин, да бъдем заедно, да се любим!

— Аз също се боях, Ник! О, моля те!

Не бяха необходими повече думи. Последваха ласки, въздишки, тихи стонове на удоволствие. Макар страстта им да бе разпалена до краен предел, Ник настоятелно продължаваше сладостната агония, за да се наслади на тялото ѝ — на шията, на заоблените рамене, на изящната гръд.

Тя го целуваше и галеше със същия плам. Стройното му тяло бе прекрасно в голотата си. Кейт нежно прокара длани по мускулестите гърди и рамене, по стегнатите стоманени бедра. Устните ѝ следваха ласките на ръцете ѝ.

Най-сетне телата им се сляха — бавно, дълбоко, с наслада.

— Обичам те, Кейт — прошепна Ник, когато конвулсиите на върховното блаженство разтърсиха тялото му.

Ала Кейт не бе в състояние да говори. Тя се вкопчи в кръста му и тялото ѝ се изви, когато самата достигна екстаза и за момент изпита чувството, че се носи сред звездната нощ, спуснала ефирното си покривало около тяхното убежище.

Дълго след това останаха прегърнати, като мълвяха нежни любовни слова, безсмислени звуци, които в този момент съдържаха много по-голямо богатство от значения, отколкото и най-дебелият речник. Ала накрая Ник стана от леглото и набра номера на обслужване по стаите.

— Мисля, че трябва да го отпразнуваме — рече ѝ дяволито изгледа Кейт.

— А аз мисля, че е по-добре да облечеш нещо, преди да отвориш вратата — отвърна тя през смях. Очите ѝ галеха прекрасното му голо тяло, което напомняше антична статуя. Несъзнателно го сравни с микеланджеловия Давид във Флоренция, само дето тялото на Ник беше по-силно, не така юношеско. И невероятно сексапилно.

Половин час по-късно двамата седяха в леглото, отпиваха от шампанското и привършваха купичките с полуразтопен шоколадов сладолед.

— Вечеряла ли си? — попита Ник, облиза лъжичката и остави купичката на близката масичка.

— Не.

— Искаш ли да излезем и да вечеряме?

— Не — поклати глава Кейт и загреба остатъка от сладоледа. — Не искам да ходя никъде. Искам да остана тук с теб.

Ник напълни отново чашите им, прегърна Кейт през раменете и се облегна на пухените възглавници, подпрени на украсената с дърворезба табла на леглото.

— Прекрасно е, нали? — рече той. — Само ти и аз, заедно.

— Чудесно е — съгласи се Кейт. — Искам да продължи вечно, да остана тук с теб завинаги.

— Това е прекрасна фантазия, но се страхувам, че няма да се сбъдне — отвърна Ник, внезапно станал сериозен. — Утре слънцето ще изгрее и ти ще отлетиш обратно към Щатите, към своята кариера.

— О! Ник...

— Не, изслушай ме. Непременно трябва да поговорим, да изясним нещата. — Той леко се извърна, за да я вижда по-добре. — Нека започна с една новина.

Кейт отпи от шампанското и зачака, изпълнена със страх. Не се чувстваше готова да се изправи срещу проблемите им. Не още.

— Отказах се от състезателна дейност. Отсега ще са занимавам само с отглеждане и трениране на коне.

Нищо друго не би я зарадвало повече. Но тя се запита от какво ли е продиктувано решението му. Дали има нещо общо с нея?

— Реших, че победата в Гранд Нешънъл е прекрасен завършек на спортната ми кариера — продължи той, сякаш отгатнал мислите ѝ. — Трябваше да участвам в това състезание, Кейт — рече малко по-тихо. — Може би ти беше права, че то има нещо общо с моя баща. Не бих могъл да кажа със сигурност. Но трябваше да докажа пред себе си, че след злополуката, която преживях, не съм загубил смелост да се състезавам.

— Ник... — опита се да възрази Кейт.

Той я спря с ръка.

— Зная, че го смяташ за глупаво демонстриране на мъжественост, но за мен беше важно. Ала с това вече е свършено и съм готов да лежа на лаврите си.

— Е, лаврите, на които ще лежиш, си струват — отвърна Кейт прегракнало. Беше толкова хубаво да знае, че никога вече няма да изпитва безпокойство, че Ник го очаква нещо подобно на Ейнтри. Тя импулсивно се наведе и го целуна по бузата.

— Да смятам ли, че одобряваш?

— Напълно! Едва не умрях, когато видях Бечърс Брук.

Той се усмихна широко.

— Надявам се, че ще одобриш и следващата новина. Кейт, аз самият заминавам за Щатите след няколко дни.

— Така ли?

— По-точно във Вирджиния. Отивам, за да разгледам една ферма.

Очите на Кейт се разшириха от учудване.

— Имаш предвид ферма за коне?

Без да откъсва поглед от нея, той кимна.

Кейт примигна, като се опитваше да проумее смисъла на думите му, ала това, което ѝ мина през ума, ѝ се стори съвсем невероятно.

— Искаш да кажеш, че възнамеряваш да я купиш, да се установиш там?

Той кимна отново.

— Обмислям тази възможност много сериозно.

Дъхът ѝ секна и Кейт несъзнателно вдигна ръка към устните си.

— О, Ник, но това ще бъде твърде драстична промяна. За теб Съединените Щати ще бъдат като чужда страна.

— Всъщност, те са чужда страна. Но не чак толкова. Заради кариерата ми съм прекарал доста време в Щатите. Ще се справя. Освен това, аз се чувствам у дома си, където и да съм. Казах ти преди време, че съм като хамелеон.

Кейт кимна. Дори си спомни, кога точно бе подхвърлил тази забележка. По време на пътуването им до Витербо, докато обядваха и правеха първите предпазливи стъпки да се опознаят.

— Имах предвид, че всъщност не съм силно привързан към никоя страна — обясни той. — В това отношение с теб си приличаме — само че, тъй като нямаш семейство, ситуацията при теб е много по-проста. Аз се научих да

сменям бързо окраската си в нова среда, защото в един или друг смисъл, винаги съм бил чужденец.

— Не и тук в Италия при Марио и Аделина. Двамата те обожават.

— Аз също ги обожавам. Обичам всичките си италиански роднини, но миналото ми е толкова по-различно от тяхното. Винаги ще си остана кукувица в тяхното гнездо.

— Не е вярно.

Той сви рамене.

— Така го чувствам, а в края на краищата чувствата са всичко, на което се основаваш вътрешно, нали? Сред моите английски роднини се чувствам още по-не на място. В продължение на години те ме отхвърляха съвсем открито.

— Но вече не те отхвърлят, нали? Как биха могли? След като спечели Гранд Нешънъл, ти си известен, истински британски герой. Би трябвало да се гордеят с теб.

Ник леко завъртя столчето на чашата между пръстите си.

— Преди да дойда на сватбата на Марио, се отбих в Дорсет и прекарах известно време с баба и дядо. — Устните му леко се свиха. — Права си, отношението им към мен много се е променило. И не само към мен. Те съжаляват и за начина, по който са се отрекли от майка ми. Помирихме се, така че се чувствам по-добре. И все пак не можеш да промениш миналото. То винаги е някъде зад теб.

Кейт се усмихна и погали пръстите му, възхищавайки се на силата, която се криеше в аристократичните му ръце.

— Може би затова изпитваш успокоение, като знаеш, че бъдещето е винаги пред теб.

— Именно за бъдещето исках да поговорим, да направим планове. Затова и отивам да видя тази ферма във Вирджиния.

— Намеренията ти са сериозни, нали?

— Да, много сериозни.

— Но така ще се наложи да продадеш фермата си в Ирландия, а ти обичаш „Нова езда“.

Той целуна сатенено меката кожа на рамото ѝ.

— Теб обичам повече.

Сърцето на Кейт сякаш спря за миг и после запърха като птичка. Тя вкопчи ръце една в друга, толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Заради мен ли го правиш? О, Ник! Но как ще живееш постоянно в Щатите? Ти нямаш гражданство.

— Няма да имам никакви проблеми, ако се омъжа за някой, който има гражданство.

— Да се ожениш? — На Кейт ѝ секна дъхът. — Ник, аз съм готова да направя това, за което ме помоли преди. Не е необходимо да продаваш фермата и да се жениш за мен. Аз искам да дойда в Ирландия и да живея с теб.

— Да, но така ще ти бъде много трудно да продължиш кариерата си, нали?

— Ще рискувам. Не искам да живея без теб. Прекалено много те обичам.

За момент той се вгледа в нея, сините му очи горяха. После разтвори стиснатите ѝ ръце, вдигна ги към устните си и нежно ги целуна.

— Чувствата ни са взаимни, Кейт — прошепна той. — Затова е най-добре за мен да прекося Атлантика. Ако фермата във Вирджиния наистина е това, за което я представя посредникът при продажбата, тя ще бъде идеално място, където да развия бизнеса си. Ще бъде доста близо до големите хиподруми и фермите за развъждане на коне. — Веждата му леко се повдигна. — Може би няма да бъде идеално, но няма да бъде и толкова лошо. Ще бъдеш на няколко часа път с кола от Вашингтон и на не повече от час със самолет до Ню Йорк и по-големите градове по Източния бряг. Какво ще кажеш?

— Сигурен ли си, че го искаш? — изгледа го със съмнение тя. — Помни, че моето предложение още е в сила. Ще дойда и ще остана при теб в Ирландия.

— Не — поклати глава той. — Когато отблъсна поканата ми, ти постъпи разумно. Музиката е смисълът на живота ти, Кейт. Тя е твоя опора и утеха. Не можеш да се откажеш от нея. А сега, когато тъкмо започваш да жънеш успехи... — Той енергично поклати глава.

— Не бих ти предложила да дойда в „Нова езда“, ако не го желяех с цялото си сърце.

— Зная, Кейт. Но не съм чак толкова лишен от въображение, та да не мога да си представя какво ще се случи, ако се превърнеш в доячка заради мен. Независимо колко много се обичаме, подобно нещо би било пълна катастрофа. Не желая да правиш заради мен такива огромни жертви, за които по-късно ще съжаляваш. Искам да осигуря за двама ни най-благоприятната възможност. Бездруго ще трябва да направим доста компромиси, за да потръгнат нещата. — Той я погледна въпросително, само леко пулсиращата на слепоочието му вена издаваше вълнението, с което очакваше отговора ѝ.

Кейт взе чашата му, остави я на пода и се притисна към него.

— О, Ник, разбира се, че ще живея във Вирджиния с теб. — Тя обви ръце около врата му и покри с целувки челото и бузите му.

— Още не си видяла фермата, а и аз не съм. Може да не ти хареса. — Успя да изрече Ник, развеселен от ентузиазма ѝ и очевидно доволен.

— Ако ти я харесаш, аз ще я обикна. Дори ще се науча да обичам красивите коне, които ще тренираш там. Дори ще започна да вземам уроци по езда!

— Хей, почакай! Казах, че и двамата трябва да правим компромиси. Това е твърде голяма отстъпка.

Зелените очи на Кейт искряха от любов и щастие.

— Да, така е. Но само почакай и ще видиш. Преди края на годината ще бъда първокласна ездачка.

— Доста интересно обещание! О, Кейт, Кейт, любов моя! За да бъда щастлив, не е необходимо да правиш нищо, просто бъди при мен. Това е всичко, бъди до мен.

Той повдигна брадичката ѝ и се взря в грейналото ѝ лице. Сините му очи притъмняха като пурпурно море при залез. Ник леко изстена и впи устни в нейните. Скоро целувката се превърна в страстна прегръдка, а след това в пълно и цялостно сливане.

През цялата нощ двамата се любиха. Докато лунните часове отминаваха, те лежаха прегърнати, галеха нежно телата си и говореха шепнешком. Ник ѝ разказа за трудните години, които бе прекарал в интернати, и се опита да ѝ обясни какво изпитва, докато язди.

— Когато станеш в зори, възседнеш коня и препуснеш, изведнъж се чувстваш свободен. Няма усещане, което да може да се сравни с това.

— О, не зная. Понякога изпитвам същото, докато свиря. Тогава сякаш съществувам само аз и музиката, нищо друго. В такъв момент се чувствам напълно свободна.

Той я целуна по ухото.

— Виждаш ли, имаме много общи неща.

— Повече отколкото можеш да си представиш. Възможно е да се окаже, че аз също имам богат дядо.

Ник вдигна вежда.

— Как така? Нали каза, че си била изоставена още при раждането си и че и двамата ти осиновители са починали.

— Да, така е. Но се появи ново, доста странно разкритие.

След множество недоверчиви въпроси от страна на Ник, Кейт му разказа за Оуен Бърнсайд и предприетото от него издирване.

— Искаш да кажеш, че е възможно да се ожения за богатата наследница?

— Едва ли. Сигурна съм, че някое от другите две сирачета ще се окаже неговата истинска внучка. Но той не желае да ме подложи на изследвания, докато не открие всичките три. Но междувременно се държи прекрасно с мен и не бих могла да го обичам повече, дори ако наистина ми беше дядо.

Ник поклати глава.

— Невероятна история. — Той я целуна. — Но сега, както виждаш, повече ме интересува нашата история. — И разговорът им се превърна от безсловесна размяна на ласки. Говореха телата им, ръцете, очите. Накрая Ник прошепна: — Когато се върнем в Щатите, ще дойдеш ли с мен да разгледаме фермата? Не мога да я купя, ако ти не я одобриш.

— Разбира се, че ще дойда.

— Но нямаш ли концерти?

— Има, но ще ги отменя.

— Не искам да отменяш всичко заради мен. Не искам да започваме по този начин.

— Тогава ще измисля нещо друго. Но непременно ще бъда там. — Тя обви ръце около врата му и го притисна към себе си. — На това можеш да разчиташ, Ник Конти. Отсега нататък ще бъда навсякъде до теб.

Епилог

Джейк Кейн отново премина с мерцедеса си през високия железен портал на имението на Оуен Бърнсайд и продължи нагоре по лъкатушешката алея. Есента постепенно преминаваше в зима. Килим от сухи листа покриваше хълмистата морава, режещ вятър свиреше в голите клони на дърветата.

И все пак в края на алеята, фасадата от сив камък на Тейлман Хол, обляна в меката светлина на късното следобедно слънце, не изглеждаше толкова мрачна и неприветлива.

След като изключи двигателя и слезе от колата, за момент Джейк остана втренчен в огромната постройка. После взе куфарчето си, приближи до входа и извести пристигането си с месинговото чукче, украсяващо масивната махагонова врата.

Отвори му секретарката на Оуен Бърнсайд, Лорета Грийн. Както винаги външният ѝ вид бе безупречен — рокля в бяло и черно със строга кройка и висока яка.

— Пристигнахте най-сетне. — Тя се отдръпна, за да му направи път. — През последния час, той питаше за вас през пет минути.

— Съжалявам. Движението беше натоварено — отвърна искрено Джейк. Никога не бе харесвал Лорета Грийн. Струваше му се прекалено внимателна и пресметлива. От друга страна, съзнаваше, че реакцията му е твърде странна, защото като адвокат, той самият бе изключително предпазлив и обичаше да обмисля ситуациите предварително.

— Е, надявам се, носите добри новини. Доста е напрегнат и се нуждае от успокоение.

— Мисля, че ще му бъде интересно да чуе това, което ще му кажа. — Джейк потупа куфарчето си.

— Означава ли това, че сте открили още някое от изчезналите сирачета? — хвърли му изпълнен с любопитство поглед госпожица Грийн.

Джейк беше адвокат на Оуен Бърнсайд, а не на Лорета Грийн.

— Скоро ще разберете — отвърна той.

Госпожица Грийн сви грижливо начервените си устни, но тъй като бе твърде благовъзпитана се въздържа от по-нататъшни въпроси.

— Е, добре, нека ви заведе при него. Той чака със затаен дъх.

Оуен Бърнсайд седеше, подпрян на възглавници и завит с няколко одеяла, на удобен мек стол. Тънките му ръце бяха отпуснати отстрани на тялото като ранени криле, а обезформените му пръсти бяха свити в юмруци и изпъкналите вени рязко се открояваха под осеяната с петна кожа. На светлината на ярките слънчеви лъчи, струящи през прозорците, ясно изпъкваха дълбоките бръчки, набраздили лицето му. Ала в бледосините му очи прозираше несломим дух и буден ум.

— Най-последно — изграчи старецът, когато Джейк пристъпи в стаята. — Не ти плащам кралска заплата, за да ме караш да чакам, млади човече!

— Извинете, сър. Боя се, че беше неизбежно. — Джейк остави куфара си и дръпна близкия стол. Погледът му се спря на две снимки в сребърни рамки, поставени на масичката до леглото. Той вдигна едната фотография, изобразяваща Кейт и Ник Конти, облечени като младоженци, застанали пред огромната камина в източния салон на Тейлман Хол, където преди месец се ожениха.

— Наистина изглеждат щастливи — отбеляза Джейк. Фотографът бе уловил момента, в който Ник и Кейт бяха вдигнали за наздравица чашите си с шампанско и се гледаха влюбено.

Оуен се усмихна, унесен в спомени.

— Да, това беше първата сватба в тази стара съборетина. Мисля, че мина добре.

— Да, наистина.

— А и младият съпруг на Кейт ми харесва. Изглежда добро, умно момче с глава на раменете.

Джейк се разсмя.

— О, убеден съм, че сте извършили доста подробно проучване на миналото му. Вероятно знаете за Ник Конти повече от него самия.

— За нищо на света не бих позволил на Кейт да се омъжи за мошеник или глупак — изстреля Оуен. После тъжно поклати глава. — За мен този ден беше много щастлив. Толкова ми се искаше и моята Алис да беше тук — добави той печално.

Джейк отмести очи към красивата жена на портрета срещу леглото.

— Откъде знаете, че не е била тук?

Очите на стареца проследиха погледа на Джейк и изражението му се смекчи.

— Прав си. Не мога да съм сигурен. Всъщност дори вярвам, че е била тук. Може би ще прозвучи глупаво, но напоследък все по-силно усещам присъствието ѝ. Мисля, че Алис знае какво правя и одобрява действията ми.

Погледът му се върна на Джейк, който остави снимката и вдигна другата. На нея също бяха Кейт и Ник, но този път облечени в джинси и дебели якета, застанали пред бяла дървена ограда. Кейт подаваше парче ябълка на красив жребец, а Ник я наблюдаваше с усмивка.

— Имат доста хубаво имение във Вирджиния — отбеляза Джейк.

— Бих искал да го видя с очите си — отвърна Оуен. — Но от думите на Кейт разбирам, че е щастлива. А и тя наистина изглежда добре.

— Все още ли свири? — Джейк остави снимката и се настани на стола.

— Вече не работи в барове. Не иска да пътува. Така че най-вече записва албуми. Но мисля, че всичко е наред. Най-важното е, че е щастлива.

— Да, щастието... Всички го желаем, но мнозина не успяват да го постигнат, независимо колко много се стараят.

Оуен стрелна с поглед младия адвокат.

— От опит ли съдиш?

— От опит и от наблюдения. Но не съм дошъл да говорим за мен. — Джейк изпитателно се взря в работодателя си. Не му бе убягнало, че старецът говори за Кейт сякаш е сигурен, че тя е негова внучка. А подобно заключение можеше да доведе до опасно разочарование. — Знаете ли — започна предпазливо той, — няма причина да не подложим Кейт на изследванията.

Изведнъж усмивката на Оуен се стопи и старецът свъси вежди.

— И какво ще докаже това изследване?

— Дали тя наистина има роднинска връзка с вас.

— Млади човече, вече обсъждахме този въпрос, но тъй като ти го повдигна отново, нека те попитам нещо. Какво ще стане, ако изследванията докажат, че Кейт няма никаква роднинска връзка с мен?

— Това е съвсем реална възможност.

— Разбира се. Бих бил пълен глупак, ако не го осъзнавах. Ами ако никога не открия другите момичета? Тогава какво ще стане? Отново ще се окажа без наследник, без близък човек, когото да обичам, нали?

Джейк кимна. Бе започнал да проумява. Старецът толкова силно желаше внучка, че се боеше да не би Кейт да не се окаже негова родственица.

— Е, тогава да преминем към новините, които винося и които може би ще ви накарат да промените решението си — рече Джейк със съчувствие. Той вдигна куфарчето, постави го на коленете си и го отвори. — Най-последно попаднахме на следите на второто сираче.

Ръцете на Оуен се впиха във възглавниците.

— Е, време беше — рече той дрезгаво. — Бях започнал да се чудя дали толкова прехваления ти копой, дето работи по случая, си заслужава заплатата.

— Всъщност не детективът, а новата ми секретарка, госпожица Бонър, откри момичето.

— Госпожица Бонър? Хм... — Оуен леко се намръщи. — Мисля, че не я познавам. Как изглежда?

— Организирана, експедитивна, много делова.

— Млада ли е?

— Да, около двацет и пет годишна, струва ми се.

— Хубава ли е?

— Приятна.

Джейк си представи привлекателната блондинка с огромните очила с рогови рамки и уверената спокойна усмивка, която сякаш се бе превърнала в

неделима част от кабинета му. Отначало не ѝ бе обърнал внимание. Но през последните няколко месеца тя го бе заинтригувала. Не беше сигурен защо. Може би заради начина, по който го гледаше — хладно, без капчица смущение. Миналата седмица дори я бе поканил на обяд. Отказът ѝ го бе заинтригувал още повече.

— В най-скоро време ще трябва да се срещна с нея — рече Оуен. — Но точно сега тя не ме интересува. Разкажете ми за моето сираче.

Джейк извади от куфарчето си сива папка и я подаде на Оуен, който нетърпеливо я сграбчи и я разтвори.

— Няма много за разказване. Все още не сме установили връзка с нея, но не вярвам да имаме никакви трудности. Както виждате от досието, казва се Маги Мърфи и е медицинска сестра.

— Още една красавица — рече Оуен, вперил поглед в снимката, прикрепена към досието, от която го гледаше привлекателна млада жена с изразителни сиви очи. Старецът вдигна очи към портрета на сивооката си съпруга, после отново се взря във фотографията. В гласа му се прокрадна едва сдържано вълнение. — Не се мотай, Джейк! Намери я заради мен! Намери я веднага!

Свалено от www.readbg.com

Издание: Джейн Силвъруд. Висок залог

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0175-5